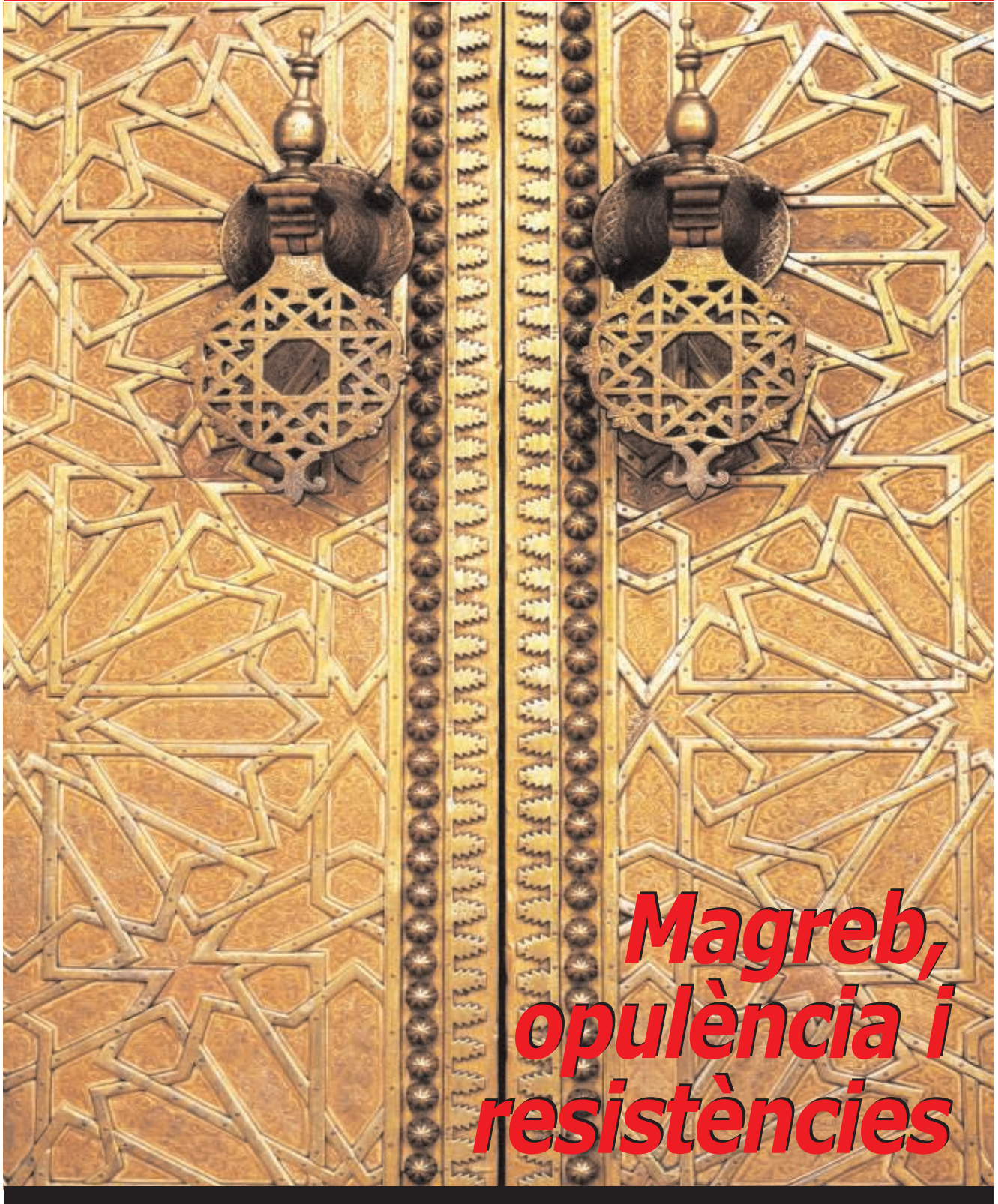

Catalunya

► Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya • Octubre 2007 • número 90 • 0,50 euros • www.revistacatalunya.cat

www.cgtcatalunya.cat

***Magreb,
opulència i
resistències***

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat de Catalunya**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)**

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia

Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada. Tel. i fax 93 804 29 85
cgtañoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat

Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat

Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Jacint Verdaguer, 23,

08640 Olesa de Montserrat
Tel. 93 778 04 93

Baix Penedès

Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord

Alfons XII, 109, 08912 Badalona
cgt_bn@wanadoo.es
Tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès

Lepant, 23, baixos
08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@pangea.org
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme

Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - cgt_maresme@yahoo.es
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental

Francesc Macià, 51
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona

Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgtcatalunya.ca
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent

Av. Catalunya, 82è
25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona

Rambra Nova, 97, 2n 1a, 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - fibcn@cgtsabardella.org
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa

Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubí

Colom, 3-5
08191 Rubí - fclgt_rubi@hotmail.com
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell

Unió, 59
08201 Sabadell - cgtgsabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa

Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - cgtterrassa@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès

Pedriscos, 9 bis
08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar@terra.es
Tel. i fax 93 714 21 21

Sallent

Clos, 5, 08650 Sallent - sallent@cgt.es
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Editorial

No té cap sentit la monarquia, no té cap sentit que hi hagi reis

No cal que ens remuntem a cap història per dir amb claredat i sense embuts que els anarcosindicalistes no tenim rei i que la institució de la monarquia es troba a anys llum dels principis d'igualtat, llibertat i justícia tal com els defensem en aquest sindicat. Ni tan sols per motius conjunturals, com està reclamant el líder de la UGT estatal, es pot defensar la figura de l'actual rei d'Espanya. Perquè acceptar-lo seria com acceptar el masclisme, l'homofòbia, la societat de classes, la successió de sang, els mèrits de "ser fill de", els privilegis, el militarisme, el franquisme, el catolicisme, l'estatisme i la "unidad indiscuible de la patria".

No té cap sentit que algú, posem que qui fa ara de rei d'Espanya, pel fet de néixer fill d'algú altre tingui més drets que els qui no ho som.

No té cap sentit que una figura no es pugui criticar, no pugui ser objecte de burla i fins tot d'escarni, el que encara és més greu, no té cap mena de sentit que per cremar la fotocòpia d'un retrat seu algú pugui ser identificat, perseguit, portat a l'Audiència Nacional de Madrid (cal que repetim que és un tribunal d'excepció hereu dels tribunals d'excepció franquistes com el Tribunal de Orden Públic?), acusat de delictes greus i se l'amenaci amb la presó.

No té cap sentit que a un fotògraf que fotografiava l'acte i estava treballant per al seu mitjà, se li demani el seu material de treball i se l'obligui a lliurar-lo per tal d'identificar els responsables de la crema de la fotocòpia.

No té cap sentit que la dreta dura digui que aquest acte de desobediència pacífica és un acte de terrorisme equiparable a posar una bomba o a agredir algú.

No té cap sentit que la dreta encara més dura ataqüi el rei i li de-

I tampoc té cap sentit no entendre que la desobediència civil en totes les seves formes és la veritable protagonista de tot aquest afer.

I tampoc té cap sentit no dir ni mu davant dels actes de desobediència civil més importants viscuts en aquest país des de la lluita per la insubmissió.

I tampoc té cap sentit oblidar pintades com la de Vilamallada que il·lustra aquest editorial, que algú va penjar a Indymedia i que ens recorda d'on venim malgrat a alguns els costi reconèixer-s'hi.

Còmic - Ácido Crítico

mani l'abdicació en favor del seu fill (no cal, si plega que no en vingui cap altre) i l'esquerreta nostrada digui que el rei és la garantia màxima que hi hagi democràcia (estat de dret deuen voler dir, però també s'equivoquen) i acusin els piròmans d'afavorir el PP amb la seva crema.

No té sentit que vells presidents de vells governs ens recordin velles mentides mentre asseguren que l'únic que funciona a l'Estat espanyol és la monarquia, vella també.

No té cap sentit que l'humor tingui una ratlla i no es pugui aplicar a tots els ciutadans seguint els mateixos paràmetres, tant si tenen la sang blava com si la tenim roja. No té cap sentit.

I tampoc té cap sentit lloar els vells reis, siguin d'on siguin, i blasmar l'actual que governa aquestes terres del món.

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. **Edició:** Col·lectiu Catalunya: Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Didac Salau, Josep Garganté, Josep Estivill, Xavi Rojals, Jordi Martí i Òscar Purqueras. **Col·laboren en aquest número:** Pep Juárez, Assemblea d'Acomiadats/des de Seat, CSO Can Vies, Josep Alomar, Agustín Gómez, Anna Pujol, Santiago Fortuny, Jordi Suné Morales, Isabel Ferragut, Josep M. Loste Romero, Negres Tempestes, Salvem el Gaià, Antonio Aranda, federacions i seccions sindicals de CGT. **Fotografies:** Didac Salau (portada) i Sol. **Tirada:** 10.000 exemplars. **Informàtica:** Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977 340 883. **Col·laboracions a:** catalunyacgt@cgtcatalunya.cat i (cronologia) cronocata@cgtcatalunya.cat

No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya" Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
Quan reuseu o distribuiu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior. Més informació a <http://cat.creativecommons.org/>

Aquest número del "Catalunya" s'ha tancat el dijous 20 de setembre del 2007.

"Érem feliços al nostre país-parc temàtic, / que, com l'estupidesa, no tenia fronteres. / Érem feliços escoltant les nostres músiques atàviques / i ballant les nostres danses salvatges"

Tomeu Martí dins "Paradis Topical all inclusive country"

REPORTATGE

A tot el Magreb, neixen alternatives i resistències que fugen de l'autoritarisme i de l'estatalisme dins del sindicalisme

La "transició democràtica marroquina" prepara el nou neocolonialisme

MAGREB

De riba a riba del Mediterrani

Col·lectiu Catalunya

En el marc de les relacions internacionals que desenvolupa la Confederació General del Treball amb organitzacions, col·lectius i associacions de diferents països, tant de l'àmbit anarcosindicalista i llibertari com de l'esquerra revolucionària o els moviments contra la globalització capitalista, unes de les que s'estan desenvolupant de forma més important són les que es porten a terme amb el Magreb, sobretot des de la CGT d'Andalusia i des de la Secretaria de Relacions Internacionals de la CGT.

En els últims anys, la CGT ha donat suport a lluites sindicals o socials diverses i ha establert relacions estables amb associacions del Magreb, bàsicament del Marroc, però també d'Algèria o Tunísia. A nivell del Marroc amb l'Associació de Diplomats i Diplomades a l'Atur (ANDCM), amb l'Associació Marroquina de Drets Humans (AMDH), amb seccions de sindicats com la UMT, amb associacions vinculades a la Red Dos Orillas, amb l'organització Via Democràtica, amb associacions amazics. A Argèlia, amb sindicats independents com el SNAPAP, els amazics de la Cabília vinculats al CMA (Congrés Mundial Amazic), associacions de dones, periodis-

tes independents i d'esquerres... A Tunísia amb l'Associació de Diplomats a l'Atur.

Des de la CGT s'estan obrint camí en les relacions entre organitzacions i persones de les dues ribes de la Mediterrània, un camí que ens ha de portar a establir relacions i a intercanviar lluites, idees i experiències, un camí que ha de contribuir a lluitar contra les directrius de la globalització capitalista i a disminuir les brutals diferències econòmiques existents entre Europa i el Magreb. Cal que des de les dues ribes treballem per construir una Mediterrània més justa i solidària. En això estem...

experiència d'ajuda humanitària directa durant el terratrèmol d'al-Hoceima, cosa que no van fer ni els governs ni les grans ONG espanyoles i internacionals que veien la seva ajuda paralitzada en l'aeroport o en les magatzems de la Fundació Mohamed V, mentre en els pobles hi faltava de tot. Tres furgonetes de medicines, aliments i roba de la CGT i altres col·lectius de la Red Dos Orillas van ser lliurades directament en els llogarets (douar) a través de Fòrum de Dones d'al-Hoceima.

A partir de l'any 2000, comença tota l'operació (ja preparada anteriorment per Hassan II) de la "transició democràtica marroquina", acompanyada de la creixent penetració neocolonial, especialment de la UE, que va convertint el Marroc en el patí del darrere de la UE al qual s'exporta el model de desenvolupament andalús (turisme, construcció, especulació del territori, agricultura intensiva, indústries contaminants...) i de transició democràtica a l'espanyola. Tot això es concreta en una pluja de subvencions amb el títol de "cooperació al desenvolupament" que va condicionant les relacions entre associacions de l'una i l'altra riba, que comencen a buscar les fonts de finançament i els socis, entorn d'un model de relació basat en la dependència, els interessos econòmics i en la conquesta de parcel·les de poder. Aquesta realitat va influir en la Red Dos Orillas en la qual associacions d'ambdues ribes van perdre interès en un plantejament global de cooperació, basat en el suport mutu, l'intercanvi d'experiències en plànol d'igualtat, l'auto-gestió i l'autonomia, i busquen fonamentalment un espai subvencionat i lligat a l'institucio-

El treball amb associacions del Marroc i de suport a lluites diverses

Agustín Gómez (Secretari de Relacions amb el Magreb de CGT)

El punt de partida del treball de CGT en el Magreb van ser ara fa 10 anys les narxes contra l'atur i la precarietat que es van organitzar al juny de 1997 fins a Amsterdam. Diferents columnes van sortir des dels quatre punts cardinals d'Europa. Un dels punts de partida va ser Tànger. Això ens va obligar a creuar l'estret i a contactar

amb l'Associació Nacional de Diplomats/des en Atur del Marroc (ANDCM) que va suposar un descobriment per a nosaltres: una associació amb seccions en més de 100 localitats de tot el Marroc, amb un funcionament autònom, canvis continus en els llocs de responsabilitat, unint la lluita concreta per aconseguir treball amb plantejaments globals de transformació social.

Tres anys després, la CGT signava un acord d'agermanament amb

la ANDCM que ens ha dut a una solidaritat continuada: edició d'un llibre en castellà amb la història de l'ANDCM, gires per l'Estat espanyol de representants de l'associació, organització conjunta de la Trobada Internacional contra l'atur i la precarietat en el 2006, presència de CGT en els congressos i en algunes assemblees nacionals, suport econòmic per treure la seva revista, concentració conjunta al juliol de 2006 a Tànger, participació en la

manifestació del 16 de maig d'aquest any en record de Mustafa El Hanzouli, militant de l'ANDCM assassinat a la comissaria de Khenifra en 1993...

Fins al 2003, la CGT va participar activament en la Red Dos Orillas, el que ens ha permès connectar amb el teixit associatiu del Nord del Marroc a nivell de tot tipus d'associacions: dones, barris, ecologistes, culturals, amazics (berbers). Aquesta connexió va produir una

continua a la pàgina 4 >

Jornades sobre la construcció d'un espai sindical de lluita en l'àmbit euromagrebí

Secretaria de Relacions Internacionals de la CGT

La CGT va organitzar a Màlaga, durant els dies 28, 29 i 30 de setembre de 2007, unes "Jornades de debat internacional sobre la coordinació del sindicalisme de base i connexió social en l'àmbit Euromagrebí". Aquesta trobada s'insereix en un treball de contactes i relacions amb organitzacions sindicals i socials del Magreb que està desenvolupant la CGT des de fa uns anys.

En els últims temps, s'han produït diverses trobades entre diferents organitzacions sindicals, tant en l'àmbit europeu, com en l'Euromagrebí, o dit també d'altra manera en l'àmbit mediterrani. Aquestes trobades han tingut com a objectiu oposar-se d'alguna forma a les polítiques neoliberals existents. També i paral·lelament a aquestes trobades s'ha anat teixint una xarxa de relacions, coneixements, accions solidàries entre organitzacions de la riba nord i sud del Mediterrani, amb l'objectiu comú d'oposar-se d'alguna forma a les polítiques neoliberals existents.

Per diferents motius, a data d'avui, ens trobem sense un espai que tingui l'estabilitat necessària per desenvolupar una acció contra el neoliberalisme que, no només es caracteritzi per unes reivindicacions justes, sinó per una pràctica sindical autònoma d'institucions, partits, religions, etc; per un funcionament de base, participatiu i horitzontal; i per una actitud combativa que vagi més enllà de declaracions formals.

Pensem que la fase de detecció i anàlisi del problema la tenim bastant avançada. Ja sabem qui és l'enemic i on està. Per això l'objectiu principal d'aquesta trobada de Màlaga no era compartir grans exposicions sobre els diferents problemes, sinó aconseguir un consens per establir uns acords mínims, que ens permetin desenvolupar accions, de tal forma que es visualitzi una resposta clara i organitzada. A més de xerrades-debat sobre el neoliberalisme en la zona mediterrània amb ponents de les dues ribes, i de l'elaboració de conclusions i propostes, es van realitzar tallers sobre "Polítiques de les transnacionals, precarietat i immigració"; "Lluita per la Terra i medi ambient"; "Drets socials i llibertats"; "Coordinació sindical en l'àmbit euromagrebí"; i "Dona i àmbit euromagrebí".

> ve de la pàgina 3

nal, amb un model jerarquitzat i professionalitzat de funcionament.

Però CGT ha continuat el seu treball de relació amb el moviment sindical marroquí, malgrat el control dels grans sindicats per la burocràcia sindical, els partits i, en definitiva, pel poder. Hi ha sindicats i federacions amb gran influència de l'esquerra sindical amb la qual comencem a col·laborar: solidaritat amb els obrers agrícoles, amb la UMT de Rabat, amb els sindicats de les col·lectivitats locals, concretant les nostres relacions amb el comitè sindical de l'organització Via Democràtica amb el qual anem estrenyent llaços i coneixements des de realitats concretes i no des de plantejaments ideològics.

Al mateix temps, es dona el fenomen de lluites obreres, que prenen diferents sigles sindicals però que responen a lluites autònomes de fàbrica, que utilitzen el nom d'alguns sindicats legal per poder actuar i amb les quals CGT també ha connectat. El cas concret més clar és el de Delphi Tànger, on 500 treballadors van mantenir una lluita radical d'un mes pels carrers de Tànger i concentrats enfront de l'empresa, estant en el sindicat dels islamistes del PJD, la UNMT, que naturalment els va trair i els va deixar sols enfront de la repressió policial i als acomiadaments massius de l'empresa.

Per comprendre el Marroc, cal saber que el Marroc actual és el resultat del colonialisme i de la seva aliança amb el sultà, amb el Makhzen, el poder feudal tradicional, basat en la ideologia àrab-islamista. A principis del segle XX, ens trobem amb dos Marrocs clarament diferenciats: el 'bled el makhzen', el territori sotmès a l'autoritat absoluta del soldà, com príncep dels creients, pertanyent al món àrab i musulmà. I el 'bled es siba', dissident, rebel, on no hi ha autoritat central, on solament regeixen les lleis de la pròpia tribu, els territoris dels amazics. Però és el colonialisme, especialment el francès, qui va crear un estat fort, centralitzat, sotmetent les tribus rebels per la força o per la corrupció, nomenant caïd i representants de l'administració central entre les tribus, trencant l'igualitarisme dominant, creant dintre d'aquestes elits sot-

meses al poder central, creant les condicions perquè el futur rei del Marroc, Mohamed V pogués imposar una monarquia absoluta, basada en la ideologia àrab-islàmica, que imposà una llengua no parlada (l'àrab clàssic) en el sistema d'ensenyament i en l'administració (juntament amb el francès) i una manipulació de l'islam al servei de Palau, del règim de la monarquia alauita.

La situació actual és terriblement difícil. Tot fa pensar en una ofensiva de Palau contra tot moviment de resistència, amb el suport incondicional de la UE i dels EUA. A pesar del boicot massiu a les eleccions realitzades aquest mes de setembre (oficialment un 63 % d'abstenció, al qual cal afegir un 18 % de vots nuls i prop d'un milió d'electors que ni tan sols s'han registrat), que pobles sencers han boicotejat les eleccions com Sidi Ifni, el Makhzen ha venut la imatge d'unes eleccions transparents i democràtiques, on han participat tots els partits legals, fins a 33 partits, fins i tot l'extrema esquerra (excepte Via Democràtica). Però el poble marroquí ha sigut conscient que en les eleccions res no es juga: tot el poder està en mans del rei, a palau, on es decideix absolutament tot el que passa en el país. El Parlament (amb representació de fins a 20 partits) i el govern són mers

transmissors de les decisions reals. De nou torna el partit Istiqlal, màxim representant d'aquesta ideologia nacionalista àrab-islàmica, guanyador de les eleccions, amb el corrupte Abbas El Fassi al capdavant (responsable de l'estafa a 80.000 aturats que va suposar el cas Annajat, falsa empresa que ofereix 30.000 llocs de treball i cobra 100 euros per un examen mèdic obligatori en una clínica de Casablanca, tot això avalat pel Ministre de Treball d'aquell govern, Abbas el Fassi).

Enfront del Makhzen i la col·laboració de la gran majoria dels partits de tots els colors, l'abstenció ha estat defensada per diversos sectors: pel moviment amazic, moviment de gran base popular però amb orientacions molt diverses que van des de postures racistes a postures de lluita conseqüent per la terra i les tradicions llibertàries i col·lectives de les tribus i les seves confederacions; pels islamistes radicals del xeic Yasin que va avançant a poc a poc en la seva penetració popular i que ha restat importants vots als islamistes moderats del PJD; i els marxistes-leninistes de Via Democràtica, cada vegada més aïllats i reprimits en una posició difícil pel que fa a l'esquerra dominant socialdemòcrata.

El Makhzen reprimeix, està colpejant tota oposició real, sota la fa-

çana democràtica atorgada per la UE. La repressió està caient brutalment i violant tots els drets humans sobre els islamistes radicals, empresonats per milers, sobre la resistència amazic en defensa de la terra i de l'aigua (deu de Ben Smim, estudiants del MCA de Meknes i Errachidia), sobre les lluites populars contra la pujada de preus, la falta d'equipaments sanitaris i educatius (repressió a Sefrou, Bouafra, Tan-Tan, Taroudant...) i sobre l'ANDCM, la AMDH (Associació Marroquina de Drets Humans) i Via Democràtica (19 presos del 1r de maig).

En aquest terreny, la CGT manté estrets llaços amb l'AMDH, especialment en el Nord) i amb el moviment amazic lligat a les lluites obreres i socials en les seves zones (mines de Jbel Awam, camperols pobres de Taroudant). La democràcia marroquina és continuïtat del colonialisme, i està basada en un rei amb poders absoluts, en una unitat imposada amb la ideologia àrab-islàmica, en un país majoritàriament amazic, i en la manipulació de la religió islàmica al servei del príncep dels creients, el rei. Enfront d'això, un poble que resisteix, a pesar de les traïcions, i que ha donat l'esquena a la farsa electoral. En aquest context està la CGT, donant tot el suport que pot i enfortint les relacions existents.

Per l'alliberament dels detinguts l'1 de maig al Marroc i els presos polítics

Oficina Central de l'AMDH

L'Associació Marroquina de Drets Humans (AMDH) ha començat la "Campanya Llibertat" en solidaritat amb els 8 activistes i sindicalistes detinguts el 1r de Maig de 2007 a diverses ciutats del Marroc (vegeu "Catalunya" 88). L'AMDH reclama l'alliberament dels 8 detinguts, tots membres de l'AMDH, i l'alliberament de tots els presos polítics del Marroc. Aquesta campanya, iniciada a principis de setembre, coincideix amb la Campanya Internacional llançada sobre el mateix tema per Amnèsia Internacional.

Objectius de la "Campanya LLIBERTAT":

-Emprendre iniciatives per a l'alliberament dels 8 membres detinguts de l'AMDH a Agadir (2), Ksar El Kebir (5) i Béni Mellal (1) que han estat condemnats a penes de 3 a 4 anys de presó ferma (a més de les multes) per "Atemptar contra els valors sagrats del regne".

-Exigir l'alliberament del Periodista Mustapha Hormat Allah condemnat a 8 mesos de Presó.

-Prevenir la detenció (en cas de negativa de la crida en cassació) dels 9 militants de Béni Mellal (la immensa majoria membres de l'AMDH) condemnats a un any de presó ferma per haver atemptat contra els Valors sagrats, solidaritzant-se amb els detinguts del 1r de maig.

-Demandar l'alliberament de tots els presos polítics d'opinió al Marroc.

A l'AMDH li concerneix en primer lloc la Campanya "LLIBERTAT", per una banda perquè la immensa majoria dels detinguts i condemnats (futurs detinguts) són membres de l'AMDH, per altra banda perquè les detencions arbitràries i els judicis són unes violacions dels drets humans que directament interpel·len a la nostra associació, i al conjunt dels organismes de Defensa dels Drets Hu-

mans de tot el món.

D'aquesta manera, la Campanya conté un primer propòsit donant benefici per a les iniciatives particulars de l'AMDH, un segon propòsit amb les iniciatives col·lectives en el marc de la "Instància Nacional de Solidaritat amb els Detinguts del 1 de Maig de 2007"

i regional, i un tercer propòsit que concerneix Iniciatives de Solidaritat dels membres i amics de l'AMDH i organitzacions democràtiques de l'estranger.

Des de l'AMDH s'ha elaborat un memoràndum "Llibertat per als Detinguts del 1 de Maig" contenint les dades sobre les detencions i els processos, sobre els detinguts (8) i

condemnat (9) i sobre les violacions que han caracteritzat aquesta repressió.

Amb la campanya es vol reforçar el paper del INSAD al nivell central i regional a través de la creació d'instàncies locals de solidaritat amb els detinguts del 1r de Maig (ILSAD). A nivell del INSAD, les organitzacions democràtiques directament concernides per les detencions i condemnes són cridades a constituir la columna vertebral: es tracta de l'AMDH (Associació Marroquina dels Drets Humans), el FMVJ (Fòrum Marroquí per a la Veritat i la Justícia), la UMT (Unió Marroquina del Treball), la CDT (Confederació Democràtica del Treball), ATTAC, PADS (Partit d'Avantguarda Democràtica i Socialista), PSU (Partit Socialista Unificat), Partit Via Democràtica, ANDCM (Associació Nacional de Diplomats en Atur del Marroc) i del Comitè de les famílies dels detinguts.

S'han creat dos tipus de Petició per a recollir signatures, una dirigida al conjunt de ciutadans amb l'objectiu d'arribar a un milió de signants, i una altra a les organitzacions tant al nivell nacional com local. També s'organitzen les visites a tots els detinguts del 1r de Maig i el manteniment material dels detinguts i les seves famílies.

En aquest període difícil travessat pel nostre país, necessitem que els militants demòcrates marroquins a l'exterior, les organitzacions de defensa dels Drets Humans i les forces democràtiques siguin solidàries amb el poble marroquí, les seves forces democràtiques i les víctimes de la repressió i de violacions dels Drets Humans. En l'AMDH, pensem que amb la nova situació caracteritzada per la tendència a la regressió a nivell del respecte de les llibertats i dels humans drets, és temps de reprendre les pràctiques de lluita contra la repressió.

Més informació al web de l'AMDH:
<http://www.amdh.org.ma/>

Trobada entre la CGT d'Andalusia i la UMT de la zona de Xaouen (Marroc)

CGT d'Andalusia

Durant els dies 8, 9, 10 i 11 d'agost, a Xaouen es va celebrar la I Trobada entre la CGT d'Andalusia i la Union Marocaine du Travail de Chaouen amb el lema "Per la solidaritat dels treballadors de les dues ribes de la Mediterrània".

En aquest marc, els participants, després de les presentacions, van debatre una sèrie de punts. En primer lloc, es va exposar les trajectòries sindicals de la UMT i la CGT i es va debatre sobre la realitat sindical a nivell internacional, nacional, regional i local. També es va exposar el codi de treball marroquí i l'espanyol, realitzant un intercanvi d'experiències sobre els problemes generals i locals. Es va debatre sobre la situació dels treballadors en els dos estats en un context caracteritzat per un atac salvatge i continuat del capitalisme mundial sobre els drets i les conquestes dels treballadors i treballadores.

Després d'haver decidit deixar el camí obert a la col·laboració entre ambdós sindicats i seguir organitzant trobades que continuïn la solidaritat entre ambdues organitzacions, es van acordar els següents punts:

- 1) El rebuig de la cimera UE/Àfrica que se celebrarà aquest any a Lisboa perquè aquesta cimera no solucionarà els problemes d'Àfrica; per contra, reforçarà les èlits dominants i la continuïtat del neocolonialisme.
 - 2) Per contra, les nostres relacions estan basades sobre els principis de la solidaritat, el suport mutu i l'amistat real entre nosaltres.
 - 3) Expressar la nostra solidaritat amb els detinguts de l'1 de maig a Ksar-el-Kebir, Agadir i Beni Mellal. Exigim als responsables el seu alliberament immediat i sense condicions. Per a això continuarem en la campanya nacional i internacional fins a aconseguir-ho.
 - 4) Expressar la nostra solidaritat amb els treballadors en vaga de la mina de Jerada (Marroc) donant suport a les seves reivindicacions.
 - 5) Manifestar la nostra protesta per la repressió de la llibertat de premsa als estats espanyol marroquí ("El Jueves", "El Watan-al-an", "Nichean", "Tel quel"...). Demanem el sobressèiment dels judicis als periodistes processats.
 - 6) L'acord entre nosaltres per a una col·laboració en la sindicació dels treballadors i treballadores marroquins a l'Estat espanyol per defensar els seus drets.
- Valorem positivament els resultats de la trobada.

Webs de referència per saber-ne més

CGT d'Andalusia:
<http://www.novedadescgt.info/>

Association Nationale des Diplômés Chomeurs du Maroc (ANDCM)
<http://www.andcm.net/>

Catalunya. Octubre de 2007

Association Marocaine des Droits Humains (AMDH)
<http://www.amdh.org.ma/>

Indymedia Estrecho (inclou Radio Madiq i Estrecho TV)
<http://estrecho.indymedia.org/>

Red Asociativa Dos Orillas
<http://www.redasociativa.org/dosorillas/index.php>

Congrés Mundial Amazigh
http://es.wikipedia.org/wiki/Congreso_Mundial_Amazigh

Crida per les llibertats sindicals i públiques a Algèria
<http://appelalgerie.africa-web.org/>

La Voie Democratique du Maroc
<http://www.annahjaddimocrati.org/fr/>

TREBALL-ECONOMIA

La feina de l'anarcosindicat no és només resistir sinó també proposar com volem que sigui el nostre treball mentre en tinguem

La lipoatròfia muscular, una nova malaltia en 'edificis malalts'

Repressió i persecució sindical contra la CGT a Madel de Centelles

Secció Sindical CGT Madel Air Technical Difusión SA

El 26 de juliol es va realitzar una concentració davant del jutjat social 14 de Barcelona amb motiu de la realització del judici per persecució sindical a la nostra companya Amparo Soriano, secretària de la Secció Sindical de Confederació General del Treball a Madel Air Technical Difusión SA, empresa del metall de la localitat de Centelles (a la comarca d'Osona).

Per reclamar els drets dels treballadors i treballadores de la fàbrica, sobretot en matèria de salut laboral, la companya era acorralada tant personalment com sindicalment per part de la Direcció de l'empresa. Els delegats d'UGT, que al principi donaven suport a la nostra companya, en assabentar-se que havia denunciat l'empresa, li van retirar el seu suport.

A la companya se li va imposar un canvi de lloc de treball sense previ avís. Aquest lloc de treball està aïllat de la resta de la plantilla i sempre havia estat ocupat per dos homes, donat l'esforç físic que cal realitzar. Tot això va ocasionar a la nostra companya una greu lesió a l'esquena i finalment es va veure obligada a agafar la baixa per depressió a causa de les amenaces i pressions sofertes per part de l'empresa.

Des de la Secció Sindical de Madel i la Federació Local de Barcelona es va iniciar una campanya de solidaritat amb la companya, en defensa de la llibertat sindical i contra la repressió que pateix la CGT a Madel.

Podem deparar més informació sobre el tema a: cgtmadel@hotmail.com

El reportatge 'Els 210 de SAS' ja es pot visionar a la xarxa

Els i les qui no va vareu poder veure el reportatge "Els 210 de SAS" que TV3 va emetre dins de l'espai "El màster" fa unes setmanes, el podeu visionar a Internet anant a la següent adreça:

<http://www.nodo50.org/rebelde-mule/foro/viewtopic.php?t=3654>

Crida a la mobilització per aturar la crisi econòmica de l'Anoia

Col·lectiu Catalunya

La situació a Inoxfil només és la punta de l'iceberg del que està passant a la comarca de l'Anoia en els últims mesos, el tancament recent Copo-Feher o l'ERO de Furas en serien altres exemples. Una altra de les empreses amb problemes és Funosa, la més important del metall a la comarca, que planteja la congelació de salaris per al 2007, és a dir un augment zero.

La situació existent ha provocat que la Federació Comarcal de l'Anoia de la CGT hagi fet una crida pública a la mobilització dels treballadors i a la implicació de la

resta de sindicats i al món associatiu de la comarca, davant d'una situació de crisi que es va agreujant

enmig de la passivitat dels partits polítics i les institucions, crisi que afecta especialment els sectors del

metall, la pell i el gènere de punt.

Des de la CGT es considera que cal una mobilització activa de la comarca per fer front al tancament d'empreses, a l'increment de l'atur i a la precarietat existent, en un context cada dia hi ha més gent que té dificultats per arribar a finals de mes o que no té res per aguantar-se la vida. En aquest sentit des de CGT es remarca que moltes empreses fan un abús de la contractació a través d'ETT o de les hores extres.

També reclamen una connexió ferroviària de Renfe per a la comarca per facilitar les comunicacions i el transport amb l'àrea de Barcelona.

Un nou Expedient de Regulació d'Ocupació a Inoxfil (a Igualada) afectarà un total de noranta-tres treballadors

Col·lectiu Catalunya

L'empresa igualadina Inoxfil, dedicada al fil d'acer inoxidable, va decidir a primers de setembre presentar un expedient de regulació d'ocupació (ERO) a causa de la davallada de la producció, un ERO que en principi havia d'afectar 126 treballadors de la plantilla, d'un total de 172 empleats que té actualment Inoxfil, i que finalment afectarà 93 persones. Aquest és el segon ERO que pateix l'empresa en els darrers tres anys.

CCOO i CGT són les dues forces sindicals que conformen el Comitè d'Empresa. Pel que fa a CGT, va mostrar la seva oposició a l'ERO des del començament. Representants de la direcció d'Inoxfil i del Comitè d'Empresa van realitzar diverses reunions per donar una sortida al tema. Finalment, el 10 de setembre, la direcció d'Inoxfil i els representants sindicals van arribar a un preacord sobre l'expedient de regulació temporal, que afectaria finalment 93 persones que es quedarien sense feina durant 30 dies. Des del Comitè d'Empresa, els representants de la CGT, no estaven satisfets amb el preacord, però el van proposar a la resta de treballadors perquè l'empresa havia deixat molt clar que era la seva última oferta. Un total de 46 dels 58 treballadors d'Inoxfil que van assistir a l'assemblea general realitzada el 13

de setembre van acceptar el preacord al qual el Comitè i la direcció de l'empresa havien arribat dimarts sobre l'ERO. Com que la plantilla va votar a favor del preacord, des de la CGT es va desestimar convocar mobilitzacions contra l'ERO. La suspensió dels contractes es duria a terme al llarg de 60 dies a partir de l'1 d'octubre. Els 93 afectats es dividirien en dos grups. Se suspendria de contracte durant 15 dies el primer grup, després 15 dies més el segon, de nou 15 dies el primer grup i finalment 15 més el segon. D'aquesta manera, els 93 treballadors passarien 30 dies sense treballar. L'empresa completaria el 100% del salari. L'expedient no afectarà els més grans de 50 anys, com tampoc les persones a les quals els venç el contracte durant el període de suspensió, a qui la direcció s'ha compromès a contractar de nou si té més feina. A més, han aconseguit una millora en la prima per producció.

Polèmica

Una de les qüestions més polèmiques de la negociació ha estat el fet que durant els dies que els treballadors estiguin a l'atur l'empresa aportaria els diners que faltin fins a arribar a la totalitat del sou. Els sindicats alertaven que l'empresa no aporta la mateixa quantitat econòmica a tots els treballadors a causa

de la seva situació familiar i reclamen que no s'aprofiti de la diferència per estalviar diners. A més, hi ha 18 empleats que, a més de l'expedient, ja estan afectats per la bossa horària, una mesura per evitar la crisi i que consisteix també en retallades temporals d'aquest personal.

L'estiu passat, els empleats d'Inoxfil ja havien protagonitzat catorze jornades de vaga per reivindicar millores salarials, que van acabar amb una pujada del sou pel torn americà, ja que els treballadors trobaven molt per sota la remuneració obtinguda dels plusos. L'acord es va aprovar a mitjan juliol amb 87 vots a favor i 18 en contra, després d'una manifestació pacífica de més de 60 treballadors dels 134 que estaven cridats a la vaga pels carrers d'Igualada i una negociació fallida al mes de juny. Formalitzat el pacte, el comitè de vaga d'Inoxfil va valorar de manera molt positiva l'acord perquè les millores pactades no només beneficien el personal que es va declarar en vaga, sinó que és una millora que afecta tota la plantilla, acords que s'estan complint tal com es va pactar en el seu moment.

Els problemes de la firma dedicada a la fabricació de filferro d'acer inoxidable no són recents. Indicats ja va haver de presentar, l'any 2005, un expedient de suspensió temporal de contractes de 152 tre-

balladors durant tres setmanes repartides entre els mesos de maig, juny i juliol a causa d'una davallada de les comandes a l'estiu. Els problemes van ressorgir l'estiu del 2006 davant la pressió dels empleats que reivindicaven diverses millores laborals. Després de catorze dies de vaga, direcció i treballadors van arribar a un acord, no sense la intervenció del Departament de Treball.

Inoxfil és a Igualada des de 1990, pertany al grup Acerinox, i era una de les empreses amb més facturació de la comarca de l'Anoia. El 2002 figurava entre els grups empresarials més importants de Catalunya segons un estudi de l'empresa Dun and Bradstreet (D&B) i el Centre d'Innovació i Desenvolupament Empresarial (CIDEM) i era la tercera empresa de l'Anoia en facturació, només per darrere de Vives Vidal i la Corporació Vallès. Els representants dels treballadors mostren la seva preocupació per l'evolució de l'empresa. Segons denuncia la CGT el gran problema d'Inoxfil va ser una inversió que es va fer fa uns anys, es va construir una altra nau amb maquinària, augmentant la producció, però mai s'ha arribat a la capacitat de producció que té l'empresa. Acerinox, també compta amb una altra planta a Algecires, on també es travessen problemes de caire laboral.

ENTREVISTA

Secció Sindical de CGT a Sitel (Barcelona)

'Que s'acabi l'actitud prepotent de l'empresa'

Josep Garganté

-Quan es crea la Secció Sindical de CGT a Sitel?

-Es crea al maig de 2006, al novembre de 2006 obté per primera vegada representació en el Comitè d'Empresa, en unes eleccions parcials on obté dos delegats.

El 28 de maig de 2007, obté 7 delegats en les eleccions al nou Comitè d'Empresa.

-Sabem que fa uns mesos la direcció de Sitel va acomiadar dos companys de CGT. Podeu explicar-nos què va succeir? Quina ha estat la resposta sindical i com està el tema actualment?

-Des que al novembre de 2006 van obtenir representació sindical els membres de la Secció reclamaven a l'empresa un local on poder exercir la labor sindical.

L'empresa els el va negar, per la qual cosa es va denunciar la situació davant Inspecció de Treball. Passades les eleccions del 28 de maig, en què es van augmentar els delegats de CGT en el Comitè d'Empresa, seguien sense local els membres de la Secció.

L'empresa, a més, incomplia un requeriment d'inspecció de treball que obligava a donar un local a CGT en un termini de deu dies. Transcorreguts més de 20 dies des d'aquest requeriment i veient que l'empresa no complia amb aquest, valorant la situació de repressió sindical i discriminació ja que els altres dos sindicats (CCOO i UGT) sí que gaudeixen de local sindical des de fa anys, els membres de la Secció, Sergio Bilotta i Alexis Estefanía decideixen habilitar un local sindical sense causar desperfectes en uns locals que l'empresa ja havia destinat per a ús sindical per a les altres dues seccions anteriors esmentades, que al seu

torn es negaven a moure's dels locals que ja gaudien en considerar els nous més petits.

Aquesta habilitació es realitza en hora i mitja, sense causar dany algun, ni a cap persona ni a cap material, com hi ha fotos que ho demostren. Sorpren la rapidesa amb què els companys van moure aquest panell de pladur si es compara amb la lentitud de l'empresa que en un any no havia lliurat local sindical a CGT.

A l'endemà, els Mossos d'Esquadra, requerits per l'empresa i emprant la força, van trencar el pany sense contactar amb cap membre de la Secció Sindical. Al poc temps, i després d'obrir expedient contradictori contra Sergio i Alexis, l'empresa els acomiada mentre el primer estava de vacances pagades per l'empresa.

Després de diverses mobilitzacions, actualment, esperem que l'empresa acudeixi el dia 18 de setembre a la conciliació prevista amb mediadors de la Generalitat abans de dur el conflicte al terreny judicial, s'acabi la seva actitud intolerant i prepotent i readmeti els companys o intenti trobar una solució raonable i satisfactòria per a

les dues parts.

-Quina és la situació general en el sector del Telemàrqueting? Quines són les demandes laborals concretes dels treballadors de Sitel?

-La situació és realment precària. Els salaris es troben congelats amb la complicitat dels altres dos sindicats majoritaris, que malgrat disposar fins i tot d'alliberats no lluiten per millorar les condicions dels treballadors, ni donen suport a cap de les iniciatives que emprèn CGT. Lluny d'això, les condemna i els taxa de vándals i pocavergonyes com ha succeït amb els dos companys acomiadats.

El Conveni Col·lectiu Estatal de Telemàrqueting, actualment en vigor mentre es negocia el pròxim, és summament ambigu, permetent d'aquesta manera que les empreses interpretin sempre al seu favor les normatives i perjudiquin sistemàticament el conjunt dels treballadors. Respecte al nou Conveni, la situació pinta bastant malament, pel posicionament dels altres sindicats i l'actitud xulesca de la patronal, que amenaça amb deslocalització, acomiadaments i ERO cada vegada que s'intenta incloure algun

punt beneficiós pels treballadors.

Les principals demandes dels treballadors de Sitel passen per conciliar la vida laboral amb la personal, fins a l'obtenció de disposar d'un sou digne, que no arribi ni a mil euros, passant per moltes altres reclamacions legítimes com la de poder respirar entre trucada i trucada.

-Com és la vostra manera de treballar com a Secció (assemblees, fulles informatives, denúncies, etc.) i com ha estat la resposta de la plantilla?

-Com a representants de CGT, la nostra manera de treballar és assembleària, la comunicació amb els treballadors és fonamentalment mitjançant comunicats informatius en què es pretén crear consciència de lluita i de la situació general del sector. També estem creant una pàgina web i per descomptat a través d'email i personalment, encara que aquesta última opció es veu limitada pels cinc minuts de descans de què disposen els treballadors a cada hora com a únic moment que poden parlar lliurement. També s'han organitzat permanències en el local del Comitè d'Empresa per atendre les inquietuds i propostes dels afiliats i treballadors en general.

-Com estan les relacions amb les altres forces sindicals? Hi ha hagut suport en el cas dels acomiadaments?

-Actualment i transcorreguts tot just tres mesos des de les eleccions i la creació del Comitè d'Empresa, les relacions estan totalment trencades. Respecte als acomiadaments, com a sindicats no ens han donat suport, és més, ens han qualificat de vándals i pocavergonyes, no obstant això a nivell personal, molts d'aquests delegats han posat la seva signatura per demanar la readmissió dels companys.

LA MIRADA INDISCRETA

Pinotxo, Maragall i l'inici de curs

Emili Cortsavartre

El 12 de setembre, va començar un nou curs escolar. La propaganda institucional del Departament d'Educació, d'alguns mitjans suposadament independents i el silenci còmplice de certs sindicats ens transportaren novament al paradís català i progressista: 1.136.000 alumnes (79.200 nous), 85.000 docents (6.800 opositors aprovats enguany), 44.000 interins i substituïts (10.500 nous) per qualsevol eventualitat, 107 nous centres, extensió de la 6a hora a tots els centres públics de primària de localitats entre 5.000 i 10.000 habitants i tres grans objectius: l'impuls de la tercera llengua (anglès), la reimplantació de la immersió lingüística i una major autonomia dels centres educatius.

Però la realitat és una altra. Les famílies suporten la *tornada* més cara de l'Estat: 630 euros per alumne en un centre públic i 1.480 euros en un centre privat (la majoria concertats) La gratuïtat no és un dels objectius prioritaris del Departament.

Els barracots escolars als centres públics han augmentat un 10% (802 en total), la qual cosa demostra que el Departament no té voluntat o és incapaç de fer front a l'augment de demanda escolar pública.

Una part de la patronal de la privada concertada vulnera les normes de matriculació i les oficines úniques de matriculació (que haurien de vetllar per l'equitat en la matriculació en centres subvencionats amb fons públics) són decoratives. Els centres públics assumeixen el 82% de l'alumnat immigrant mentre es permeten les pràctiques selectives xenofòbes de la privada concertada. No obstant, s'incrementen les seves subvencions.

En molts centres públics, les ràtios alumnes/professors a l'aula superen al setembre el que estableix la LOE. Al llarg del curs, aquest excés d'alumnes a l'aula s'incrementa per l'arribada i escolarització de nous nens. Aquesta circumstància repercuteix negativament en l'atenció personalitzada.

D'altra banda, el professorat interí i substituït està sotmès a més mobilitat geogràfica (de poder treballar en 4 comarques a totes les de Tarragona, Lleida i Girona o 2 Serveis Territorials en Barcelona) i més mobilitat funcional (molts professors de secundària es veuran obligats per les circumstàncies a fer substitucions a primària). Us heu fixat que el nas del conseller Maragall se sembla el de Pinotxo?

En lluita a Sitel per la readmissió de dos companys

Col·lectiu Catalunya

Continua la campanya de solidaritat amb Sergio i Alexis, els dos companys de CGT acomiadats per l'empresa de telemàrqueting Sitel a Barcelona. Un d'ells és delegat de CGT al comitè d'empresa i l'altre secretari general de la secció sindical.

El motiu d'aquest acomiadament

és l'haver realitzat una acció sindical en defensa dels drets dels treballadors i exigir tenir un local sindical per a la secció sindical de CGT on atendre als afiliats i treballadors de la seva empresa. La direcció de Sitel s'ha negat reiteradament a complir amb la legalitat i no ha accedit en cap moment a lliurar a la CGT un local on poder realitzar les tasques sindicals més bàsiques

(vegeu "Catalunya" 89).

El 21 d'agost uns 40 militants de la CGT es van concentrar davant la seu de Sitel a Barcelona, situada al c/Fluvià. El 17 de setembre es va realitzar una nova concentració a les portes de l'empresa. I la campanya continuarà en defensa dels drets sindicals bàsics a Sitel, per la readmissió dels companys i contra la repressió que pateix la CGT en

aquesta empresa.

Recordem que el compte de solidaritat per col·laborar en la campanya és 2100-0647-90-0200229088 (indiqueu qui fa l'ingrés i el concepte acomiadaments Sitel).

Més informació al web de la secció sindical de CGT a Sitel: <http://www.cgthbarcelona.org/sitelcgthbarcelona/>

L'ALTRA REALITAT

És necessària una llei de vaga?

Pepe Berlanga

Amb motiu de recordar-nos, els mitjans de comunicació aquest estiu, l'ocupació de les pistes de l'aeroport del Prat del passat any pels treballadors i les treballadores, em va venir a la memòria la quantitat de despropòsits que en aquest moment van il·lustrar aquesta acció. A la palestra van tornar a rajar aquells il·luminats que, periòdicament, vénen reclamant la necessitat d'una llei de vaga que canalitzi les que consideren excessives protestes laborals. Casualment, els mateixos que davant qualsevol reivindicació dels treballadors es posicionen automàticament en contra d'ells.

Interessadament solen oblidar que el dret de vaga és una conquesta del moviment obrer que recupere en plena transició democràtica després de gairebé quaranta anys que fos perseguida i prohibida, callant que moltes de les conquestes de què ara gaudim els treballadors i les treballadores són el resultat de l'exercici de la vaga.

Solen defensar que l'actual regulació és preconstitucional, el que no deixa de ser cert, però oculten que el Reial decret-Llei de 4 de març de 1977 que la regula va ser interpretat per una Sentència del Tribunal Constitucional de 8 d'abril de 1981, que en síntesi només admetia la il·legalitat de la vaga quan es convoqui per raons polítiques sense motivació laboral, quan tracti d'alterar els pactes en un Conveni Col·lectiu o quan contravinguin el disposat en el decret llei de vaga; igualment, l'abundant jurisprudència generada des de llavors ha anat configurant un marc que fa innecessària de nou la seva regulació.

Ara bé, el que pretenen de debò és imposar uns serveis mínims abusius que minimitzin l'exercici del dret democràtic i constitucional a la vaga, així com que l'empresari pugui afeblir els seus efectes, tornant de nou a oblidar pel camí la situació de desigualtat en què ens trobem els treballadors enfront dels empresaris

En tot cas, els sindicats són els primers interessats que la ciutadania participi de les nostres justes reclamacions, que entengui que l'exercici d'aquest dret arriba quan totes les vies de negociació s'han esgotat. Evidentment, que parlin sobre les convocatòries realitzades per estaments corporatius i que abusen de la seva situació privilegiada, en qualsevol cas, l'únic escenari possible és que siguem els mateixos sindicats qui autorregulem l'exercici del dret a la vaga.

Més vagues a contractes i subcontractes de Telefónica

Col·lectiu Catalunya

Els treballadors de les contractes i subcontractes de Telefónica van decidir en assemblea realitzada el 5 de setembre, reprendre la vaga de les contractes i subcontractes el dijous 27 i el divendres 28 de setembre.

Diverses demarcacions més van decidir sumar-se a aquesta mobilització, que el passat mes de juliol (del 20 al 23) es va realitzar una primera vaga a Catalunya, especialment a Barcelona (veure Catalunya nº 89). Després de l'estiu i havent deixat la mobilització en suspens, els treballadors es van retrobar per a analitzar la situació i valorar com reprendre la mobilització. Van estar d'acord en la necessitat de continuar amb la vaga.

La qüestió més important era decidir quines dates triaríem per a la vaga. Per això van decidir deixar un marge de temps un temps per a poder realitzar rondes d'assemblees per les centrals i centres de treball, conscients que cal fer un esforç d'informació gran i de discussió democràtica en assemblea perquè la vaga sigui un èxit. I també, calia coordinar-se amb diverses províncies que havien manifestat la seva disposició a mobilitzar-se conjuntament. Aquestes províncies serien Almeria, A Coruña, Valladolid, Madrid, Màlaga, Toledo, València, Alacant i potser altres més. Això representa un salt importantíssim en la vaga. S'ha encès la metxa i l'exemple de Barcelona, i el de Liteyca a A Coruña on han mantingut 16 dies de vaga indefinida, cundeix en altres parts de l'Estat.

Per tot això, i degut al fet que la reunió de CCOO i UGT amb la Patronal del Metall es va anunciar per a la setmana del 17 al 24 de setem-

bre, van decidir proposar que la vaga es repregués el dijous 27 i divendres 28 de setembre, amb caràcter indefinit (és a dir tots els dijous i divendres, setmanalment, a partir del 27). D'aquesta forma, tenien marge per a valorar què havia sortit d'aquesta reunió.

Sobre l'anterior vaga cal dir que les empreses han descomptat de vegades, 4 dies de sou a les persones que van fer vaga i que tenien contracte de dilluns a diumenge. Aquest fet ha de denunciar-se, ja que només et poden descomptar els 4 dies en cas que existeixi un calendari de torns publicat on s'anuncii quins festius tindràs. Com això no existeix gairebé en cap empresa, animen a qui li hagi passat que es posi en contacte amb ells per a denunciar. Per això, modifiquen el format de vaga perquè no es produeixin nous casos i per a tenir més capacitat de control sobre la vaga, ja que el cap de set-

mana quedava una mica en l'aire. Per això, es planteja per a dijous i divendres, el 27 i 28.

Després de la vaga del 20 juliol estem d'acord que en les empreses on es va secundar la vaga, les patronals van expressar el seu interès a arribar a acords amb els treballadors. Per tant la mobilització és útil i la vaga del 27 i 28 és l'oportunitat més propera per a fer canviar les nostres condicions de treball, exigint sobretot l'augment del salari base ja que no podem permetre'ns estar cotitzant per 900 euros a la seguretat social, cobrar la pensió de jubilació i la baixa per malaltia o accident entorn a aquesta quantitat. Si estem de baixa, tenim dret a seguir menjant i pagant els nostres habitatges.

Les reivindicacions de la vaga són:

- Contractes fixos, tenint en compte que el treball realitzat per les contractes és permanent i fins i tot

amb previsió creixent.

- Augment progressiu i significatiu del sou base fins a arribar a nivells similars als quals perceben pel mateix treball els treballadors de Telefónica.

- Reduir la jornada vigent i regular i compensar els treballs de dissabte i diumenge amb un altre dia lliure en compensació, a més del pagament de festius. Eliminació de les jornades que superen les 40 hores setmanals o les 1650 anuals.

- Que es cotitzin a la seguretat social i que es paguin les hores extraordinàries.

- Compliment efectiu de la legislació vigent en matèria de salut laboral, amb aplicació de la normativa acordada en l'empresa principal Telefónica. Pla de formació tècnica i en salut laboral.

Més info: contractesysubcontractes@yahoo.es

www.telefonica.net
<http://telefonica.blogspot.com/>

OPINIÓ: Seat: continuen pendents de reingrés 138 acomiadats i acomiadades. La lluita continua. Solidaritat!

Assemblea d'acomiadats/es de Seat

La situació dels acomiadats pendents de reingressar és cada vegada pitjor. Cada dia que passa se'ns va esgotant el període de prestació d'atur, i veiem com s'acosta el final del 2007 sense que la promesa de reingrés que van fer els signants de l'acord d'acomiadaments es compleixi.

El ritme de reingressos va ser paralitzat per la direcció de l'empresa després d'arribar al recent acord de prejubilacions. Les cúpules sindicals signants d'UGT i CCOO van anunciar que els com-

panyos i companyes pendents de reingressar ho farien a partir del mes de juliol, però aquestes promeses se les va emportar el vent, i a dia d'avui tenim constància que tampoc reingressaran a principis de setembre.

D'altra banda, és conegut que la direcció de Seat ha continuat realitzant nous contractes en lloc de reingressar als acomiadats pendents, sense que els dirigents sindicals signants de l'acord d'acomiadaments s'hi hagin oposat o, si més no, protestat. Però Seat no només no ha contractat els acomiadats pendents de reingressar des de fa més de quatre mesos, tampoc no

ha realitzat noves revisions mèdiques als acomiadats pendents de reingrés. A més, hi ha 12 companys que havent realitzat la revisió mèdica, alguns fa prop d'un any, i ser declarats aptes pels serveis mèdics, no reben cap notícia sobre si tornaran o no finalment a treballar en Seat.

Sens dubte, l'absència de criteris objectius i transparents en la reincorporació dels acomiadats, així com l'absència d'un calendari de reingressos i d'una data límit, ha facilitat els objectius de la direcció de Seat de paralitzar els reingressos des de fa diversos mesos.

Companys i companyes, els aco-

miadats i les acomiadades necessitem la vostra solidaritat per a desbloquejar aquesta situació i aconseguir la readmissió de tots els acomiadats i acomiadades que en el seu moment van manifestar la seva voluntat de tornar a treballar en Seat. Cal exigir a Seat el reingrés de tots els acomiadats, també cal recordar als dirigents sindicals signants de l'acord d'acomiadaments les promeses que van fer de reingrés de tots els acomiadats/es, cal exigir que compleixin la seva paraula i que pressionin a l'empresa, i si no, que denunciïn l'acord si consideren que Seat ho incompleix.

Davant la mobilització dels tècnics superiors sanitaris i els auxiliars d'infermeria

Antonio Mancebo, Secretari General Federació Sanitat CGT Catalunya

Des de CGT creiem necessària una valoració de la situació, passat un any, sobre la problemàtica suscitada en l'àmbit de les Formacions Professionals Sanitàries, en concret sobre el conflicte generat en la formació i qualificació professional dels Auxiliars d'Infermeria i dels Tècnics Superiors Sanitaris, amb l'objecte d'acabar d'una vegada per sempre amb la desigualtat actual.

Des de fa anys, els tècnics estan lluitant perquè la seva titulació es converteixi en grau universitari com succeeix en la majoria de països de la Unió Europea (UE), així com per a adaptar la formació del col·lectiu d'auxiliars d'infermeria a les funcions que en realitat desenvolupen, però per la falta de voluntat política de l'administració de torn i la falta de confiança en la força d'ambdós col·lectius a aconseguir els seus objectius, la veritat és que els ha dut, creiem excessivament, a depositar massa expectatives que els sindicats majoritaris (CCOO i UGT) assolirien arrencar a l'administració les seves justes demandes. És evident, que després del temps transcorregut, ha demostrat ser un greu error, ja que no s'ha aconseguit l'objectiu desitjat.

Des de CGT, creiem que els sindicats majoritaris (CCOO i UGT) no han tingut mai una voluntat clara de lluita fins a aconseguir els objectius plantejats, sinó que més aviat s'han limitat a llançar cants de sirena i a controlar, refredar i can-

sar aquest moviment reivindicatiu. Semblava que amb el Tractat de Bolonya es podria obrir una porta per a aconseguir aquestes reivindicacions que durant anys s'han denegat, això unit a la pressió de les vagues que es van realitzar (en unes comunitats més que en altres) feia presagiar un futur prometedor.

Però en què hem avançat després d'un any de lluita i mobilitzacions? Doncs, sincerament, en no-res, més aviat s'ha retrocedit perquè el Ministeri de Sanitat ha tornat a denegar el que al principi i per a acabar amb les vagues van prometre a sindicats majoritaris i associacions: que tot s'arreglaria de forma satisfactoria per a tots. Es pot entendre que determinades federacions o associacions professionals puguin ser enganyats per l'administració, pel seu curt bagatge negociador, però que als sindicats majoritaris els enganyin, és difícil de creure, més aviat s'han deixat enganyar, a pesar que hagin intentat salvar la cara davant dels treballadors i les treballadores fent cri-

des desesperades i sense temps material per a la mobilització amb l'únic objecte de camuflar la seva responsabilitat al·legant la mateixa cantarella de sempre, "és que els treballadors i les treballadores no es mobilitzen".

Però el treballador mai no es mobilitza si no té plena confiança en els seus negociadors i això a dia d'avui no existeix ja que la credibilitat es fa i no neix. Des que la Federació de Sanitat de la CGT de Catalunya s'ha incorporat a aquesta lluita, no sense obstacles per part d'algunes organitzacions sindicals, en voler excloure'ns d'aquesta pel simple fet de creure en l'autogestió dels treballadors, en la lluita pels nostres drets i que la negociació sense mobilització és estèril -ambdues coses són necessàries i hem de combinar-les amb audàcia i intel·ligència, depenent de les condicions de cada moment- només hem detectat per part dels sindicats majoritaris (CCOO i UGT) un refredament de la situació i una nul·la implicació al fet de conti-

nuar i estendre la lluita en altres fóruns com són la negociació col·lectiva en la taula sectorial de la sanitat pública i en els convenis d'àmbit privat.

Malgrat tot, des de CGT vam donar suport a la concentració del dia 18 de juliol a Madrid, davant la porta del Ministeri de Sanitat, per a demostrar a l'administració i als sindicats majoritaris que sou un col·lectiu lluitador i reivindicatiu, així com la determinació a seguir lluitant fins a aconseguir les demandes. La CGT ratifica el seu compromís de seguir informant, debatent i mobilitzant als afectats, buscant la unitat d'acció de tots els col·lectius interessats amb l'objectiu d'aconseguir les nostres reivindicacions i el que si us puc assegurar en cas que no s'aconsegueixin els nostres objectius és que en els àmbits on CGT té l'oportunitat de decidir (convenis col·lectius) lluitarem perquè aquesta desigualtat sigui el més petita possible.

-Per l'homologació de la titulació dels TSS amb el nivell formatiu corresponent a una diplomatura universitària.

-Per la modificació de la LOPS.

-Per la millora de la qualitat i la prestació sanitària a l'usuari, revisió i requalificació dels cicles formatius.

-Per l'adaptació de la formació del col·lectiu d'auxiliars d'infermeria a les funcions que en realitat desenvolupen.

Per a la Federació de Sanitat de la CGT cal lluitar per canviar 25 anys d'injustícies i cal seguir treballant en defensa d'una sanitat pública i de qualitat.

QUI PAGA MANA

Passió i odi per Chávez

Vicent Martínez

Passions i odis són els que aconsegueix despertar el dirigent veneçolà Hugo Chávez, al qual la dreta i una part de l'esquerra titllen de dictador (o de productador) i una altra part de l'esquerra el posa com a exemple a seguir i representar (com el mateix Chávez es declara) del nou socialisme. Totes les lleis o mesures que proposa són susceptibles de ser criticades durament o defensades apassionadament: quan una televisió opositora no se li renova la llicència, quan decideix que pot optar a més de dos mandats, o quan es legisla sobre les limitacions a l'hora de posar el nom a fills i filles. En tots els casos, res que no haja passat a una democràcia occidental, però que quan són decisions preses pel polític veneçolà acaben envoltades de polèmica.

Personalment, em desperta desconfiança, sobretot pel seu estil populista i perquè, en el fons, entre els odis i les passions, tampoc podem saber d'una manera mínimament imparcial què és el que està passant allí. I, per tant, ni que siga per precaució, no sóc dels que sent passió per Chávez. Només vull apuntar dues mesures que ha pres en la nova reforma constitucional que em semblen interessants: per una banda, la reducció de la jornada de treball a sis hores al dia i per l'altre l'impuls a la propietat col·lectiva (de les empreses). I és important perquè obre dos fronts als quals l'esquerra sembla haver renunciat: reduir la jornada laboral i portar la democràcia al món de l'empresa.

Ménys l'experiment francès de les 35 hores, que Sarkozy sembla que eliminarà en breu, ni els partits polítics ni els moviments socials tenen, en un espai central del seu programari polític, la reducció d'hores treballades per millorar la qualitat de vida de la classe treballadora.

I si almenys la reducció de jornada està present en els principis d'alguna entitat, sense ocupar un espai massa destacat, encara són molts menys els que parlen de democratitzar les empreses i que els treballadors passen a ser una peça clau dins de la presa de decisions. I en aquest sentit caminen les dues propostes de Chávez, dues propostes que no han tingut massa ressò, però que em sembla que són de les més interessants que un govern d'esquerres, o dit d'esquerres, haja volgut impulsar. Interessants per innovadores i també per atrevides, ja que són dos temes tabú en un sistema capitalista com l'actual que, excepte a Amèrica Llatina, tendeix cap a la dretanització.

Mahle i el Comitè d'Empresa arriben a un acord pel Conveni

Col·lectiu Catalunya

La direcció de l'empresa Mahle, radicada a Vilanova i la Geltrú, i el Comitè d'Empresa (on CGT té la majoria) van arribar, el 13 de setembre, a un principi d'acord sobre el Conveni Col·lectiu que feia més d'un any que s'estava negociant, acord que els treballadors van ratificar en assemblea el dia 17 i en referèndum el 18, amb un resultat de 318 vots a favor, 105 en contra i 17 paperetes en blanc. Això va suposar el final d'un conflicte s'arrossegava des del passat mes de maig (vegeu "Catalunya" 88 i 89). Els últims episodis de la mobilització de la plantilla van ser una jornada de vaga el 5 de setem-

bre, que va tenir un seguiment total, i una assemblea de treballadors el 6 de setembre en la qual es va acordar portar a terme una vaga indefinida.

Els treballadors han acceptat el cinquè torn, que els obligarà a treballar una quinzena de diumenges l'any, però han aconseguit que l'empresa els pagui el 100% del salari de la jornada. Aquest era un dels punts principals de discrepància entre les dues parts. En aquest sentit, les dues parts també van acordar que aquest punt no estarà inclòs dins del conveni, sinó que es detallarà en un annex que se signarà el mateix dia i tindrà caducitat: és previst que es comenci a negociar tres mesos abans que acabi la

seva vigència (31 de desembre de 2009) i si en sis mesos no s'ha arribat a un acord, quedarà automàticament anul·lat.

Pel que fa al quart torn, que implica que els empleats han de treballar els dissabtes, el Comitè ha aconseguit recuperar la reducció de l'horari de producció, que permet al torn de la tarda plegar a les vuit del vespre en comptes de les deu de la nit. Entre tots els torns del dissabte, es redueixen dues hores de feina, encara que aquest horari reduït només s'aplicarà quan no s'hagi de treballar els diumenges. Aquesta ha estat una de les poques millores socials recollides pel conveni, que estableix un increment de l'IPC del 2% anual. El

2009 s'actualitzarà la diferència que hi pugui haver amb l'IPC real. El comitè ha acceptat la mesura, que a la llarga significa una pèrdua del nivell adquisitiu, per garantir certa estabilitat de la fàbrica.

L'acord a què han arribat el Comitè de treballadors i la direcció de l'empresa estableix que el quart i cinquè torn finalment s'aplicaran, però de moment, durant dos anys i fora de conveni. D'aquesta manera no s'obliga els treballadors a acceptar-lo com a una mesura definitiva i es podrà renegociar d'aquí a dos anys. Tot i que els representants sindicals es van mostrar satisfets per arribar a la signatura final, van reconèixer que no és un bon conveni.

Denúncia d'irregularitats a la deixalleria de Bellvei del Penedès

Federació Comarcal Baix Penedès de la CGT

La CGT del Baix Penedès va denunciar públicament, el 7 de setembre, irregularitats a la deixalleria d'ECO-BP de la localitat de Bellvei, gestionada per FF. CC. del Vendrell, arran de l'acomiadament del membre del sindicat Juan Humanes. També es considera que l'encarregat de la deixalleria duu a terme activitats irregulars que no són pròpies de la deixalleria i que existeixen nombroses deficiències en el seu funcionament, totes elles avalades amb proves documentals.

En aquest sentit la CGT denuncia que:

- la deixalleria de Bellvei no compleix els horaris d'obertura fixats;

- el responsable de la deixalleria, tot i ser d'ús públic i no empresarial, dona permisos a determinades empreses per descarregar-hi i els nega a d'altres;

- la deixalleria és utilitzada com a magatzem de residus;

- hi ha ocasions que els materials reciclables que es dipositen a la deixalleria, en lloc de ser enviats a les corresponents plantes de reciclatge, són enviats a abocadors comuns;

- dins la deixalleria es gestionen projectes immobiliaris per part de l'encarregat, el qual és regidor de l'Ajuntament de Bellvei;

- després del tancament diari de la deixalleria, es permet l'entrada a persones afines a la deixalleria per tal que s'emportin objectes diversos, amb el risc que això comporta en haver-hi productes corrosius o contaminants;

- es prioritza la recollida dels contenidors de Calafell i el Vendrell, mentre es deixa de banda altres municipis de la comarca;

- es produeixen deficiències notables en la neteja d'instal·lacions i contenidors, amb el risc sanitari que això comporta.

Pel que fa l'acomiadament del company sota l'acusació de manipulació de vehicles, la CGT denuncia que això és fals i que la veritable raó d'aquesta manipulació de vehicles de la deixalleria rau en la contractació de personal poc qualificat, el qual, amb les continuades manipulacions realitzades provoca el deteriorament dels vehicles. A més, sobre la seguretat i utilització dels vehicles, cal dir que per part de l'encarregat no es respecta la normativa existent. Per tot això, s'exigeix la readmissió del company acomiadat, al mateix temps que es dona un toc d'alerta sobre les condicions en que es treballa i gestiona la deixalleria ECO-BP.

El delegat del Govern a Balears rebenta la vaga

CGT Balears

José Silveira, armador de Remolcanosa, ha d'estar molt content. Ramon Socías, delegat del Govern a les Illes Balears, en la mateixa línia de defensa dels interessos de l'empresa, va decidir modificar el 23 d'agost el seu primer decret de "serveis mínims" (que ja van ser fet en el seu moment al dictat de l'empresari) amb un segon decret que, en la pràctica, considerava com a serveis mínims la totalitat de l'activitat portuària dels bucs remolcadors, incloent els creuers de luxe. Això significava, també en atenció a les expressades indicacions de l'empresa, eliminar definitivament tota capacitat de pressió a la vaga dels treballadors de Remolcanosa. Creiem que no hi han molts precedents d'actuacions

d'un govern, suposadament "d'esquerres", tan servils i reiterades respecte als interessos d'un empresari com Silveira.

Els treballadors dels remolcadors del Port de Palma "Manacor", "Remolcanosa 4" i "Gran Canària", de l'empresa Remolcadors

Nosa Terra SA (Remolcanosa), empresa privada que explota en règim de monopoli aquest servei en el Port de Palma, es trobaven en vaga indefinida des del passat dia 19 de Juny (vegeu "Catalunya" de setembre).

Les gestions realitzades davant

el nou Govern dels Illes Balears, amb el Director General de Treball, no han aconseguit més que una falsa "neutralitat", ja que ha estat trencada, com hem dit, per altres governants del seu propi partit.

Així les coses, i després que els directius de Remolcanosa no haguessin pogut doblegar als treballadors, hem de denunciar com a vergonyosa l'actuació dels governants del PSOE (socialista?, obrer?). Des de la Delegació del Govern, des de la Inspecció de Treball i des del Govern dels Illes Balears s'han lluit amb el tema de Remolcanosa. Per a assenyalar la seva responsabilitat, es va convocar una concentració el 28 d'agost davant la seu de la Delegació del Govern a Palma.

Compte de solidaritat econòmic: 2051 0016 68 1070004050

ONO descobreix Amèrica i destrueix tres mil llocs de treball

Gabinet de Premsa Confederal CGT

El grup tecnològic Ono, creat a partir de la fusió de les diferents operadores de cable per formar Aunacable (Menta, Madritel, Cabletelca, Able i Supercable), que aviat va passar a denominar-se Auna amb l'entrada de Retevisión i Amena, i que finalment va ser adquirit per Ono, continua imparable el seu procés de deslocalització a Amèrica Llatina.

Des que Ono va absorbir Auna a la tardor de 2005, ha implantat una estratègia comercial exclusivament centrada en els costos i això ha suposat la destrucció de prop de 3.000 llocs de treball a l'Esat es-

panyol, que s'han creat a Xile i Colòmbia on el sou mig d'un teleoperador és de 239 euros mensuals.

La companyia de telecomunicacions ha eliminat més de 2.000 llocs de treball directes, dels 785 previstos inicialment per a un Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO), afegint nombroses baixes per diferents motius, des de finalitzacions de contractes temporals a acomiadaments disciplinaris, fins a disminuir el seu volum d'ocupació directa en un 40 %.

De la mateixa manera, Ono ha prescindit del personal subcontractat a través de les denominades empreses de telemàrqueting, minvant-lo en 1.000 llocs de treball, adduint successives "disminucions en el

volum de trucades" per diferents causes.

Al març de 2007, 178 treballadors pertanyents a l'empresa Transcom van ser acomiadats a Sevilla, rebent la comunicació el mateix dia que es feia efectiu; al maig de 2007, succeïa el mateix a Barcelona amb l'empresa Promofón i de nou a Sevilla amb la subcontractada Qualytel, prescindint en aquest cas de 80 i 41 treballadors respectivament per una "baixa en les previsions del trànsit de trucades a atendre per la implantació interna d'un nou sistema tecnològic a Ono". Per idèntica causa, ja ha notificat l'acomiadament de 120 treballadors a Elx i procedirà a rescindir el contracte a 115 treballadors a Barcelo-

na, contractats a traves de l'empresa Promofon, i de 60 empleats més de Madrid, que presten els seus serveis a Ono mitjançant la subcontrata de telemàrqueting Unisono. De forma paral·lela, Ono ha incrementat el volum d'atenció de clients de l'Estat espanyol a Santiago de Xile a través de Sitel Internacional Chile Limitada i Unisono Soluciones de Negocio Chile SA, contracte d'atenció que s'ha estès fins al 30 de setembre de 2008, i se sumar-se al d'altres empreses de telemàrqueting internacionals com Koneccta Centenario, també a Xile, i Sitel Floresta, a Colòmbia. Un frau al consumidor, perquè Ono oculta als seus usuaris la informació d'on són atesos.

Protesta pel nou Conveni dels brigadistes forestals a València

Premsa CGT País Valencià

Prop de mig centenar de brigadistes forestals, treballadors de l'empresa pública Tragsa a València i Alacant, es van concentrar davant la seu de la Conselleria de Governació de la Generalitat Valenciana per protestar pels canvis que introdueix el nou Conveni Col·lectiu impulsat per la Generalitat. Segons el secretari de la Secció Sindical de la CGT a Tragsa, José Verdguer, amb l'últim conveni «han quedat en no res» els acords a què s'havia arribat en anteriors ocasions per a l'ocupació de places vacants. En aquest sentit, Verdguer va criticar que, mentre en el conveni anterior l'«antiguat

era el principal procediment», el que vol el Consell ara «és valorar els títolits i l'afiliació als partits».

Amb el nou sistema de proves, brigadistes amb «quinze campanyes o més obtenen menys puntuació que joves universitaris sense cap experiència». Per altra banda, Verdguer va explicar que actualment hi ha al voltant de 470 brigadistes amb contractes d'entre 3 i 5 mesos, amb poca formació.

Victòria a Transportes Martín SL per la unificació de Conveni

Llibertat Montesinos

El Jutjat del Social de Castelló número 2 ha dictat sentència per la qual s'estima la demanda interposada per CGT contra l'empresa Transportes A. Martín SL. Esta empresa de transports té més de 100 treballadors en la seua base d'operacions de València, encara que en té altres a Bilbao, Barcelona, Tarragona i Porto, des d'on es distribueixen les càrregues, es realitzen reparacions dels camions, etc.

Des de fa més d'un any, l'empresa va llogar un despatx a Castelló (en el qual no treballa ningú de forma estable, ni s'entreguen nòmines, ni es donen ordres de càrre-

ga als conductors...) amb l'objectiu d'aplicar als nous conductors el conveni de Castelló (lleugerament pitjor que el de València). Vuit conductors van ser adscrits a la suposada "base" de Castelló, encara que tota la documentació la continuaven tramitant a València. Davant de la irregularitat que s'estava cometent, el Sindicat de Transports de CGT va presentar la corresponent denúncia a la jutgessa ha donat la raó a CGT en el que demana i li ha reconegut plena capacitat per a defensar els interessos de tots els treballadors, no sols dels afiliats. A Transports Martín hi ha una important representació de CGT: 2 delegats d'un Comitè de 5.

Campanya a Gas Natural Barcelona per detectar 'edificis malalts'

Secció Sindical de CGT del Grup Gas Natural de Barcelona

La Secció Sindical de CGT del Grup Gas Natural de Barcelona ha fet una proposta per poder detectar en tot el territori els "edificis malalts" que existeixin en l'actualitat i que com a tals poden estar perjudicant la salut de treballadors i treballadores.

La seva preocupació sorgeix el fet que l'edifici emblemàtic de Gas Natural està malalt, igual que els de la Companyia d'Aigües de Barcelona, Grup Agbar i "la Caixa". Estan afectats per lipoatrofia semicircular, però aquesta no és més que la punta d'iceberg dels camps electromagnètics i males ventilacions, tal com assenyalava l'especialista en domòtica Carlos Requejo.

Pretenen fer un front comú a nivell de tot l'Estat espanyol amb la finalitat que el Govern disminueixi els valors dels camps electromagnètics tal com ja han fet altres països de la Unió Europea, ja que actualment es corre el risc de contreure amb el temps malalties molt greus.

Aquesta és una oportunitat d'or per a la lluita per la salut de tots els treballadors i les treballadores i proposen a la CGT que abanderi la lluita fins a aconseguir la victòria, servint al mateix temps per a demostrar que la CGT no solament està per la lluita de béns materials per als treballadors i les treballadores sinó també pel tresor més im-

portant que podem tenir, la salut. Per això han creat la Plataforma per la Salut-Edificis Malalts.

Plataforma per la Salut-Edificis Malalts

Aquesta plataforma fins ara està formada per sindicats independents (entre ells diverses seccions sindicals de CGT) corresponents a les empreses Aigües de Barcelona, Grup Agbar, Grup Gas Natural, "la Caixa", BBVA, Banc de Sabadell, Institut Nacional Seguretat Social, Novartis, Servei Emergències Mè-

diques, Telefònica, Parcs i Jardins de Barcelona i Transports de Barcelona.

La funció d'aquesta Plataforma és la lluita i prevenció vers els edificis malalts i, per tant, de les simptomatologies i patologies que provoquen als treballadors i a les treballadores, que són molt variades i possiblement algunes d'elles de molta gravetat. Es pot dir en ve alta i amb gran orgull que aquesta Plataforma per la Salut, si no ens enganyem, és la primera unitat de sindicats independents per la lluita contra els edificis malalts que s'ha

format al món. Els principals objectius naturalment, són la salut de tots els treballadors que es troben sota aquestes circumstàncies.

L'aire condicionat

Són molts els recintes que disposen de sistemes de ventilació o climatització forçada de l'aire, que van començar a proliferar a la dècada dels 70, edificacions hermètiques que compten amb finestres, encara que no són utilitzables per a la ventilació natural sinó per a il·luminació. Les preses d'aire es realitzen des de

l'exterior i es distribueixen cap a l'interior; són edificis funcionals que es destinen habitualment a oficines d'empreses, immobles lleugers amb poc formigó i poc costos, amb superfícies interiors recobertes de material tèxtil (moquetes) o sintètic.

Fa uns anys, es van començar a descriure quadres clínics, manifestacions que semblaven guardar relació amb el microclima generat en aquest tipus d'immobles; així, davant les evidències, es va acabar per reconèixer la Síndrome de l'Edifici Malalt (SEE), que designa el conjunt de símptomes que presenten els individus que el ocupen. Per poder parlar d'edificis malalts és necessari que més del 20% dels ocupants habituals present alguna de les manifestacions del SEE (picor als ulls, sequedat de la pell, congestió nasal, ronquera, mal de cap, sequedat de la gola, etc.). Excepte en alguns casos, no és una patologia severa, encara que en algunes circumstàncies pot incrementar patologies com l'asma o les al·lèrgies, a més, l'aire condicionat si no té un bon manteniment i higienització tant de filtres com de conductes pot implicar malalties com la legionella, però no és l'únic responsable del SEE; altres factors com la humitat relativa, els camps electromagnètics, la temperatura, les antenes per a mòbils i de wifi instal·lades dintre d'aquests edificis són capaços d'originar patologies molt greus.

La Generalitat de Catalunya reconeix la lipoatròfia semicircular com a accident laboral

Col·lectiu Catalunya

La Generalitat de Catalunya reconeix la lipoatròfia semicircular com a accident laboral sense dret a baixa ni a cap indemnització econòmica, pel fet que la dolència és "lleu i reversible" quan s'incideix en els factors associats, segons va fer públic el passat 5 de juliol la Conselleria de Treball de la Generalitat, que a més va notificar 620 afectats per aquesta lesió des de la detecció del primer cas, fa set mesos.

En el nou protocol d'actuació davant els casos de lipoatròfia fet públic, dirigit a empreses i mútues, la Generalitat va classificar aquesta lesió com a accident laboral "si es produeix amb ocasió o a conseqüència del treball". En la presentació d'aquest protocol, pioner en el món, es constata que aquesta afectació no podrà ser reconeguda com a malaltia laboral, tal com han reclamat alguns afectats, pel fet que no apareix en la llista de malalties

laborals aprovades recentment pel Ministeri de Treball. La lipoatròfia semicircular es caracteritza per una pèrdua del teixit adipós, el greix que es troba sota la pell de les cames, abdomen i natges, a causa de l'acumulació d'electricitat estàtica i a la falta d'humitat.

El protocol obligarà les empreses a notificar nous casos

El nou protocol, que contempla recomanacions i mesures preventives, obligarà les empreses a notificar a l'autoritat laboral i sanitària la presència de nous afectats i en un termini de màxim 24 hores quan es tracti de més de quatre casos. La

nova norma també obligarà les entitats a realitzar les corresponents exploracions mèdiques dels afectats, així com a investigar les causes que han contribuït a provocar aquesta lesió i prendre les mesures necessàries.

Per a esclarir els factors que incideixen en la lipoatròfia, les conselleries de Salut, Treball i l'Agència de Salut Pública de Barcelona (ASPB), que han treballat en l'elaboració del nou protocol, han elaborat un estudi de control amb 191 afectats de l'empresa de Gas Natural, amb seu a Barcelona. Segons la ASPB —organisme mixt participat pel Govern i l'Ajuntament de Barcelona—, la investigació conclou que la lipoatròfia té un origen multifactorial amb diverses causes associades.

L'informe constata que un 90% dels afectats haguessin pogut evitar aquesta afectació si no haguessin estat en contacte amb superfícies, com taules primes i amb finals acabats en punta, perquè suposen la

concentració d'una major càrrega d'energia electrostàtica, pel que l'impacte és major. Així mateix, un 30% dels afectats va assegurar donar-se suport de forma permanent o freqüent sobre la taula de treball. Per això, el protocol recomana a les empreses implementar mesures com utilitzar taules amb cantons arrodonits i garantir un nivell d'humitat per sobre del 50%.

Segons la Conselleria de Treball, la malaltia ha aparegut a Catalunya, després que també s'haguessin detectat alguns casos a Bèlgica, en un moment en el qual la humitat ha estat més baixa del normal i s'ha donat en edificis tancats on la ventilació no és natural.

La majoria de casos s'han donat en tres centres de treball

Des de l'aparició dels primers casos d'aquesta malaltia a Catalunya el passat mes de febrer, s'havien de-

tectat fins a juliol un total de 620 afectats, en la seva majoria —el 68% del total— concentrats en tres centres de treball i quatre empreses. No obstant això, la malaltia, de la qual s'espera l'aparició de nous casos, està present en 22 centres de treball a Catalunya. Sobretot en edificis moderns, intel·ligents i tancats. Les seues empresarials que aglutinen la major part d'afectats són Gas Natural, Agbar, La Caixa i el Servei d'Emergències Mèdiques (SEM).

El 87,18% dels casos es donen en dones, especialment treballadores que exerceixen funcions d'oficina, però també han resultat afectades dones de la neteja. Segons les últimes dades de les principals empreses afectades, Gas Natural comptava al juliol amb 213 casos, encara que anteriorment es va arribar a arribar a una punta màxima de 244. L'últim balanç oficial d'Agbar, corresponent a la fi d'abril, sumava 40 casos, encara que el nombre va seguir augmentant.

Frau de dos caps d'Autobusos a Barcelona

Secció Sindical CGT d'Autobusos de TMB

El passat mes de juliol, la Secció Sindical de la CGT a autobusos de Transports Municipals de Barcelona destapava un frau comès per dos caps de la cotxera de Triangle. El 2 de juliol de 2007, I. Alcántara, DIT 10, simulava un accident a la cotxera del Triangle entre un autobús de la companyia i el BMW de la seva esposa, per tal de que l'empresa asseguradora contractada per TMB, FIATC, pagués uns desperfectes.

I. Alcántara va intentar que un treballador, afiliat a la CGT, signés un comunicat d'accident per poder cobrir el fals accident. Una vegada que es va trobar amb la negació del treballador, I. Alcántara, li va fer la mateixa proposta a J. M. Mulet, Nivell 10, que sí que ho va acceptar i va signar un fals comunicat d'accident.

Un cop assabentats de la situació, la CGT va posar en coneixement el que havia succeït a través del seu butlletí, "Utopia i realitat", a tots i totes les treballadores d'autobusos de TMB. A la vegada, la CGT va mantenir una reunió amb el Departament de Recursos Humans per informar-los del cas i per demanar que es depurin responsabilitats.

Un mes després dels fets, a l'agost, la direcció de l'empresa no només no ha decidit quina és la sanció que pensa imposar, sinó que a més l'empresa asseguradora FIATC ja ha pagat el 794 euros per la reparació del BMW de l'esposa de I. Alcántara.

Després d'una reunió de la CGT amb la FIATC per posar-los en coneixement del que estava passant i amb Recursos Humans de TMB per demanar una resposta als expedients oberts als dos caps de TMB, al mes de setembre la direcció de l'empresa va decidir imposar un mes de sanció a I. Alcántara i cap sanció a J.M. Mulet.

Per entendre fins a quin punt és vergonyosa aquesta resolució s'ha de tenir en compte que:

-I. Alcántara és el responsable de la gestió dels accidents de la flota d'autobusos de TMB i, per tant, té una relació diària amb l'empresa asseguradora FIATC.

-J. M. Mulet va ser un dels comandaments que va signar l'expedient obert al companyia acusat sense proves d'haver robat 1'10 euros, acomiadat i que es va suïcidar, Pablo Díez.

-Els diners que s'ha intentat apropiat I. Alcántara mitjançant aquest frau són diners públics.

La CGT vol mostrar la repulsa a la gestió i resolució del cas.

Més info: www.cgtbus.com

Conveni TMB 2005-2008: un conveni que fa aigües

Secció Sindical CGT Autobusos TB

El Conveni Col·lectiu 2005-2008 és el pitjor negociat i el pitjor escrit de tots els que s'han pactat a Transports de Barcelona. Les llacunes que existeixen en la seva redacció són utilitzades per l'empresa per a reduir costos i drets laborals de la plantilla d'Autobusos de TB. Des del SUC (SIT, UGT, CCOO) ens seguïem intentant vendre com bé un conveni que no millora el nostre descans i que econòmicament es queda molt curt per als conductors. El conveni només ha portat augments econòmics destacables als que treballen de nit, als que venen descansos en cap de setmana, als col·lectius minoritaris (75) i, a canvi de la venda de drets, també als comandaments.

A mesura que el Conveni s'ha anat aplicant des de CGT i Actub, i ara també fins i tot des del mateix SUC, s'ha hagut d'intentar minoritzar les seves conseqüències, utilitzant a cada moment les eines que s'han cregut més útils: la denúncia pública, la denúncia en els Tribunals i la mobilització. Fem una mica de memòria.

-Juliol de 2006: CGT denuncia públicament que utilitzant l'Article 42 del Conveni el SUC va signar un nou acord de comandaments en el qual a canvi d'una perduda de drets important aquest col·lectiu tenia un nou augment econòmic de ± 3.400 euros per any, el que significava que gràcies a la signatura del conveni la diferència econòmica entre un comandament i un conductor per treballar les 1.690 hores que marca el conveni podia arribar a més de 6.000 euros a l'any.

-Agost 2006: CGT i Actub vam convocar vaga per impedir que la Direcció de TB, utilitzant l'Article 31 del Conveni, tirés endavant les sancions que va imposar al juliol a tres companys que van agafar dies de permís no retribuït. Cal recordar que gràcies a aquella mobilització es van parar els expedients, i mentre la paritària no ho impedeixi, podem seguir gaudint dels dies de permís no retribuït que necessitem.

-Estiu 2006: TB, sense que el SUC fés res, va contractar amb condicions discriminatòries per als tres mesos d'estiu a més de 100 conductors: un grup d'ells van treballar de dilluns a diumenge amb descansos en laborable sense cobrar res pel canvi del descans setmanal de festiu a laborable i la resta va ser contractat per a treballar en dissabte i diumenge. Des de CGT, davant el pasotisme i consentiment sindical, vam denunciar el tema en els

Tribunals i lamentablement en la sentència que va dictar el jutjat 18 a l'abril de 2007 el jutge li va donar la raó a la Direcció de TB. Segons el jutge l'Art. 22 del Conveni permetia aquest tipus de contractació.

-Octubre 2006: Davant la falta d'un redactat clar de conveni en el qual s'indiqui com s'han d'incorporar i quins requisits han de tenir els nous treballadors, l'empresa contracta a un grup de conductores a través d'un acord que va signar amb el Departament de Treball. Perquè els companys que van treballar durant l'estiu no perdessin antiguitat respecte a aquestes companyes, des de la Comissió Permanent (tots els sindicats menys CCOO), es va pactar per als companys de l'estiu 2006 que no volguessin perdre antiguitat la possibilitat que treballassin durant un temps limitat en dissabte i diumenge. Cal recordar que aquell tipus de contractació va ser catalogat per CCOO de "contractes precaris".

-Octubre 2006: Malgrat no haver-lo recollit en conveni i gràcies a la pressió de la plantilla, la Direcció de l'empresa es veu obligada a reincorporar a TB al company Cerón que havia estat acomiadat impropriadament segons va fallar un sentència judicial.

-8 de gener 2007: La mala redacció de l'Article 19 del Conveni (plus de 50 euros per treballar una festa oficial d'un altre grup) obliga CGT a acudir a la Inspecció de Treball per exigir el seu cobrament. S'aconsegueix una resolució favorable que TB no acata pel que es torna a dur el tema a la Inspecció. El 5 de juliol es tornarà a veure el cas.

-Abril 2007: CGT recupera el dret a l'entrepà. En una sentència que està actualment recorreguda per l'empresa el jutge ens dona la raó i dicta que els conductors de

TB també tenim dret a gaudir el temps de descans (entrepà) que marca l'Estatut dels Treballadors i que el conveni no regula.

-4 de maig de 2007: CGT guanya una denúncia en els Tribunals, que l'empresa té recorreguda, sobre la incorrecta aplicació de l'Article 23 del Conveni. Gràcies a ella els mecànics podran triar si volen o no el nou sistema de descans pactat per a ells en conveni.

-16 Maig 2007: Actub perd una denúncia en la que exigiria el pagament dels 75 euros que marca l'Article 41 del Conveni també per als conductors. En la sentència el jutge deixa clar que en el conveni signat pel SUC aquest plus no està pensat per als conductors.

-Juny 2007: En algunes cotxeres, davant la falta d'un redactat clar de l'Article 24 del Conveni, imposen unilateralment el dia de gaudi que genera treballar una festa oficial sense possibilitat de negociació.

-Juny 2007: L'empresa torna a contractar conductors i conductores discriminats amb la resta del col·lectiu, oferint-los entrar per setmanes senceres o, únicament, per caps de setmana, durant la temporada d'estiu. Aquestes condicions no compleixen el marcat en Conveni Col·lectiu on s'establí que la contractació serà estable, a jornada completa i amb el sistema de descansos conegut com grup 50. O sigui, que dels pactes no compleixen res, ja que no són contractes estables, sinó temporals. Només duraran el temps d'estiu. No són contractes a jornada completa perquè si només treballes el cap de setmana no s'arriba a la jornada establerta en conveni. I, finalment, tampoc compleixen amb la contractació amb el grup de descans 50, ja que els que treballen per setmanes realitzen la festa en un dia

laborable; i, òbviament, els que treballen caps de setmana no tenen descansos en dissabte o diumenge. El SUC i CGT convoquen vaga per a millorar el conveni i impedir amb això que es contracti a nous companys de forma discriminatòria com ja va ocórrer l'any passat sense que el SUC obrís la boca.

-19 juny 2007. 14h: CGT Abandona el Comitè de vaga en negar-se el SUC a convocar Assemblea de treballadors per a autoritzar o no la vaga.

-19 juny 2007. 20h: El SUC desconvoca la vaga al signar un acord en el qual es diu que només se li aplicarà el conveni al 60% dels contractats per a l'estiu del 2007.

Què han aconseguit?

Com veieu aquest conveni fa agua per tot arreu i malgrat això hi ha sindicalistes que encara el defensen el que només és comprensible si repassem el que ells han tret. No se sap com però la veritat és que des que es va signar aquest desastre els alliberats sindicals s'han multiplicat. Per exemple, UGT ha augmentat a 5 els seus alliberats en la Federació a més dels 5 que manté en la seva secció sindical i Pla de Pensions. També destaca que els ingressos de familiars directes de sindicalistes del SUC en les empreses de TMB ja es conten per desenes i segueixen sense treballar en cap de setmana i festius. A més ara també cobren les festes oficials que no treballen.

Des de CGT animem a estar atents per a resistir els embats de la Direcció de TB i/o dels seus aliats. Cal resistir i aprendre perquè en el pròxim conveni els sigui impossible a uns i a altres tornar a signar un acord tan lesiu per als nostres interessos.

Tema del mes

Les dificultats del nou curs escolar

Federació d'Ensenyament de la CGT

L'inici del curs escolar 2007-2008 a Catalunya està marcat per:

-L'educació més cara de l'Estat, la tornada a un centre públic suposa uns 630 per alumne i 1.480 en un centre privat, tot i que una gran majoria estan concertats, segons dades d'una federació de consumidors. Novament, el principi de gratuïtat queda lluny de ser un dels objectius del Departament d'Educació i de la Generalitat.

-Un alt nombre de barracots escolars (al voltant de 800) als centres públics, la qual cosa demostra que el Departament no té voluntat o és incapaç de fer front a l'augment de demanda escolar pública.

-L'ampliació de la 6a hora als centres públics de localitats entre 5.000 i 10.000 habitants, tot i la negativa experiència del curs passat (problemes en la cobertura de substitucions, dificultats d'adaptació de professorat de secundària nomenat a primària, pèrdua de temps i espais per a la coordinació pedagògica i l'atenció a la diversitat...) Una decisió populista i electoralista que torna a passar per sobre dels criteris i les necessitats pedagògiques.

-L'emptorament de les condicions de treball del professorat interí: augment de la mobilitat geogràfica pels acollits al pacte d'estabilitat que passen de poder treballar en quatre comarques a totes les de Tarragona, Lleida i Girona o dues Serveis Territorials a Barcelona; increment de la mobilitat funcional atès que molts

professors de secundària es veuen obligats per les circumstàncies a fer substitucions a primària...

Tot i la visió triomfalista del Departament d'Educació respecte de la contractació de 3.200 nous professors per al nou curs escolar, s'obliden voluntàriament de les condicions de precarietat laboral d'una part molt significativa del conjunt del professorat, interins/es i substituïts/es, que suponen el 20 per cent a setembre; però que s'incrementa al llarg del curs.

Per a la Confederació General del Treball d'Ensenyament la manca d'inversió pública, de polítiques de compensació socioeconòmiques i de dignitat en les condicions laborals d'una part del professorat són negatives per aconseguir una educació pública de qualitat.

OPINIÓ: El meu trist inici de curs

Anna Pujol

Sóc mestra funcionària, de Lleida, sempre m'he considerat una bona professional, principalment per la meua vocació i bona relació amb els infants però també perquè sóc psicopedagoga, he assistit a multitud de cursos de formació, n'he impartit, he publicat força articles i alguna comunicació en congressos pedagògics. Però el més important per mi és que sóc mare d'un nen d'un any. És per això que aquest curs vaig demanar una Comissió de Serveis, que permet ocupar durant un temps provisional una plaça propera al propi domicili quan existeixen causes que ho justifiquin, i jo necessitava continuar a l'escola on havia estat els últims anys, tot i tenir una destinació definitiva fora de la comarca. Les circumstàncies que vaig argumentar eren diverses: sóc mare soltera, continuo donant el pit al meu fill, tinc reservada una plaça en una escola bressol municipal del meu barri (amb lo complicat que és aconseguir-ne!), he d'anar tot sovint a visites pediàtriques, tinc una reducció de jornada i per tant un sou també reduït que de vegades ni em deixa arribar a final de mes i em limita les despeses de desplaçament.

Però pel Departament d'Educació totes aquestes situacions no han estat prou greus i de se m'ha denegat la Comissió de Serveis, amb els agravants que l'escola on demanava continuar tenia una plaça de la meua especialitat, i que la direcció del centre m'havia reclamat per continuar. A més se sap sobradament que la majoria de comissions de serveis que s'han atorgat any rere any són per tenir de cura de familiars.

Després de presentar una recla-

mació i un recurs de reposició se'm torna a rebutjar i ningú m'explica el perquè a la majoria de persones se'ls concedeix i a mi, amb la mateixa necessitat - o més! - se'm nega. Quan intento que algú em doni una explicació lògica, les persones responsables de la decisió (cap de Gestió i cap de Servei de Personal, el Sr. Joan Bartra i la sr. Dolors Ramírez) ni tant sols em volen rebre, la seva secretaria, amb cara de circumstàncies em diu que a l'octubre ja rebré una carta. Per un moment penso que potser el fet d'haver-me presentat a les passades eleccions sindicals per la CGT pot ser causa d'aquesta situació inesperadament discriminatòria. Però desgraciadament no sóc l'única persona que surt profundament dolguda del Departament d'Educació, la cua de mestres i professors que se'ns han vulnerat els drets fa por.

Cada cop que sento que des del Govern es parla de mesures de conciliació de la vida laboral i familiar i d'ajudes a famílies monoparentals em poso a riure, per no plorar. I m'he de resignar a pagar una guarderia privada pel meu fill, a buscar algú que el pugui portar a l'escola, a despertar-lo més de dos hores abans d'anar-hi, i a fer més d'una seixantena de quilòmetres al dia per anar a treballar, tot desitjant que no hagi de ser aquest el motiu pel qual hagi de deixar l'al·letament natural que tants beneficis ha portat al meu fill, i esperant també que els estalvis que tenia per poder comprar un pis en un futur, em durin fins que acabi la reducció de jornada. Em pregunto si seré capaç de transmetre, als meus alumnes, entusiasme, bondat, comprensió i respecte, quan jo el que acabo de rebre dels meus "superiors" és justament tot el contrari.

Mobilitzacions per l'Estatut Docent del professorat

Federació d'Ensenyament de la CGT

Des de fa diversos anys, s'està "negociant" l'Estatut del Funcionari Docent, una llei que regularà les condicions laborals del professorat.

A finals del curs passat, quan els centres educatius estaven en ple procés d'avaluacions, el professorat interí en oposicions i les vacances eren imminents, quan gairebé no hi havia temps real perquè l'Estatut Docent fos tramitat en el Parlament, els sindicats que han negociat amb el Govern tots aquests anys, decidiren convocar mobilitzacions i concentracions, amenaçant amb un començament de curs pròxim conflictiu. En qualsevol cas, encara que tard, ben vingudes siguin les convocatòries de mobilitzacions per l'Estatut.

Però per a CGT, les mobilitzacions

han de ser de debò, i no una simple posada en escena davant els mitjans de comunicació d'aquests sindicats.

La CGT planteja com a reivindicacions bàsiques que ha de contemplar l'Estatut Docent:

-La jubilació a partir dels 60 anys ha de ser definitiva i permanent per al que el seu redactat ha de formar part de l'articulat de l'Estatut i no de les disposicions transitòries.

-Recuperació del poder adquisitiu, el que suposa una augment mínim de 300 euros mensuals per a tot el professorat.

-El cos únic ja que tot el professorat pertany al grup A.

-Rebutjar el nou concepte retributiu "grau" que a més s'usarà com a element de control i promoció del professorat, segons informes d'Inspecció i Direcció.

-Necessitat d'una memòria econò-

mica amb recursos suficients.

-El cobrament dels triennis del professorat interí ha de ser d'ofici i de forma immediata.

-Diferenciació clara entre jornada i calendari (només s'esmenten 37,5 hores setmanals de treball "efectiu" i un mes de vacances). No es parla d'horari lectiu, complementari en el centre i complementari fora del centre.

-Solució digna a l'accés diferenciat del professorat interí a la funció pública docent.

-Eliminar la precarietat del professorat interí a través dels contractes a temps parcial.

-Eliminar el marc legal per a la mobilitat geogràfica i funcional del professorat funcionari a través dels processos de redistribució.

Estan en joc les condicions laborals per als pròxims anys.

Al Camp i a les Terres de l'Ebre

Des de fa uns mesos, a banda de la Secció Sindical de la CGT d'Ensenyament a Lleida i el Sindicat d'Ensenyament de Barcelona, la CGT de Catalunya disposa ja d'un nucli organitzat de treballadors de l'ensenyament. Es tracta d'un grup de gent de Reus, Tarragona, Torredembarra i les

Terres de l'Ebre que es troben cada darrer dijous de mes al Camp de Tarragona (un cop a Reus i l'altre a Tarragona) i que tenen la intenció de muntar un grup estable que acabi sent sindicat quan es compleixin les condicions necessàries. Contacte a cgttarragona@cgtcatalunya.cat

Parlem amb...

ÀNGEL BOSQUED

'Arribar a ser determinants per a la transformació social'

Àngel Bosqued es va afiliar a la CNT l'octubre de 1976 i al V Congrés va prendre l'opció del "sector València", avui en dia CGT. A la Fundació Salvador Seguí hi porta des del 1986. Ha estat secretari de Relacions Internacionals i Formació de la CGT estatal i de la de Catalunya

Text: **Xavier Rojals**
Fotos: **Didac Salau**

-Com veus el panorama llibertari actual, com el vius?

-Ens en sortim, ens en sortim, però està cru. Som el gra al cul del sistema i dels seus companys de viatge però l'objectiu hauria de ser arribar a ser determinants per a la transformació social i això requereix molt de temps, preparació i feina conjunta.

El panorama llibertari actual és una constel·lació d'estels, tots brillants i, ja se sap, estels i planetes vénen de trenca-disses, però no es tornen a unir. Pel que fa a l'Estat espanyol, sí que estem en un moment en què es pot començar a fer coses concretes en conjunt.

Cal un grapat de persones que aconseguixin escriure un discurs que sigui motivador per treballar en una direcció concreta, encara que no un "pensament únic" llibertari, i sumar força. I, entretant, cal gent que faci la feina "no intel·lectual" per tal que hi hagi un nombre d'adherents important disposat a dur a terme el canvi.

Tinc confiança ja que cada dia avancem més per aconseguir un món a on hi hagi menys individus que volen viure per sobre del que i qui sigui i més persones que vulguin un món d'iguals, sense opressors.

-Durant molts anys has visitat la nostra gent gran de l'exili a França...

-Bèziers és un punt concret, era un punt de referència..., tantíssima gent, com a Tolosa, Perpinyà, a Paris, la Bretanya, Argentina, Venècia..., a qui jo vaig tractar va ser la gent que estava més identificada amb l'evolució i les accions anteriors al 36, però que després va estar implicada en la reconstrucció a Espanya d'una CNT modernitzada per dir-ho d'alguna manera.

S'ha fet una crítica en general a aquest exili: que sempre van pensar que tornarien a Espanya i llavors no van crear organització allà. I és bastant cert, i així veiem que la CNT francesa d'avui en dia gairebé ni coneix als "nostres" iaies i iaies. Però cap homeatge que es faci serà prou i el cert és que tots ells han mantingut els contactes, han aportat tota la solidaritat que han pogut, han escrit les seves coses, han mantingut els nuclis fins el final.

I tant de temps que porto en aquesta casa també m'ha donat l'oportunitat de conèixer i escoltar els iaies i les iaies que, retornats o sense exili, també van ser represaliats i portaven a dins el coratge.

Només vull afegir una recomanació: tots els que pugueu, llegiu les memòries d'aquesta gent de l'exili espanyol. Per molt que semblin batalletes de l'avi, a cadascuna d'aquestes memòries trobarem no tan sols les accions pràctiques, heròiques; també les inútils però per damunt de tot, les ganes de lluitar, de crear, d'aportar, i això és el que voldria que tots trobéssiu als seus llibres, aquestes ganes de viure i de crear un món llibertari.

-I la Fundació Salvador Seguí, com va?

-Vam néixer per preservar els arxius històrics de totes les disputes i escissions

confederals. Ens vam posar a fer exposicions i xerrades sobre la nostra història i anàlisi de futur, però el fet de ser independent políticament i econòmicament sempre comporta que depenguis totalment de la voluntat i disponibilitat del temps de les persones, i així anem, sempre necessitats de reforços i a l'espera de tornar a fer tasques de divulgació. Continuem amb el préstec de llibres, la classificació dels documents i l'atenció a les consultes, però treballar només "portes endins" a la llarga no resulta gratificant. Aprofito per fer una crida a tots els interessats per la història recent del MLE que hi hagi, a venir a fer un cop de mà i ajudar-nos a preparar novament xerrades i debats.

Hi ha un bon grapat de biblioteques i arxius llibertaris i caldria veure'ls com una part més del moviment (tant en el sentit de moure's com en el d'agrupació) llibertari.

"El panorama llibertari actual és una constel·lació d'estels, tots brillants i, ja se sap, estels i planetes vénen de trenca-disses, però no es tornen a unir."

-Has estat secretari de Relacions Internacionals durant una bona colla d'anys. Com valoraries la feina desenvolupada durant aquest temps?

-De fet, la Secretaria em va venir una mica de retruc, perquè el que havíem parlat per presentar-nos al Secretariat Permanent en realitat era de fer-me càrrec de formació, que era una secretaria que jo havia tocat molt més i que tradicionalment, pel vincle amb la Fundació Salvador Seguí i per altres històries, m'encaxava més. I de fet, la Secretaria a l'inici s'anomenava de Relacions Internacionals i Formació. I el tema d'Internacional a priori semblava com si fos la germana petita d'aquesta secretaria. El cas

és que les coses van portar a un resultat exactament el contrari i no vaig tocar gairebé res de Formació, i en canvi va ser la part de Relacions Internacionals la que va anar agafant pujada.

Fins a aquell moment, la Secretaria General era qui tenia i mantenia les relacions internacionals a través de contactes més aviat personals i, d'altra banda, les sigles CGT tenien molta presència a Europa perquè s'havien fet prou viatges en autocar a diverses manifestacions ja abans de l'antiglobalització. Portar de tres a cinc autocars a totes les trobades ens havia donat un prestigi i una presència, semblava que fòssim una organització forta, poderosa i contestatària. Però no existia una vertebració orgànica conti-

nuada amb cap d'aquestes organitzacions. Per tant, no es pot dir que hi hagués una política de relacions internacionals en aquest sentit, sinó sense menysprear, el que hi havia era una "publicitat" de relacions internacionals.

La feina va ser reconverir. El tema de presència en maxes i tot això era una despesa important que difícilment era assumible econòmicament pel Secretariat. Per tant, ens havíem de bellugar a més baix cost i tractar de crear línies de treball concretes amb les organitzacions amb qui podíem tenir contacte.

El salt qualitatiu seria que la Secretaria de Relacions Internacionals de la Confederació fossin tots els afiliats de la CGT. El nostre objectiu màxim és que l'a-

filiació de la CGT entengui que Relacions Internacionals vol dir que cadascú de nosaltres som solidaris, som actius, entenem, recolzem i participem en aquestes relacions. Tothom pot participar molt més activament en aquestes protestes, cartes de reclamació, concentracions davant les ambaixades, o també quan els altres venen aquí anar a les xerrades que organitzem per tal que ens coneguem i arribem a alguna cosa més efectiva.

I que l'afiliació de la CGT senti que pot demanar ajut extern en un moment en què per empreses multinacionals o pel que sigui els calgui, però que també els hi poden donar molt de suport a les lluites que estan passant allà fora per molt

lluny que estigui.

Les relacions internacionals són tan sols la perllongació de les nostres lluites fora de les fronteres que els estats han marcat.

-Què ens dius sobre la recomposició d'aquest espai llibertari internacional i les crítiques rebudes de l'AIT?

-En primer lloc -hauria de quedar clar- jo no m'he alegrat mai que l'AIT estigui així. M'encantaria que l'AIT realment fos la Internacional dels anarcosindicalistes, tots estiguéssim allà i realment fos representativa, forta i seriosa. Però també és cert que els acords de la CGT no passen per reconstruir avui una altra internacional.

L'AIT és una organització lliure i ens pot fer les crítiques que vulgui. La CGT només va respondre quan deien mentides com la de l'afiliació de policies. L'AIT està present a tot arreu, i està present desproporcionadament en relació no ja al seu nombre d'adherents, sinó en relació amb la seva activitat i presència reals, però hi ha molts companys excel·lents al seu si i ens hem de respectar. I tenim confiança que, dins i fora seu, van sortint nuclis que en un temps no massa llunyà poden arribar a tenir una coordinació.

-Parla'n dels fòrums socials i la revifada del moviment antiglobalització...

-Van donar tot el fruit que podien donar. Els primers fòrums van fer una anàlisi fantàstica, com per altra banda, podem trobar una anàlisi fantàstica als escrits teòrics de la FAO en el tema de l'alimentació o la Unesco en el tema de la cultura; els seus escrits teòrics són fantàstics pel que fa a l'anàlisi de la realitat.

Alguna gent de l'esquerra dins dels fòrums socials van plantejar coses molt valuoses com a escrits crítics i d'anàlisi, coses que nosaltres mateixos hem recollit. Però en el moment en què van haver de començar a plantejar alternatives des de la lluita i no des de la taula de conferències aquí van fer figa, perquè evidentment no hi ha una realitat de mobilització, de consciència, d'activitat quotidiana en la immensa majoria de la gent que assisteix a aquests fòrums.

Hi ha una bona voluntat de canviar, però sempre des del punt de vista que aquest sistema és modificable i millorable. Per contra, penso, que aquest sistema és el problema. El neoliberalisme és

conjuntural, el capitalisme pot ser més o menys conjuntural, però és el sistema de dominació i d'autoritarisme basat en classes socials el que realment s'ha de destruir i s'ha de canviar. En el moment que intentes plantejar que aquesta és la realitat de fons, i que això és el que cal canviar i fer-li la volta al mitjà, aquí és quan t'adones que per la feina concreta et quedes sol.

I el Fòrum Social al final ha mort una mica d'això. S'ha enfortit la part socialdemòcrata i ha anat fent cada cop uns discursos més bonics, més presentables, però sense cap mena d'acció real possible.

-I la CGT de Catalunya?

-No estem en el millor dels moments, però en el seu dia vam fer un procés de creixement i estem ara acabant -espero de pagar les conseqüències de no haver-lo estructurat prou sòlidament. Tot cos que creix té aquestes tensions i tenir més llarg l'os que el múscul genera dolor, hem de compassar aquest creixement.

Tampoc és bo tallar un membre quan surt el primer granet de pus, o que ho sembla.

També és cert que a la CGT no val donar tota la culpa als comitès; és evident que hi ha una alta responsabilitat del bo i del dolent que passa, però igualment és cert que continuament s'està convidant l'afiliació a participar activament i no limitar-se al seu centre de treball o a l'elecció d'altres per fer les coses. Si volem, tots hi podem contribuir abastament. Així doncs, si no hi ha marxa confederal és perquè no estem prou ben gestionats i també perquè no estem actius.

-Què hi ha de Banca?

-Sempre ha estat un sindicat i una federació que podríem dir "conservadora" dintre de la CGT, però al mateix temps ha estat sempre columna vertebral, fos pel seu nombre de militants o per la important aportació d'aquesta a l'estructura orgànica i a més, dintre del seu relativitzat conservadorisme, Banca ha respectat les diverses opinions, acords i accions, coincidint o no amb els seus.

En aquest sentit i en el de seva previsió de futur crec que és una federació digna de respecte i té moltes coses per imitar.

> LES FRASES...

"Vam néixer per preservar els arxius històrics de totes les disputes i escissions confederals."

"En primer lloc -hauria de quedar clar- jo no m'he alegrat mai que l'AIT estigui així."

"El neoliberalisme és conjuntural, el capitalisme pot ser més o menys conjuntural, però és el sistema de dominació i d'autoritarisme basat en classes socials el que realment s'ha de destruir i s'ha de canviar."

"El Fòrum Social ha enfortit la part socialdemòcrata i ha anat fent cada cop uns discursos més bonics, més presentables."

SENSE FRONTERES

Els rics i poderosos del món continuen comportant-se com si la resta de la humanitat fóssim només números

Sarkozy ha posat la directa i pretén esborrar qualsevol guany social

Sobre la trobada del G8 a Alemanya

Continua la destrucció del planeta i l'aixafament de la dignitat dels pobles

Campanya Qui deu a qui

Davant la Cimera del G8 (EUA, França, Regne Unit, Canadà, Rússia, Japó, Itàlia i Alemanya) que va tenir lloc entre el 6 i el 8 de juny a Heiligendamm (Alemanya) sota el lema "Creixement i Responsabilitat", la campanya per l'abolició del deute extern "Qui deu a qui" vam denunciar un cop més les responsabilitats del G8 i les empreses transnacionals en la destrucció del planeta i de la dignitat dels pobles. Un any més, els líders dels 8 països més poderosos del món es reuneixen per debatre i decidir sobre qüestions d'economia i política global que ens afecten a tots i totes. La Campanya Qui deu a qui denunciem la falta de democràcia d'una para-institució com el G8, així com la hipocresia i la incoherència de les seves propostes.

En aquest sentit, denunciem:

-Que el principal objectiu del G8 és assegurar el creixement de les seves economies a costa de l'empobriment de les economies dels Països del Sud i de l'esgotament dels recursos naturals.

-Que existeix una evident contradicció entre les mesures de "responsabilitat social" que promou el G8 i el model de creixement sense límits que promou efectivament. Aquest model comporta greus impactes socials, econòmics i ambientals en els països del Sud, i ignora la seva responsabilitat en la generació de pobresa i desigualtats.

-Que respecte a Àfrica, la recepta del G8 consisteix a incrementar la Inversió Directa Estrangera com a mesura per eradicar la pobresa, quan està comprovat que aquesta mesura només afavoreix les empreses transnacionals i no genera el benestar social que promet. Al contrari, comporta una precarització del treball local i greus impactes en els drets humans i mediambientals.

-Que el G8 incompleix les seves promeses en matèria d'Ajuda al Desenvolupament i alleugeriment

del Deute Extern. A més de ser insuficients, l'alleugeriment del deute extern segueix sent utilitzat com mecanisme de pressió per imposar la desregularització del mer-

cat de treball i anteposar els interessos de les empreses transnacionals per sobre del benestar social i del respecte al medi ambient.

-Que el seu "Acord de protecció

del clima" és totalment incoherent. El creixement econòmic és incompatible amb la sostenibilitat. No evitem el canvi climàtic si continuem saquejant recursos i destruint espais naturals.

Per tot això, exigim:

-Que es reconegui el deute ecològic que tots els Estats enriquits i les seves empreses tenen amb els països empobrits.

-Que el deute extern dels països de la Perifèria sigui auditat i els deutes il·legítims de tots els països del Sud siguin cancel·lats de forma immediata i incondicional.

-Que es retorni a les comunitats locals el control sobre els seus territoris, recursos naturals i espais ambientals. Que es detinguin les polítiques de foment dels cultius de biocombustibles.

-El ple dret dels i les migrants a la ciutadania, a una vida digna en els països d'acollida i el respecte a tots els seus drets socials, laborals i polítics, sense condicionar-los a la reciprocitat amb el seu país d'origen, el tancament dels centres de detenció, el cessament de les deportacions i del procés d'externalització de les fronteres, així com el dret a la residència amb independència que es tingui o no contracte de treball.

-Polítiques efectives per a la prohibició del comerç armamentístic, així com la reducció radical de la despesa pública militar.

-Que es promoguin mes i millors iniciatives i ajudes per mitigar i prevenir els efectes del canvi climàtic.

Instem la societat civil a actuar, a mobilitzar-se i pressionar les institucions, el govern i les empreses per promoure un canvi profund en el model econòmic i energètic, amb l'objectiu d'evitar que el canvi climàtic s'aprofundeixi encara més. La redistribució de la despesa energètica, del consum i de la riquesa, així com l'inevitable decreixement en el Nord, han de ser part de la lluita contra el canvi climàtic i per un món més just.

Més informació: www.quideuauqui.org

OPINIÓ: França: Siguem ingovernables

Alternative Libertaire (França)

L'elecció de Nicolas Sarkozy a França marca la victòria d'un projecte de desestructuració social i repressió policial. Era el candidat més obertament favorable a les classes dominants i per a ell governar significa servir a la Medef, la patronal francesa. Necessitem preparar-nos per a afrontar els atacs que vindran. I Sarkozy ja ha deixat clares les seves intencions: acabar amb la negociació col·lectiva, abolir el dret a vaga, un reforçament autoritari del règim, un increment de les mesures "de seguretat", repressió per als barris obrers i intensificar la caça dels "sense papers".

Les classes populars i el moviment social i sindical es troben davant un gran repte. Enfrontats amb un govern bel·ligerant i amb la patronal, no poden confiar en un Partit Socialista confinat en una inofensiva i estèril oposició parlamentària i que a més comparteix gran part del programa de la UMP (reforma de les pensions, expulsió dels "sense papers"...). Els treballadors no podem treure res bo de quedar confiats que el canvi arribi de la mà d'un Partit Socialista cada vegada més a la dreta.

Per a aconseguir els nostres objectius hauríem de lluitar per ells. La campanya electoral va estar marcada per conflictes socials (les vagues en PSA-Aulnay, Airbus-Eads...) que han de servir de referent per a futures lluites. Però per frenar el corró neoliberal hem d'acabar amb les lluites sense estratègia, les protestes sense objectius clars i defensar l'autonomia i la unitat dels moviments socials, al marge del calendari polític i del joc institucional.

Solidaritat amb Amèrica del Sud

El Grup de Treball d'Acció Social "Solidaridad Libertaria" de la CGT de Burgos està portant a terme un treball de contactes, suport i solidaritat amb col·lectius i organitzacions llibertàries de l'Amèrica Llatina, especialment Amèrica del Sud, així com amb diversos moviments socials. A través del seu bloc (<http://www.solidaridadlibertaria.blogspot.com/>) podeu accedir a diversos documents. Contactes: CGT-Solidaridad Libertaria, Cale-ra 12, 09002 Burgos solidaridadlibertaria.cgtburgos@gmail.com

BALA PERDUDA

Dictadors i guerrers

Adolfo Montoliu (Assemblea Antimilitarista de Catalunya)

És ben sabut que la millor manera que té un imbècil de convèncer uns quants encara més imbècils que ell per tal de que el segueixin, és enarborar una bandera (compte, perquè el color d'aquesta també pot ser el negre). Això no és sinó una de les raons que fan que molts de nosaltres renequem radicalment de qualsevol mena de nacionalisme. L'actitud xulesca i prepotent d'en Putin és potser un dels exemples actuals que millor reflecteixen la facilitat amb què un dirigent pot amagar les seves misèries morals i les seves polítiques criminals amb l'abús d'un drap que, a quatre mil metres de profunditat, marca ara les possessions soviètiques a l'Àrtic. Vint-i-cinc anys enrere, els militars genocides que usurpaven el poder a l'Argentina es van enredar a la guerra de les Malvines, en un moment en què la protesta social contra la dictadura assolía el punt més àlgid (després de sis anys de satrapia i ja oblidades les eufòries futbolístiques de 1978) i es va produir el miracle de la conversió de les manifestacions de rebuig en sòlides adhesions a la "sagrada unitat de la pàtria" (per cert, on hauré sentit jo aquestes paraules?). En aquest sentit, la mateixa Hanna Arendt ja va alertar del perill que el fanatisme pogués ser considerat com a part integrant del «sentit comú» de la ciutadania. Res de nou sota el sol, tot plegat.

Als nostres dies, la situació no convidava precisament a l'optimisme. El fracàs evident de la democràcia parlamentària com a mecanisme d'expressió de la voluntat popular (i em refereixo només a les baixes xifres de participació a les consultes electorals a l'Estat espanyol, per no parlar d'altres xarxes que enverinen el sistema polític), juntament amb l'absència d'unes xarxes socials que permetin tan sols albirar un futur estadi de la ciutadania com a classe d'individus conscients i responsables, desemboquen en una preponderància dels "estats d'opinió" com a determinants en l'adopció de les polítiques públiques.

El virus del nacionalisme és un dels que més fàcilment s'escampen en una ciutadania poruga i impressionable. Però és només un. En canvi, la solidaritat i la justícia són més difícils d'encomanar. Caldria injectar-los d'alguna manera.

Blocs i bloquejos negres a les manifestacions de l'I I de setembre

Negres Tempestes i Col·lectiu Catalunya

Com ja fa diversos anys l'habitual manifestació de l'onze de setembre de la tarda a Barcelona va comptar amb la presència d'un Bloc Negre o Antiautoritari.

El Bloc es va situar darrere de Maulets amb la pancarta "Mani qui mani, sempre anti-autoritaris!", persones lliures per pobles lliures" i amb la presència d'abundants banderes negres i crits de "Ni Espanya, ni França, ni estat català", "El tripartit especula i desallotja", "Visca la terra, mort a l'estat", etc. Alhora es van fer diverses versions "karaoke" d'"A les barricades", cantada en català.

El que ara s'anomena Bloc Negre va començar d'una forma informal, en base a converses entre activistes de l'àrea de l'autonomia barcelonesa, que no sentint-se representants en cap del blocs estatistes, feien una pancarta (o dues com va passar un any fruit de descoordinació), i mitjançant el boca-orella es congregaven a la cua de manifestació, al costat dels immigrants sense papers o el FAGC.

A poc a poc, especialment des de l'any 2004, el citat Bloc Negre o autònom com s'anomenava al principi, ha anat implicant a un ventall més ampli de gent, i s'ha anat assumint cada cop més un treball previ de preparació, consolidant-se com a punt de trobada de diferents sectors, els quals, han volgut fer visible, especialment en aquesta data, el seu rebuig als estats i a la delegació de la lluita en partits polítics i sindicats reformistes i, per afirmar que la llibertat dels Països Catalans, com la de tots els pobles, no passa per la consecució de cap estat ni la creació de més fronteres, sinó per la dissolució de les existents i la creació d'espais horitzontals de contrapoderament lliurement federats que substituïxin i deslegitimïn els propis estats.

A Reus

A la manifestació que es va fer a Reus com a centre de tot el Camp de Tarragona el mateix 11 a la tarda, també es va aplegar un bloc

Manifest del Bloc Negre per un onze de setembre llibertari

Mani qui mani, antiautoritaris sempre

Negres Tempestes

L'autoritat ha estat sempre present a les nostres vides. Des de ben petits, l'autoritat dels pares, dels mestres, de la televisió que han intentat inculcar-nos les normes imposades per aquesta societat on vivim dient: tu viu, consumeix i deixa fer. Aquesta societat, on el govern de torn marca què es pot fer i què no es pot fer, què es pot pensar i què no es pot pensar. I tan se val quin govern sigui, ja que tots acaben dient el mateix, al servei dels interessos de multinacionals que, amagades sota una falsa democràcia, són realment qui determina les normes sota les quals vivim.

Els governs, que tan se val si són de l'Estat espanyol, francès, andorrà, o fins i tot d'un hipotètic Estat català, provoquen la destrucció del territori: afavorint un comerç multinacional amb l'exclusa que és pel nostre interès que sols aprofita els poderosos; imposant la creació de transports elitistes com l'AVE, construït en condicions infrahumanes (amb jornades de fins a 16 hores i ja van 12 morts); perme-

tent i protegint l'especulació urbanística, on els governs ara es dediquen a invertir en grans infraestructures perquè les immobiliàries no petin de cop; privatitzant cada cop més les empreses públiques; destruint el nostre ecosistema construint carreteres com les que es volen fer a la serra de l'Obac, les autovies innecessàries de les Illes Balears; imposant la línia de Molt Alta Tensió; Transvasant mica en mica l'Ebre; canviant la desembocadura del Llobregat; destruint platges com els Muntanyans a Torredembarra; afavorint el cultiu massiu i les mega-granges en detriment dels petits agricultors i ramaders; destruint zones de camp i bosc per a fer operacions clarament especulatives al Baix Llobregat, Tarragona, Empordà, Osona, l'Horta, Mallorca,... I un llarg etc., que a ells no els importa perquè amb la seva autoritat que els caracteritza ho acabaran realitzant.

Tot això es fa en base a una imposició escudada sota la panacea del progrés. Així, l'autoritat la veiem present incompables vegades. L'autoritat d'un estat que ho vol tenir tot sota el

seu control. L'autoritat d'unes lleis, escrites per i al servei de persones a qui no volem. L'autoritat per dir qui és bo i qui no per a viure en aquesta societat, reprimint a qui no la segueix en presons o manicomis. O si no els són possibles aquestes dues opcions, intentant inculcar la por, per tal que ens rendim a les seves normes. Fent del terrorisme d'estat una eina bàsica per a reprimir qui no pensi com ells, augmentant el nombre de coscos repressors, encerclant manifestacions, fent escorcolls, detinent sense proves conclouents, espiant tot el que fem i/o diem, i un llarguissim etc.

És per això que ara més que mai ens declarem antiautoritaris, perquè no necessitem cap permís per a fer o per a desfer.

Perquè n'estem fartes d'haver d'obeir unes normes absurdes que sols a ells beneficien.

Perquè tota autoritat, per a nosaltres, ens és completament banal, perquè en la nostra societat no hi cap cap mena d'autoritat.

11 de setembre del 2007

quet negre amb una pancarta que deia "Pobles lliures, persones lliures" amb dues A encerclades.

La manifestació va reunir prop de 700 persones amb el lema "Per

un Camp Viu, Lliure i Combatiu" i l'Esquerra Independentista del Camp hi va començar a seva campanya "Aturem l'ofensiva del ciment".

Des del bloquej negre de Reus, es van treure banderes roges i negres i negres, que van caminar al costat d'estelades i banderes roges. Tot molt banaler.

La nova etapa de la lluita per salvar el riu Gaià

CGT Camp de Tarragona

La campanya "Salvem el Gaià" ja porta 17 anys d'existència. A finals de 1990, es van unir les diferents entitats que estaven treballant al tram final del riu Gaià per demanar el seu cabal ecològic. Aquesta iniciativa es va batejar amb el nom de "Salvem el Gaià", una Associació que va rebre el suport d'unes 50 entitats del Baix Gaià i de tots els Ajuntaments de la comarca, que han donat suport a la recuperació del riu. Igualment, es van recollir més de dues mil signatures de persones de les diverses viles. Va ser una etapa plena d'èxit en què es van desenvolupar actes informatius, reivindicatius i desenes de reunions per tal de cercar una solució per al riu.

Sens dubte, el fet que des de 1975 hi hagi una presa que deixi sense cabal el tram del Catllar fins a Tamarit és el principal escull per tenir un riu viu. El treball de la Coordinadora ha estat difondre quina és la situació del riu Gaià, un riu mediterrani que pateix una de les situacions més injustes a què pot fer front aquest ecosistema. Una situació inacceptable creada per la multinacional Repsol, propietària de l'embarcament, una empresa sense escrúpols, que deixa un riu sense aigua o ens contamina a diari, per no aplicar les mesures necessàries a les seves refineries del Camp de Tarragona. No cal dir que l'actual situació vulnera totes les normatives europees referents als rius, que el Parlament de Catalunya ha aprovat el cabal ecològic i que el Síndic de Greuges ha reclamat l'aplicació d'aquest cabal.

La lluita pel riu mai s'ha deixat

ni s'ha donat per perduda. Per això, i després d'haver assistit al procés participatiu promogut per la Unitat de Participació de l'Agència Catalana de l'Aigua, després de veure el perill que el riu torni a ser oblidat i després de l'experiència del Big Jump a molts rius d'Europa, diversos representants d'entitats es van trobar el passat 4 d'agost per revifar la lluita pel Gaià, tenint damunt la taula els futurs consells de conca i la proposta de la Xarxa de crear un fòrum participatiu per-

mantenint la possibilitat de tirar endavant nous estudis que permetin conèixer la situació del riu, tenint en perspectiva la marxa per les Terres del Gaià amb vista als dies 29 i 30 de setembre, i tenint moltes idees més al cap que durant aquest curs es desenvoluparan a fi i efecte que les diverses parts implicades seguïn a negociar.

El passat 8 de setembre, es va convocar un acte reivindicatiu per presentar la nova etapa de Salvem el Gaià, demanar el cabal ecològic

i convocar a tothom a la marxa del 29-30 de setembre a la presa del Catllar. Salvem el Gaià va dur a terme una nova acció, en la seva lluita per recuperar el cabal del riu, sec en els onze quilòmetres que el separen de la desembocadura, a la platja de Tamarit, a causa de la presa que Repsol va construir l'any 1975 al terme municipal del Catllar. Sobre la una del migdia unes 150 persones es van concentrar a la platja de Tamarit per donar suport a l'acte simbòlic del vessament d'aigua de les fonts de Sant Magí de la Brufaganya (naixement del Gaià). Previament, es va llegir un manifest en què es proposava la creació d'una taula d'alcaldes de la zona del Baix Gaià per aconseguir el suport institucional per reclamar el cabal mínim ecològic pel riu i redefinir l'espai natural de la desembocadura.

L'estat actual del riu incompleix la Llei d'Aigües 29/85, de 2 d'agost, i la seva versió reformada, la 46/1999, que ja inclou el concepte de cabal ecològic. També incompleix la Llei del Parlament 6/1999 d'ordenació, gestió i tributació de l'aigua. De la mateixa manera, el Gaià incompleix la Directiva 2000/60/CE del Parlament Europeu i del Consell de 23 d'octubre de 2000 pel que fa al ús sostenible de l'aigua. El full de ruta està marcat i té l'aval del procés participatiu del curs passat coordinat per l'Agència Catalana de l'Aigua.

La CGT del Camp de Tarragona s'ha adherit a "Salvem el Gaià", el manifest i la convocatòria del 8 de setembre, i fem una crida a participar en les mobilitzacions en defensa del riu Gaià.

Més informació: <http://blocs.tinet.cat/blog/salvem-el-gaià>

SALUT I ANARQUISMES

Continuïtats i contradiccions

Josep Cara Rincón (Berga)

Mai m'ha molestat acceptar ni les contradiccions ni les incoherències pròpies. Assenyalar les dels altres fins i tot em pot divertir. I és què vull criticar una sèrie de comportaments, discursos i pràctiques que potser semblen incoherents o contradictòries però que potser no ho són tant. Dic això perquè, darrerament, veig moltes persones en contra de la monarquia. Jo també estic en contra de la monarquia, és clar. Però m'ha sobtat l'energia d'algunes persones en contra del rei quan són moltes vegades gent insolidària amb les injustícies més properes, inactives en la lluita social local i quotidiana per qualsevol millora o contra qualsevol abús. Això m'ha fet pensar que és més fàcil estar en contra del rei i fins i tot fer-ne campanya pública que estar en contra, per exemple, del teu cap, de l'encarregat o de l'alcalde. I com es pot estar en contra d'una injustícia (real però més allunyada) i a favor per activa o passiva de les injustícies més properes? En tot plegat hom hi pot veure la contradicció que suposa a simple vista aquest desajustament entre una actitud submissa i complaent amb la injustícia real i l'actitud bel·ligerant amb la injustícia real. Tanmateix, també s'hi pot veure una continuïtat i una lògica de fer solament política d'aparador, política segura, al cap i a la fi solament política. I és que hi ha qui això d'actuar localment no ho ha entès o no l'interessa massa mentre pugui mantenir simplement i sola posicions estèticament progressistes.

Parlant de la superació o del treball de contradiccions, aquest mes col·lectius llibertaris de Berga (a dos dels quals milito) seran una part acusadora en el judici per l'assassinat l'any 2005 del nostre company i amic Pep Isanta. Evidentment l'aparell judicial no ens mereix cap confiança ni respecte, ni n'esperem res d'ell, tanmateix en el seu dia vam decidir fer servir també aquesta via per tal d'intentar (com a mínim intentar) que les administracions haguessin d'assumir algun tipus de responsabilitat per la negació d'auxili que aquella nit van patir tantes persones i del qual en va resultar mort un amic i company. Fins ara les administracions han tancat files i amb l'ajut dels mitjans de comunicació s'ha tractat les víctimes com a culpables. Abans de la Patum de 2005 no creïem en la judicatura, ni en les presons, ni en la policia, ni en els polítics ni en la mare de Déu. Ara tampoc. Anirem a judici i alhora cercarem la justícia sense intermediaris. Salut i anarquia!

OPINIÓ: Els incendis a Castelló, una xacra social

Secretaria d'Acció Social de la CGT de Castelló

Els incendis destrueixen les nostres forsts, els nostre passat agrícola i paisatgístic, destrueixen la moral dels habitants de les comarques que els sofreixen. Els incendis de Castelló són una xacra permanent. I aquest últim incendi, que ha assolat la comarca de l'Alcalatén, destruint el nostre passat arbori, tant de conreu -ametller, olivera, avellaner, vinya- com l'autòcton -pi mediterrani, carrasca, anyaner- des de mil-lenars fins a centenars, que forma part de la nostra riquesa i patrimoni natural, ha estat devas-

tador.

Els termes municipals de les Useres, Costur, Atzeneta, Figuerols i Llucena han vist passar el foc pels seus boscos i cultius. Un foc que, lluny de purificar, ha estat destructor tant ecològicament com social i econòmic. Un foc que ha arruïnada l'economia del ramat de pastoreja i granja familiar que es trobaven des de temps immemorials en el bosc, escanyant la ja difícil economia dels ramaders.

Un foc injust, de més de tres dies, amb més de tres mil hectàrees arrasades, que ha posat en evidència la falta d'eficàcia dels mitjans preventius ja que, vam constatar

des d'aquest sindicat, la subcontractació de les brigades forestals, brigades de neteja i mitjans de prevenció, no garanteix solucions i efectivitat i ens duu a la conclusió que les nostres forsts i patrimoni col·lectiu, han de ser gestionats pels estaments públics, tant locals, autonòmics i fins i tot estatals, no per subcontractades privades. No entrarem aquest sindicat en el joc brut de la demagogia de les acusacions, denúncies i demandes de responsabilitats, tots tenim responsabilitat en la defensa de les nostres boscos, són nostres i ara estan arrasats.

Ara, cal ajudar la naturalesa, és el moment ara de:

1-Programar una reforestació autòctona i sostenible.

2-Impedir qualsevol intent d'urbanització o transformació en les àrees cremades que no sigui recular el que abans existia.

3-Potenciar les economies locals, tant en mitjans físics com humans, per a evitar l'especulació i el frau.

Des de la Confederació General del Treball, amb aquest comunicat expressem la nostra preocupació per aquest incendi desproporcionat, al mateix temps que ens solidaritzem amb tota la ciutadania de la comarca. Salut... I esperem que siga l'últim.

Atenció! La màfia immobiliària tornarà a reunir-se a Barcelona!

Del 6 a l'11 de novembre se celebrarà l'onzena edició del Barcelona Meeting Point; segons la seva pròpia definició, "l'esdeveniment immobiliari més gran d'Europa".

En aquest esdeveniment organitzat pel Consorci de la Zona Franca de Barcelona tornarà a trobar-se tot l'espectre d'organitzacions, empreses i administracions involucrades, d'una manera o altra, amb l'especulació immobiliària i urbanística: promotores, constructores, immobiliàries, bancs i caixes d'estalvis, un gran nombre d'ajuntaments i grans grups mediàtics.

Aquí celebraran diverses ponències entorn les quals analitzaran el sistema financer com a motor del sector immobiliari i les futures tendències dels centres comercials, proposaran noves estratègies per prevenir l'alentiment de les vendes, i marcaran nous objectius de mercat.

A més, és clar, de continuar fent negocis i comptar i celebrar els beneficis generats, una vegada més, mitjançant l'exploatació de milions de persones que posen la seva vida al servei de bancs i caixes a les quals pagar una hipoteca, d'expulsar de casa seva milers de famílies afectades per plans urbanístics i altres instruments públics al servei del negoci immobiliari, de destruir el poc patrimoni històric que ens queda per llevar nous edificis de disseny inacessibles i inservibles per la majoria, de destrossar el teixit social dels nostres barris i pobles tot fent taula rasa per crear nous espais sense història, inhabitable, i construïts per tal que siguem individus al servei de la producció i, sobretot, de consum; en definitiva, celebraran estar destruint els nostres pobles i comarques, els espais naturals i el paisatge amb l'extensió de l'asfalt i el formigó, les pistes d'esquí i els camps de golf, que es propaguen per tot el territori i que fan desaparèixer el nostre passat i present i que condicionaran, fins fer desaparèixer també, el nostre futur.

Però no deixarem que esdeveniments com aquests, autèntiques orgies dels beneficis aconseguits a través de l'exploatació de les nostres vides i del territori, continuïn celebrant-se amb total impunitat!

No deixarem que continuïn rient-se de nosaltres a la cara!

Per això, tornem a fer una crida a totes les persones que lluiten contra l'especulació, la violència immobiliària i en defensa del territori.

Més info: <http://www.aturemeetingpoint.info/>

Can Vies i la vida social i política de Sants

Assemblea de Barri de Sants

Fa gairebé 10 anys s'okupà el Centre Social Autogestionat Can Vies, per tal de desenvolupar-hi un projecte de creació social alternativa i d'intervenció política assembleària al barri de Sants, Barcelona.

Durant aquest temps, s'ha donat permanentment ús social a una propietat abandonada, invertint la llei d'or de l'especulació immobiliària, que no és altra que abandonar temporalment una propietat fins que se li pugui extreure un valor mercantil extraordinari. Per contra, amb l'okupació de Can Vies s'han resolt necessitats col·lectives que, avui, l'economia de mercat no vol ni pot satisfer.

A més de la tasca de denúncia continuada i real de l'especulació, Can Vies ha estat una escola de participació política, social i cultural per a centenars de persones de Sants, dinamitzant el teixit associatiu del barri. Són nombroses les experiències socials, comunicatives, artístiques, culturals, polítiques, d'economia alternativa, que poblen avui la realitat del barri i que han nascut i desenvolupat al calor de Can Vies.

Can Vies ha estat, i és, casa comuna de molts i moltes. Ha estat un punt d'encontre per a refer el fil entre diferents generacions d'activistes socials de Sants, teixint pràctiques i relacions comunes. Homes i dones que protagonitzaran els moviments veïnals dels 70. Llibertaris minoritzats en la Transició a la democràcia restringida.

Els silenciosos de la democràcia desencantada dels 80. Les generacions precaritzades i rabioses dels anys 90. Els joves de la democràcia videovigilada post 11-S. I més. Totes hi hem après a aprendre, unes de les altres.

Avui, l'existència de Can Vies està amenaçada, en primer lloc, per una demanda judicial de l'empresa legalment propietària -Ferrocarrils Metropolitans de Barcelona, FMB-, i en segon lloc, per una operació immobiliària vinculada al traçat del Tren de Gran Velocitat.

La demanda judicial

El passat 18 d'abril, FMB presentà una demanda civil per a iniciar el procés de desallotjament ("desnonament en precari"). La intenció de l'empresa, propietat en un 50% de l'Ajuntament de Barcelona, és suïcar el fracàs judicial que li supo-

sà, l'any 1997, l'arxivament de la denúncia penal per usurpació. En aquell moment, el suport social fou clau per aconseguir aquell èxit del barri, i és el mateix suport el que avui aturarà la demanda actual.

Fins ara, en el judici s'hi han implicat com a part demandada entitats com la Confederació General del Treball (CGT), el Front d'Alliberament Gai de Catalunya, la Coordinadora d'Associacions per la Llengua, el Centre Social de Sants, l'Associació Papers per Tothom, els Col·lectius de Joves Comunistes, el Casal Independentista de Sants, l'Associació Cultural La Ciutat Invisible, l'Assemblea de Joves de Sants, la Comissió de veïns de la Bordeta, el grup musical Pirat's Sound Sistema, el periòdic de comunicació popular "La Burxa", el Col·lectiu de Difusió Cultural de Sants i el Col·lectiu per la Vivenda Digna.

L'operació urbanística

El TGV ha comportat l'arribada d'infraestructures antisocials com és el Calaix de les Vies i el pla de remodelació de l'Estació de Sants. El conjunt del projecte afecta greument l'estructura històrica i l'arquitectura del barri, així com la seva composició social. Aquests plans urbanístics impliquen la destrucció d'un mínim d'una vintena de finques de la part antiga de Sants, en la seva major part cases baixes, per construir-hi -només en un dels casos- equipaments pendents de designació. Per contra, només en aquesta zona es cons-

truïxen, a banda dels ja fets, tres edificis de pisos de cinc plantes i un d'onze, tots ells mirant a la "zona ajardinada" i a la nova rambla del calaix. Es guanya en superfície comercial, en sòl per especular, en quantitats de pisos i hipoteques, i es perd un centre social plenament integrat al barri i una vintena (que es poden arribar a doblar) de finques de la part antiga del barri. Les expropiacions ja han començat, i amb elles les permutes denigrants i el mobbing. L'encarregat de projectar i executar les obres és l'Ajuntament, és a ell qui li correspon tota la part d'obra del metro (de la seva propietat) i la reordenació del sòl, així com les concessions de sòl comercial, edificacions, etc. Ell és el responsable d'executar una operació urbanística que imposa un model de ciutat-mercaderia on s'esclafa la vida quotidiana de les persones que l'habituen.

Per tant, davant l'amenaça de desallotjament i destrucció del centre social, tant per la demanda judicial com pel pla urbanístic, afirmem:

Que Can Vies és i serà un laboratori personal i col·lectiu per a experimentar altres formes de fer política.

La seva existència és imprescindible per a continuar mantenint viva la identitat i dignitat dels nostres barris, en un moment en què el sistema de partits sembla doblegar-se als interessos d'un urbanisme implacable.

<http://canvies.barrisants.org/>

Volen tancar el web on Isabel Ferragut explica el cas del seu fill

Col·lectiu Catalunya i Isabel Ferragut

El proper 9 d'octubre a les 12 hores, Isabel Ferragut serà jutjada perquè pretén fer-li tancar la pàgina des de la qual denuncia a tot el món la mort del seu fill Arturo com a conseqüència d'un ecés de radiació al cervell que li van aplicar els metges Benjamín Guix i Enrique Rubio a la Clínica Dexeus. Podeu onèixer tot el cas a <http://www.radiacionesmortales-isabelferragut.com/index.htm>

El judici és el 9 d'octubre a les 12 hores als jutjats de Via Laietana de Barcelona, 2, 3a planta, Jutjat de Primera Itància número 36, Judici ordinari 135 del 2007.

L'escrit que ve a continuació mostra l'estat d'ànim de la Isabel, que continua ferma la lluita en defensa de la memòria del seu fill:

"Com es pot comprendre, poc o

res em pot importar el que passi en aquest judici. Després d'haver vist al meu fill patir sufriments possibles d'explicar i de veure'l morir destrossat per la radiació quan ell mai havia estat físicament malalt; de veure com uns mal nascuts li van segar brutalment les seves il·lusions, les seves esperances, el seu futur i la seva vida, i després de

més de divuit anys de lluita judicial amb totes les proves en la mà que avalen la nostra raó, i que damunt hàgim de ser, el meu advocat i jo "intimidats" pel Tribunal Suprem Sala Segona del Penal, dient-nos que, "amb les nostres actuacions podem incórrer en el frau la llei", quan el frau a la llei l'han estat cometent contínuament ells, els jutges, pot importar-me alguna cosa el resultat?

És la segona vegada que em denuncien. La primera vegada demanaven cinquanta milions de les antigues pessetes d'indemnització, sis milions de pessetes de multa i un any de presó. La indemnització va quedar rebaixada a un milió, la multa retirada, la presó no va prosperar. Ara demanen 30.000 euros. No van poder cobrar aleshores ni podran cobrar ara. Què pensem fer, posar-me a la presó? M'és igual. Mentre la Justícia no actuï amb

JUSTÍCIA, Internet, a part de tots els mitjans que tingui al meu abast, seguiré sent, com fins ara, la meua viva preferida de denúncia. Penso que Internet m'està fent JUSTÍCIA.

Si el jutge o els jutges retiren la meua pàgina eeb, per injúries i calúmnies com diuen, haurien de retirar d'Internet totes les sentències que fan referència al meu fill perquè aquestes sí que estan plenes de mentides, violacions de la llei i atempten contra l'honor i la dignitat del meu fill i en conseqüència de qualsevol persona. Que la Justícia és "garantia dels nostres drets", en aquest país, és una gran mentida, una gran fal·làcia. Per la meua banda, mentre em quedi un alé de vida, continuaré denunciant la salvatjada i la injustícia per tot el món que s'ha comès i es continua cometent amb el meu fill". Isabel Ferragut.

Els vasos comunicants

Pep Juárez,
secretari d'Acció Sindical. CGT-
Balears (setembre de 2007)

El passat dimarts 4 de setembre, van morir sis persones en accidents laborals a Alhaurín el Grande (Màlaga), Cabanillas del Campo (Guadalajara), Víznar (Granada), Getafe (Madrid), Algecires (Cadis) i Sant Vicent del Raspeig (Alacant). Sis treballadors, morts en sis llocs diferents, per causes diferents, totes evitables, i que tenen en comú la mateixa responsabilitat criminal: la rapinya de l'explotació laboral en forma de precarietat, subcontractació, incompliment de les normes i manca de formació. Empresaris i administració responsables d'aquesta modalitat de terrorisme, poc airejada pels mitjans de comunicació, però terriblement mortífera: l'explotació laboral com a element bàsic del funcionament del sistema capitalista. A aquestes alçades de l'any ja es compten bastant per damunt de sis-centes les víctimes mortals d'accidents laborals a l'Estat espanyol. Sembla que la xifra de 1338 treballadors i treballadores morts (o assassinats) l'any passat, tampoc no quedarà tan enfora enguany.

En aquest dimarts negre també vàrem conèixer, segons xifres oficials (sempre dulcificades), que l'atur del passat mes d'agost ha pujat sense precedents coneguts per aquest mes, situant el volum total d'aturats (majoritàriament aturades) una altra vegada per damunt dels dos milions, en el conjunt de l'estat, sent les Illes Balears una de les autonomies on el percentatge dels qui s'han quedat sense feina se situa més clarament per damunt de la mitjana estatal. A aquestes dades cal afegir-les la caiguda del nombre d'afiliacions a la Seguretat Social i el descens de la

contractació laboral indefinida. Justament els contractes indefinits van ser la "gran promesa" de la darrera "reforma laboral". L'efecte "beneficiós" d'aquesta reforma (ja ho vàrem dir, i està escrit) sembla que ha durat només el temps que els empresaris han estat rebent subvencions de doblers públics per contractar. En canvi, la contrapartida (l'abaratiment de l'acomodament) ja és un escaló que hem baixat tots cap a la precarietat absoluta, i que difícilment tornarem a pujar. Drets a canvi de promeses: els directius de CCOO i UGT poden estar orgullosos d'aquest nou servei al capital.

Per arrodonir el cercle, el dimarts 4 de setembre també vàrem veure, horroritzats, com un treballador romanès es calava foc davant la subdelegació del Govern a Castelló. Més enllà de l'impacte de les imatges, parem atenció a la desesperació d'una persona que emigra per treballar, i veu com tots els seus drets més elementals li són negats, per finalment decidir causar-se greus lesions, amb el resultat de mort. Aquest incident ens duu davant els ulls la situació dels cen-

tenars de milers de persones que fan feina clandestina, en condicions infrahumanes per a ells i de vergonya per a tothom, dels milers de persones que, sense haver comès cap delictes, estan reclosos en centres d'internament per a immigrants, i de la sagnia quotidiana de morts en les pasteres i tanques de fronteres, perquè el sistema i el govern que administra els interessos dels més forts, ho fa d'esquenes a la Declaració Universal dels Drets Humans.

Però hi ha més notícies en aquest singular dimarts: també han sortit publicats els beneficis de les empreses incloses en l'"IBEX35", el selecte grup que encapçala l'especulació borsària: ni més ni manco que han guanyat, tots 35 plegats, 24.508 milions d'euros durant el primer semestre de 2007, un 34% més del que varen guanyar en igual període de 2006, "camí d'un nou rècord anual", segons un diari de gran tiratge estatal. Santander, Telefónica, BBVA, Repsol YPF, Endesa, Iberdrola, ACS, etc., a més d'extreure aquests sucusos beneficis de l'explotació dels treballadors, dels clients i de tota la socie-

tat, i de la neocolonització d'altres indrets del món, són els primers beneficiaris espanyols d'uns mercats especulatiu europeus que s'han vist afavorits per la sucosa injecció de més de 200.000 milions d'euros per part del BCE (Banc Central Europeu, organisme sense cap tipus de control democràtic).

La xifra pot augmentar de bon tros, ja ho han anunciat, per "fer front als efectes sobre les borses europees de la crisi hipotecària nord-americana".

Aquí teniu les dues cares de la mateixa moneda: d'una banda, atur, precarietat, mort i desesperació en la classe treballadora; d'altra, beneficis rècords, acumulació infinita, regals multimilionaris de l'erari públic cap als poderosos. La teoria dels vasos comunicants aplicada al mil·límetre: molts perden molt, justament en la mesura que uns pocs guanyen moltíssim. O, com diu un enunciat oriental: quan es declaren beneficis, no massa enfora es troben les pèrdues. Serem capaços de posar-li remei? La primera passa és treure'ns de sobre el derrotisme.

ALGUNA COSA ES MOU

Apunts per un sindicalisme més intuïtiu (3)

Carlus Jové

La qüestió és, doncs, com apropem el sindicalisme a les qüestions quotidianes, a aquelles que surten del perímetre purament laboral? Alguns sectors comencen a parlar del sindicalisme de la vida, és a dir, d'un sindicalisme que aglutini tots els aspectes possibles de la quotidianitat: precarietat laboral, accés a l'habitatge, sexualitat, etc.

És indiscutible que el sindicalisme clàssic està en crisi, en part per la burocratització i traïció de les grans centrals, i en part perquè l'estructura econòmica en què aquest es desenvolupa i en base a la qual encara s'organitza està transformant-se. Però, encara més important, perquè la identificació col·lectiva que presuposa la participació a un sindicat –pertànyer a una classe, a una empresa, a un col·lectiu– es troba en clar retrocés.

Ja en un article publicat a la revista "Sindicalismo", l'abril de 1975, Heleno Saña afirma que "el capitalisme d'última hora (...) ha arrancat [el treballador] de les organitzacions culturals que aquest havia creat i que el mantenien unit als seus companys de classe de forma integral i completa (...) i que convertien el sindicalisme en una gran comunitat humana i espiritual, unida no tan sols pels llaços laborals, sinó per quelcom més profund i durable: l'afinitat de gustos, idees i hàbits". En un altre punt reivindicava el caràcter humanista del sindicalisme, en oposició al sindicalisme burocràtic que s'anava gestant a la seva època: "El sindicalisme és la darrera gran manifestació humanista de la història. Dóna a l'humanisme grecoromà, a l'humanisme del Renaixement i la Il·lustració –creat per intel·lectuals solitaris– una dimensió col·lectiva, transforma la visió d'una minoria de pensadors en història universal."

Dins d'aquesta línia de pensament, cal entendre el sindicat com una organització eminentment popular, de base, i social.

A diferència dels sindicats, en canvi, moviments locals de caràcter assembleari com els que proliferen en els cada vegada més abundants centres socials, generen una major identificació col·lectiva entre grups de joves, no necessàriament a partir d'una política, sinó d'una pràctica compartida.

Després de totes aquestes deliberacions, algú podria preguntar: però, cal seguir parlant de sindicalisme?

Doncs sí, segons el meu parer, però cal fer un esforç per reinventar-ne la pràctica.

OPINIÓ: El parc eòlic de Portbou i la fractura social

Josep Maria Loste i Romero

El parc eòlic de Tramuntana de Portbou està provocant una gran fractura social en un poble que, en aquests moments, el que més necessita és unitat i germanor.

El parc eòlic de Tramuntana, a banda de no aportar res de concret, està creant una perillosa divisió entre els portbouencs, cosa que fa que no es tractin els problemes de debò. El parc eòlic de Tramuntana s'ha convertit en una mena de cortina de fum, amb uns efectes anestèsics i manipuladors sobre l'opinió pública portbouenca, la

qual cosa impedeix que es visualitzin els veritables projectes de futur de Portbou.

Davant d'aquesta situació ha arribat l'hora de començar a actuar amb sentit comú. Ha arribat l'hora de començar a rebutjar clarament un element perturbador de la convivència (el més important de tota comunitat humana), que intoxica els ciutadans i que, el més greu, pot hipotecar per molts anys el nostre meravellós poble.

No hi ha dubte que sense una informació veraç, una reflexió aprofundida i grans dosis d'autoestima col·lectiva els portbouencs

som ostantges dels interessos especulatiu d'unes empreses que només defensen els molins gegantins per rebre unes substancials subvencions públiques i oblidar-se de tota la resta de qüestions (la resta -el territori- serien col·lonades, tan els fa si és l'Alt Empordà o la Terra Alta). A més, cal no oblidar-se que la implantació de molins de 120 metres al nostre poble no és neutre: implicaria que els serveis aeris no poguessin actuar en cas d'incendis forestals i que es reduiria sensiblement el valor del nostre patrimoni, individual i col·lectiu.

En síntesi, el projecte eòlic a

Portbou representa el passat (es remunta a l'any 1995) implica una fractura social desastrosa en tots els aspectes i, a més, és un molt mal negoci. Les almoines que podrien recollir-se d'aquest projecte especulatiu, agressiu i irreversible (a hores d'ara no hi ha res lligat a nivell econòmic) sempre seran molts menys diners que no pas un projecte de futur, en cara i ulls per a Portbou, és a dir, una gestió ben acurada del paisatge amb sintonia amb els projectes culturals emblemàtics de Walter Benjamin i el Patrimoni de la Humanitat, juntament amb un creixement urbanístic sostenible.

> EL FAR

i 8) El pensament utòpic

Ferran Aisa

L'avantguarda era la pura lògica de la revolució col·lectiva, l'art de la insurrecció que transformaria el món i canviaria la vida amb una mena de simbiosi entre Marx, Bakunin i Rimbaud. El postmodernisme actual és l'exaltació de la revolució individual, però no

la de Stirner o de Thoreau, sinó la que es manifesta en el seu factor més negatiu, el liberalisme salvatge. La crisi cultural i la caiguda dels valors de les esquerres han enfortit el capitalisme. En els darrers anys, sense una clara oposició, el sistema capitalista s'ha imposat com l'únic sistema econòmic i el neoliberalisme ha dissenyat la nova societat global. El resultat ha estat l'aparició d'una generació competitiva marcada pel culte al diner, per l'egoisme individualista i per una falsa moral de la "societat de benestar".

Alguns filòsofs moderns plantegen que l'ésser humà ha entrat a l'era del buit o que fluctuen dins d'un temps líquid. El fracàs de les avantguardes, com a avançada de la modernitat, va deixar el seu espai a un nou postmodernisme, capaç d'interpretar el món i adaptar-lo a les condicions del poder establert. Nos mandàrins a les ordres del capital han creat les bases de cultura global del món, suprimint tot allò que fos insurreccional o revolucionari i, fins i tot, han creat un nou llenguatge per integrar les velles paraules en desús. L'avantguarda ha mort. La utopia ha mort. La revolució ha mort. La història ha mort. Per tant el postmodernisme s'apropia d'aquests conceptes, els buida i els transforma perquè no vulguin dir res.

Les avantguardes, el surrealisme, les utopies, la cultura revolucionària i la història crítica van fer tot el que possible per posar en evidència el caos del món i quina era la manera de redreçar-lo. Albert Camus afirmava en la seva anàlisi del surrealisme i la revolució: "El superrealisme, justament, el terme d'aquest gran moviment de rebel·lió no és significatiu sinó perquè ha tractat de continuar a l'únic Rimbaud que mereix tendresa. (...) Rebel·lió absoluta, insubordinació total, sabotatge en regla, humor i culte a l'absurd, el superrealisme, en la seva primera intenció, es defineix com el procés de tot, que retorna constantment. El rebuig de totes les determinacions és clar, precís, provocador. "Som especialistes de la revolució". El superrealisme, que, segons Aragon, és una màquina per fer trontollar l'esperit, es va forjar primerament en el moviment "dada", els orígens romàntic i dandisme són cultivats, doncs per hom mateix. (...) Aquests nihilistes de saló corrien, evidentment, el perill de proveir-se com a criats de les ortodòxies més estrictes. Però hi ha en el superrealisme alguna cosa més que aquest no-conformisme d'aparell: l'herència de Rimbaud, precisament, que Breton resumeix així: Hauré d'abandonar tota esperança?".

El pensament utòpic davant el pensament únic.

Dinamita de cervell

EL 3 D'AGOST VA FER CENT ANYS DE ANYS DE LA SEVA CREACIÓ

Solidaritat Obrera, la creació del gran sindicat

Viquipèdia

Solidaridad Obrera o Unió Local de Societats Obreres de Barcelona-Solidaritat Obrera fou una organització unitària sindical de Barcelona creada l'agost de 1907, formada sobre les estructures de la Unió Local de Societats Obreres de Barcelona. Hi prengueren part socialistes i anarquistes. L'impuls inicial sorgí de l'Associació de la Dependència Mercantil i del que llavors era el seu president Antoni Badia i Matamala. També hi van participar el socialista Antoni Fabra i Ribas i els anarquistes Josep Prat, Anselmo Lorenzo i Tomàs Herreros. El mes

de juny s'havia constituït una comissió organitzadora formada per Bruguera de la Societat de Confi-

ters, Salvador Seguí de la de Pintors, Savi de la dels Metal·lúrgic, Sedó de la dels Tipògrafs i Antoni Badia i Matamala per l'Associació de la Dependència Mercantil. El 25 de juliol publicà el Manifest que produïm en aquest número signat per 36 societats i dirigit a tots els treballadors de Barcelona, i el 3 d'agost es va constituir la Solidaritat Obrera, amb 57 societats adherides.

Hi actuaren com a secretaris Antoni Colomé, Antoni Badia i Matamala i Jaume Bisbe. La força que va adquirir queda palesa en el fet que poc temps després en una assemblea celebrada a Badalona el 25 de març de 1908, es decidí convo-

car un congrés obrer, demanant l'assistència de totes les societats obreres de Catalunya.

Aquest congrés se celebrà a la capital de Catalunya, Barcelona, els dies 6-8 de setembre de 1908, constituint-se llavors la Confederació Regional de Societats de Resistència-Solidaritat Obrera, amb 153 delegats que representaven 95 societats federades, 4 Federacions locals (Sabadell, Tarragona, Terrassa i Vic), 22 societats aherides, l'Agrupació Obrera de Calella i la Col·lectivitat Obrera de Palafrugell. En fou elegit secretari general Josep Roman. Cap el 1911 els seus membres s'integraren en la CNT.

CENTENARI DE LA CONSTITUCIÓ DE SOLIDARIDAD OBRERA

Manifest de Solidaritat Obrera als Treballadors de Barcelona

Publicat a "Tierra y Libertad" el dia 25 de juliol de 1907

Els vostres companys de treball, delegats de les societats a sota ciutades, us dirigeixen una crida general, creient arribat el dia que els obrers reaccionem en les nostres lluites homicides dins aquest torrent de passions polítiques. Tinguem un moment de reflexió, donem-nos compte del nostre veritable estat i observem que mentre nosaltres abandonant l'associació obrera ens dividim en bans polítics disputant-nos per la forma que hem de ser governats, el capital, unit en els seus fins essencials, destrueix totes aquelles conquestes que un dia vam saber aconseguir la classe obrera de Barcelona.

En tots els oficis s'observa la mateixa decadència general; la classe patronal augmenta cada dia més les seves exigències, comet més abusos personals, de les nostres condicions de treball acostumades no se'n respecta cap; en cada fàbrica, en cada taller o en cada casa, el patró ens imposa el reglament que li dóna la gana; sap que estem aïllats i aprofita aquesta causa, a més a més, per a fer-nos entrar en rivalitats dins el treball, de la qual cosa resulta el major perjudici nostre,

perquè donem un excés de producció, forçant el nostre organisme, mentre un gran nombre dels nostres companys estan aturats i empaitats per la misèria, no els queda un altre recurs per viure que donar-se a la competència contra nosaltres mateixos, rebaixant els seus salari i acceptant més baixes condicions. I dins aquest estat de res serveixen les nostres queixes individuals; pitjor que el fet de l'esclavitud passada, avui el patró té la ploma a l'orella disposada a reemplaçar-nos per un altre més soferit i llançar-nos al circ dels sense treball als que gosem protestar.

Així, companys, per poc que aprofundim en la nostra situació general, hem de convèncer-nos de la necessitat urgent de tornar al nostre camí; no ho dubteu, l'associació és l'únic mitjà, el més pràctic i més possible de defensa que tenim els treballadors, i com a conseqüència, la Solidaritat Obrera ha de ser la base del nostre millorament econòmic i social.

Tot el que ens apartem d'aquest sentit, és un desviació que la burgesia aprofita sempre per induir-nos a aquest laberint de la política reformista, que ha vingut a reemplaçar les promeses celestials d'un altre temps, mentrestant es perpetua el nostre estat d'igno-

rància i d'explotació. Lleis de treball (que no es compleixen), reformes socials (que no es realitzen), societats protectores, benèfiques, d'ensenyament, patronats i altres mil formes amb què les classes privilegiades volen protegir a l'obrèr, no són més que tanques encobertes per impedir la nostra marxa directa pel camí de la nostra emancipació social.

És temps que això sapiguem i en un sentit digne dels proletaris barcelonins tornem al sí de les associacions obreres, reorganitzem la nostra força i enfront de les arrogàncies del capital aixequem la Solidaritat Obrera.

La lluita entre el capital i el treball és humanament sensible, però és necessària; en tot cas no som nosaltres els que l'hem causat, sinó els que ens neguen el dret a la integritat de la vida. Diguin el que vulguin els filòsofs i sociòlegs de l'altra nit, els bous mansos de la burgesia i uns quants inconscients, la nostra harmonia amb el capital és una quimera, un impossible. Per raons d'història, de natura i per deduccions científiques, és una veritat absoluta que els desheretats, els oprimits, els explotats no podem tenir una causa comuna amb els que tot ho posseeixen, tot ho manen i són els nostres explota-

dors, sinó que per clara raó hem d'agrupar-nos en defensa pròpia fins a arribar a la possessió de la força que destrueixi les injustícies socials que patim.

Solidaritat Obrera té com a objecte convèncer a tots els treballadors d'aquestes veritats i de la necessitat que tenen d'associar-se en tots els seus rams de producció. En aquesta feina hem de posar gran interès que la dona i el nen, que sucumbint a les necessitats de la llar, han de donar les seves carns a la màquina reemplaçant l'home i que són objecte d'una inqualificable explotació, s'agrupin també, s'associïn i s'organitzin amb nosaltres per defensar-los de la seva condició indigna d'una societat civilitzada.

Tampoc volem excloure, al contrari, demanem el seu concurs als obrers cridats de professions intel·lectuals, que, com nosaltres, també són explotats i cohibits pel capital. A aquests companys que, per la subsistència diària, han de substituir la ploma, el llapis, la nota, en fi, la seva intel·ligència i els seus estudis per al lleure i la servitud d'una classe dominant de paràsits de la societat, també els esperem en la Solidaritat Obrera si senten realment un ideal d'amor i de justícia social.

Un altre objecte nostre també

Anselmo Lorenzo (a l'esquerra) i Salvador Seguí (a dalt) són només dos dels noms dels sindicalistes anarquistes que van participar en la creació de Solidaridad Obrera. Aquest congrés se celebrà a la capital de Catalunya, Barcelona, els dies 6-8 de setembre de 1908, constituint-se llavors la Confederació Regional de Societats de Resistència-Solidaritat Obrera, amb 153 delegats que representaven 95 societats federades i quatre federacions locals.

> RACÓ TRANSVERSAL

Álvarez Kinsey i la revolució sexual

Pepe Gutiérrez

Amb cert endarreriment acabo de veure "Kinsey" (EUA, 2004), una pel·lícula que no va tenir ocasió de contemplar a gust en el cinema, i en la qual el seu director, l'interessant Bill Condon, recrea amb sobria equanimitat, defugint els judicis de valors així com les moralitats gratuïtes, la vida d'un científic que va revolucionar les concepcions sobre la sexualitat humana, Alfred Kinsey. Zoòleg reconegut, professor de la Universitat d'Indiana i, sobretot, autor de dues obres, "El comportament sexual en l'home" (1948) i "El comportament sexual de la dona" (1953), la publicació de les quals va generar una gran polèmica, sobretot en revelar els alts índexs d'homosexualitat encoberta.

Les seves investigacions, elaborades amb la mateixa meticulosidad amb què havia mostrat en una especialitat tan apassionant com socialment irrellevant, van demostrar l'abisme que separava les creences teòriques dels hàbits reals en una societat on parlar de sexe era tabú, en la qual existia un tremend desconeixement sobre com experimentar-lo i gaudir-ne, i en la qual es considerava impropri el mateix fet de plantejar-se'l. El mateix Condon ha comentat que Amèrica del Nord és el país més purità del món, un país esquizofrènic, que en els temps de Kinsey estava obsessionat per una sola cosa: la lluita contra el comunisme, igual que ara ho estava en la lluita contra el terrorisme, la qüestió és tenir un enemic que amenaça, una inseguretat latent de manera que es reforci el paper de l'Estat guardià abans que l'Estat social, disbarat que està en l'essència del neoliberalisme que ens diu que l'única missió de l'Estat és la de garantir la seguretat en el país del món on -paradoxalment- es registra més actes de delinqüència, i més morts violentes. I on hi ha més presos i més presons, gairebé en la seva totalitat pertanyents als sectors socials més oprimits.

Home de rigorosa formació científica, Kinsey se sentirà fascinat per les portes insospitades que li obren elaborades entrevistes i qüestionaris, en un ampli context que pretén ser representatiu de la mitjana nord-americana. Les troballes li confirmen que la diversitat sexual humana no és una labor taxonòmica de menor interès que la de les vespes, tot el contrari. Les enquestes el posen en relació directa amb persones que sofreixen per tota classe de problemes. Kinsey opta per camins poc ortodoxos que l'involucren, d'una manera cada vegada més activa, en els seus esbrinaments. El seu no és precisament un terreny fàcil...

I és que, de fet sense voler-lo, Kinsey estava posant en dubte tota la misèria sexual de l'ordre establert. En investigar tots els tabús sexuals que amargaven la vida de la gent, Kinsey estava obrint la via del que després s'anomenarà la revolució sexual, i encenia una espurna que alimentaria una de les flames més potent dels anys seixanta-setanta. Si no heu vist "Kinsey", vegeu-la, val la pena.

essencial és procurar-nos la cultura i la instrucció entre els treballadors mateixos, en un sentit purament racional i al nostre mode de ser, així per adquirir coneixements útils a la vida que no hem pogut aprendre a l'escola per falta de temps i sobra de resos, com també per adquirir consciència del nostre valor social com a homes i com a productors. Aquesta mateixa instrucció volem donar-la amb especial atenció als nostres fills, i a l'objecte de la qual proposarem la fusió de totes les escoles que avui sostenen les societats obreres de la localitat perquè pugui fer-se de totes una verdadera universitat obrera.

I per fi, no menys convenient és el que es proposa aconseguir la nostra solidaritat; volem associar l'esforç de les societats obreres que avui viuen raquíficament en molts locals, i arribar a obtenir un edifici comú amb departaments especials per a tots els oficis i professions, però amb grans sales de reunions, espectacles, conferències i escoles per als obrers, on amb gran economia de les societats i menys esforços de les juntes, posseïríem un verdader centre d'expansió, de relació, d'ensenyament i

de cultura com requereix tenir-ho a importància de la classe obrera de Barcelona.

Com a mitjà de lluita i de defensa no podem precisar els que adoptarem; aquests els indicaran les societats obreres segons les circumstàncies. Realitzarem els nostres actes, sempre segons la voluntat de la majoria dels treballadors associats i respectarem la més possible autonomia de les societats; però com a base fonamental, Solidaritat Obrera no seguirà cap tendència política de partit, encara que respectem la de tots els associats. Com a classe obrera només podem tenir un fi comú: la defensa dels nostres interessos, i només un ideal ens pot unir, la nostra emancipació econòmica, que transforma el règim capitalista actual, basat en l'explotació de l'home per l'home, per un règim social fundat sobre la base racional del treball per la solidaritat humana.

Us hem dit els nostres propòsits i les nostres idees; en el vostre interès està com en el nostre el realitzar-los. Recordem que l'emancipació dels treballadors ha de ser obra dels treballadors mateixos; nosaltres us ensenjem el camí, que és

l'associació i la solidaritat obrera. Si aconseguim ser compresos i secundats pel vostre ànim decidit, demostrarem que la classe obrera de Barcelona, seguint les aspiracions del proletariat universal, vol també redimir-se, si no, els obrers conscients considerarem haver complert la nostra missió i us abandonarem al vostre destí, o sigui a la llei natural, que ens ensenya que quan una espècie o una classe oprimida no sap associar-se i defensar-se, es degenera i es destrueix a si mateixa o bé es debilita i decau en la seva resignació a totes les tiranies.

Societats representades:

- Art Fabril.
- Artística Culinària.
- Associació de Professors Racionalistes.
- Associació Tramviària.
- Auxiliars de Farmàcia.
- Basters.
- Boters.
- Confeters i Pastissers.
- Constructors de Carruatges.
- Constructors de Pianos.
- Cotxers "La Fraternal".
- Dependents de Carboneria.
- Dependents de la subhasta de peix.
- Dependents d'Ultramarins.
- Estampació Tipogràfica.
- Ferradors.
- Forners "L'Espiga".
- Fusters de Barcelona.
- Guarnicioners i Guarnimenters de Carruatges.
- Impressors litògrafs.
- La Dependència Mercantil.
- Marbristes.
- Nova Societat de Perruquers.
- Paletes de Barcelona.
- Paletes de Sant Martí de Provençals.
- Paraigüers i Bastoners.
- Perruquers "El Progrés".
- Picapedrers i Llamborders R. C.
- Pintors "La Nova Llabor".
- Relligadors i Regladors.
- Serradors mecànics.
- Serrallers d'obres.
- Serrallers mecànics.
- Sindicat musical.
- Societat de Carreters.
- Societat de l'Art d'Imprimir.
- Unió de Cambres.
- Unió del Ram de l'Aigua.
- Unió del Ram d'Ebenisteria.
- Unió d'Escorxadors.
- Unió Metal·lúrgica.
- Unió P. d'Assaonadors.

L'Avenir: Carles Hac Mor, cap propietat

Jordi Martí Font

He llegit un llibre d'aquests que valdrien el seu pes multiplicat per cent en or -poca, el llibre- si no fos que entre tallat i tallat segur que en passar l'or a paper moneda algun cambrer galàctic cremaria els diners. Es tracta d'una entrevista del Toni Clapés al Carles Hac Mor publicada per Cafè Central i L'Emboscall. El Carles és, tal com diu el Toni al pròleg, "un dels escriptors més potents i inclassificable (...) del panorama literari del nostre temps". I té raó. I a mi em sedueix sobretot com a assagista, com a escriptor de les idees o de les no idees, profeta com és de la negació que afirma quan diu que no. I aquest llibret en recull un munt, en forma de preguntes d'un a l'altre i complementat amb un

altre volum en què el Carles entrevista el Toni però que jo encara no he llegit.

Sempre a l'avantguarda, ara que ben mudada de respectabilitat i de càrrec oficial es passeja pels despats del poder descafeïnada i desarmada, l'Hac Mor

suposa la possibilitat d'una radicalitat que, com qualsevol radical que tingui dos dits de no front, utilitza l'humor, la poca-solta i la ironia, a voltes ballant amb el no sentit i a voltes, revoltes.

És el trasbals que aconseguir escrivint i vivint, gaudint de la vida

que nota en cada paraula. Militant del no sentit, no milita enlloc i per això mateix és arreu on les estructures es puguin desballestar i en el desballestament aportin la bellesa que deixen anar un cop alliberades de la dura forma de la utilitat. En l'exemplar que tinc hi va deixar escrit, en la dedicatòria, "d'un que no ha tingut mai cap propietat" i m'honora llegir-lo aprenent a cada línia que les paraules, com deia aquell, són punys i aquests poden ser, quan menys ens ho pensem, directes i subtils alhora, com els de Cravan, poètics fins i tot però mai sotmesos al sentit mercantilista i negador de la felicitat. "La coherència és un mite, pel cap baix, d'arrel feixista, pervers, malaltís, i pel cap baix, de benpensant".

> HEM FET

'Amor Sanjuán' al Cicle de Cinema Solidari de Reus

La CGT del Baix Camp-Priorat organitza, amb altres entitats, el Cicle de Cinema Solidari de Reus, dins del qual es va projectar "Amor Sanjuán" el passat 19 de setembre.

Barraques de Tarragona

La CGT de Tarragona va participar amb una barraca en el projecte de Barraques, organitzat per diferents entitats i col·lectius socials dins la Festa Major de la Tecla, del 21 al 23 de setembre.

Xerrades sobre Palestina a Lleida i alliberament nacional a Cornellà

La CGT de Ponent va organitzar, el 21 de juny, una xerrada sobre el viatge d'alguns dels seus membres als actes de l'1 de maig a Palestina. D'altra banda, el coordinador del "Catalunya" va participar en una xerrada-debat sobre "Alliberament nacional i dret d'autodeterminació dels pobles" a Cornellà el 6 de setembre, organitzada per la Federació del Baix Llobregat.

L'anarquisme a Torredembarra

Jordi Suñé Morales

Cercant les petjades de l'anarquisme a Torredembarra he trobat algunes fotos, alguns testimonis, algun document i retalls de premsa. No he pogut localitzar, però, els llibres d'actes que haguessin permès un treball més exhaustiu.

Comencem per la creació de l'Associació Internacional de Treballadors (AIT) el 1873 a Torredembarra, dos anys després de la seva creació a Anglaterra. Es conserva a l'Arxiu Municipal una còpia dels estatuts amb un segell de la secció local. Eren boters. Cuberos Torredembarra-Associació Internacional de Treballadors era el nom del sindicat. El seu president era Mariano Solé i el seu secretari, Josep Figuerola (1). Els boters continuaran associats fins a finals de la guerra civil a través de la Federació d'Obriers Boters i de la Cooperativa La Nova Obrera (1936-1939). L'AIT arribà a tenir tres seccions de treballadors associades a Torredembarra.

El Sindicat Únic de Treballadors

L'any 1920, una colla de joves s'organitzen. El dissabte 14 de febrer, la CNT de Tarragona va fer una conferència d'orientació societària a Torredembarra. L'orador va ser l'activista Hermoso Plaia i l'acte, "al que acudí numeroso público que llenaba el salón café, fue de una importancia suma si se tiene en cuenta que este pueblo está huérfano de organización."⁽²⁾ La conferència va obtenir els fruits proselitistes que perseguia perquè a l'estiu ja s'havia constituït el Sindicat Únic de Treballadors (3).

Aquest Sindicat va organitzar un míting el mes de juliol amb el líder llibertari Salvador Seguí "El Noi del Sucre" (4). Segons el meu avi, Lluís Suñé Olivé (1903-1999), la sala es va omplir del tot, fet habitual en aquella època. El 20 d'agost, van organitzar un acte públic d'assumptes socials (5). I el 10 de setembre, van convocar un míting al Sabó, el local social del Centre Republicà Democràtic Federal (CRDF), "para la defensa de las ideas sindicalistas y en cuanto se relacione con la aspiración de transformar la sociedad presente por otra más justa y progresiva". També sabem que rebien la revista "Acracia" editada des de Tarragona per Hermoso Plaia. No tenim cap altra notícia del Sindicat i creiem que va desaparèixer llavors pel decret que prohibia els sindicats a la província de Tarragona amb motiu de la conflictivitat social. Coneixem el nom d'un dels seus líders, Pere

Una fotografia de Rafael Bozo

Balcells Ramon, que no tornem a localitzar en cap altra moguda política. Durant la dècada de 1930 regentava una fusteria al carrer Eduard Benot. Coneixem també el nom del secretari del Sindicat, que era el jove pagès Francesc Guasch Rubió.

La Societat Única d'Obrers

El substrat llibertari de l'entitat continuà amb la legalització de la Societat Única d'Obrers (1931). En un primer moment, tenia 45 socis i va ser impulsada per Ricard Salinas Abenza, que era el president, Joan Suñé, Daniel Virgili, Magí Rubio, Mariano Cañellas, Rafael Bozo, el peó Guillem Beltran, Pere Rius i Isidro Soler que formaven la resta de la Junta. El seu objectiu era "contrabalancear los determinios económicos que el mundo capitalista nos impone"⁽⁶⁾. Entre els seus membres trobem alguns dels que més tard impulsaran la CNT. L'any 1934 eren 17 socis (7).

El Sindicat d'Oficis Diversos

El Sindicat d'Oficis Diversos, creat el 1936, sembla el successor d'aquestes dues entitats esmentades. La composició ideològica dels membres de la Junta era també força variada: el mestre Francesc Blanch Bosch, Magí Montserrat Romeu de ca l'Arriacalces, Francesc Parès Cabré de Cal Fidel, Eduard Martí Serra, Josep Sardà Guasch, Eleuteri Papiol Sabanès, Josep Canyelles Lluís, Silvestre Vernet Vernet i David Virgili Domingo de Ca la Salvadora. L'entitat es

Nacional del Treball

Segons em va explicar Josep Plana, que va ser militant de la les Joventuts Llibertàries, en esclatar la Guerra Civil el Sindicat es va dividir en dos. La majoria es van passar a la CNT. Un cop constituït el Sindicat d'Oficis Diversos CNT-AIT a Torredembarra, l'entitat va participar al Comitè Antifeixista local i als diferents equips de govern constituïts a l'Ajuntament a partir del mes d'octubre de 1936. Entre els seus líders cal destacar Mariano Ciuró, Roman Garcia, Salvador Pérez, Antonio Pijuan de Cal Borot, Josep Pujol de Cal Peregrós, Magí Rubió, Joan Batet, Josep Sardà, Rafael Bozo, Joan Vidal Guardis de Cal Jan (12), el cooperativista i serraller Mariano Solé Samaniego i Antonio Pujol Porta de cal Fanaler.

Dels deu regidors nomenats aquell octubre, dos van entrar en representació de la CNT. A més, alguns dels representants d'ERC també tenien el carnet del sindicat. Aquest fet i la bona relació que gaudien les dues entitats va fer que l'alcaldia estigués controlada durant quasi tota la guerra per ERC i la CNT.

Fora de l'Ajuntament, durant la guerra, la unió sindical UGT-CNT va permetre el treball conjunt en diferents col·lectivitacions i agrupacions de treballadors (paletes, fusters, etc.).

La UGT i la CNT van treballar plegades dins el Sindicat Agrícola de Torredembarra. L'experiència col·lectiva més remarcable del Sindicat va ser l'intent de gestionar la finca de Babilònia. Un dels seus dirigents va ser Josep Sardà Guasch. Els balanços econòmics de la gestió de la finca de Babilònia, però, mai no van arribar a funcionar. Finalment, es va fer una assemblea el 8 de desembre del 1936 i es va votar en contra de la col·lectivització, demanant al municipi el repartiment de la terra en "lots individuals" (13).

Els dos sindicats elaboraven expedients per a la Junta Municipal Agrària per legalitzar col·lectivitzacions de terres. Aquests expedients eren signats per un membre de cada sindicat. Els tres expedients que tenim a les mans estan signats, per part de la CNT, per David Virgili Domingo⁽¹⁴⁾ o per Salvador Pérez (15).

El Sindicat va ocupar la casa de Joaquim Rovira Oliver, al carrer Antoni Roig, 55, per tal d'utilitzar-la com a celler per elaborar i guardar vi, i la casa de Ferran Querol Bofarull de la plaça del Dr. Robert (16). Aquesta entitat formava part de la Federació de Sindicats Agrícoles de la comarca del Tarragonès, amb la qual es coordinava per tal de dis-

La Confederació

> CONTRAHISTÒRIA

Deixa'm en Pau... (Riba)

Joaquim Zambrana (Setembre 2007)

La "transgressió" que s'estava covant a principis del anys setanta a l'Estat espanyol contra la grisor del franquisme quotidiana té molts noms i cares polièdriques.

D'aquestes algunes les coneixem força bé i no en farem propaganda: són aquelles que configuren les "càretes" artístiques del nou poder i que de tant en tant li donen una mica de llustre.

Altres, en canvi, eren "més" transgressores en aquesta crítica de la quotidianitat feixista i després van seguir sent crítiques amb la versió "democràtica" de cartró-pedra que es va anar configurant. No van voler entrar en el joc dels reconeixements ni tampoc ho van buscar, i van ser gustosament marginals.

En Pau Riba és un d'aquests, és un dels nostres... "hippie" dels primers moments, creador de comunes, penjat entre els penjats però, i sobretot, gran músic i millor poeta.

Això ho diuen dos bons intel·lectuals crítics del nostre país com són en Joaquim Jordà i l'Enric Casasas en el interessant documental "Deixa'm en Pau" dirigit per el Manel Mayol (2006) i dedicat al transgressor cantant.

Quan a vegades plantejo que les mobilitzacions a la "transició" van ser alguna cosa més profunda i vital que el "llibertat, amnistia i estatut d'autonomia" penso en molta gent com en Pau Riba. Sempre em ve a la memòria aquella "acràcia" cultural i farandulera que van obrir totes les finestres i les cases per llibertar-nos de la merda "autoritària" del franquisme.

Aquella "acràcia" era vital, de "bon rotllo", de no baralles, pacifista per damunt de tot i transgressora en la quotidianitat. "Folleu, folleu que el món s'acaba" deia un dels seus lemes.

Quan en Santi Soler i el Juanjo Fernández escrivien a l'"Ajoblanc" i ens deien que qui parla de "revolució" i no fa una crítica radical a la vida quotidiana porta un cadàver a la boca, sabien prou bé a on volien arribar...

En Pau Riba mai va ser un militant del "bla, bla, bla", ni es va conèixer el catecisme llibertari de cap a peu... No li va fer cap falta, ell va obrir la seva veu per crear amb paraules i versos actuacions estètiques brillants, i així ens va deixar un bon grapat de cançons gratament encisadores i que encara avui són plenes de sentit. ("L'home estàtic", "Noia de Porcellana" i altres més).

Quan van vindre les baralles excessives d'egos massa inflats, van fotre el camp i van seguir a la seva bola... transgredint sense imposar, actuant sense maltractar-se... No era ni va ser mai la seva guerra això de qui eren els bons o els dolents...

Vient passejar en Pau Riba per Cadaqués agafat a la seva "comuna" actual, un pensa que encara molts d'ells segueixen enganxats i dient ben fort: "deixeu-nos en PAU", que nosaltres canviarem el món... a cops d'agitació vital...

tribuir les seves collites (17).

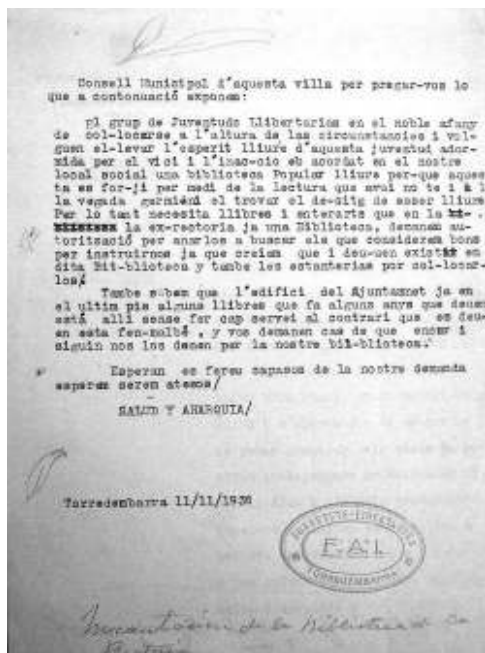
La secció agrícola de la CNT deia tenir 116 membres el 1937 i 250 el 1938. Van assistir al ple de paguesos de la CNT de gener de 1938. Els seus representants van ser Josep Pujol, Jaume Llorach i Florenci Gallofré (18).

Pau Ciuró Xeveia era el president del Sindicat d'Oficis Diversos CNT-AIT de Torredembarra el maig de 1937. També va ser Delegat del Comitè de Control de Fàbriques en representació de la CNT.

Pel que fa a les empreses col·lectivitzades també hi va haver un moviment força important donades les característiques econòmiques de la Vila. Al cap de pocs mesos d'iniciar-se la guerra es van incautar les principals empreses: dues tèxtils, dues de cables elèctrics i una exportadora de vins. Els Comitès de Control tenien representants de la CNT. A la CEMSA, per exemple, Josep Pujol Casasús era el representant de la CNT. Rafael Bozo Pavón (1887-1970) (19) va dirigir la col·lectivitzada Sucessora d'E. Huguet, Exportadora de Vinos.

La CNT va ocupar la casa de Joaquim Rovira del carrer Antoni Roig, 96 (Cal Siessa) (20). Les Joventuts Libertàries es van quedar a la casa del carrer Antoni Roig, 57, propietat d'Anna Quadreny. Aquesta entitat juvenil va demanar permís a l'Ajuntament per a emprar els llibres de la desapareguda Agrupació Republicana de la Cultura i de la biblioteca parroquial per a la seva biblioteca. Alguns dels seus membres van ser Joaquim Lluís, Pau Fontanilles de Cal Pau Recader, l'escriptor Salvador Borrell i Josep Plana Cañellas de Cal Carreter. Abans d'acabar la guerra, membres de les JJLL van amagar molta documentació en una mena d'antiga xemeneia en desús d'una casa que donava a la plaça de la Font. Els papers van ser discretament redescoberts i destruïts al cap dels anys quan la casa va ser reformada.

Josep Plana explicava els motius de la seva militància: "Llavors pensàvem que es podia fer realitat

l'anarquia. Ara no. Amb els anys te n'adones que la gent no és tan bona gent... També perquè tenien una biblioteca i a mi agrada molt llegir. Veníem llibres. Posàvem una paradeta al Carrer Nou. També anàvem a vendre diaris, als pobles del voltant cada diumenge". Venien la "Solidaridad Obrera", "La Novela Ideal", "Mujeres Libres", etc. Quan els "grans" van marxar al front, Josep Plana va ser el secretari de la CNT (21).

El "Pollastre" era un anarquista que liderava una mena d'escamot que circulava per la comarca amb un cotxe negre amb calaveres dibuixades a les portes. Diferents testimonis els acusen de protagonitzar diversos actes violents a la rereguarda. Sembla ser que el "Pollastre" va ser ajusticiat per membres de les forces antifeixistes.

En acabar la guerra, la CNT i les JJLL van patir la repressió i l'exili. Victòria Romeu Gatell, membre de les JJLL, va ser afusellat. Pau Ciuró, Antonio Pujol, David Virgili, Rafael Bozo i Salvador Borrell van

ser empresonats. Francesc Llorach Balcells va ser tancat en un camp de concentració. Salvador Pérez, Josep Pujol, Francesc Parès, Magí Montserrat i Pau Fontanilles es van exiliar a França. Antonio Pijuan i Guillem Beltran van ser afusellats. Josep Sardà Guasch va marxar al front com a comissari polític i va morir el gener del 1939 entre el coll de l'Illa i Valls, durant la campanya de l'Ebre (22). Es van depurar tots els treballadors relacionats amb el Comitè d'Empresa de la CEMSA.

Notes

- (1) "Alcalde Popular de Torredembarra", 25-II-1873. Correspondència, entrades i sortides 1860/1940, caixa 259, Arxiu Municipal de Torredembarra (AMTO).
- (2) Fructidor, núm. 4, 21-II-1920.
- (3) Entre els dies 11 i 13 d'abril s'havia fet el I Congrés Obrer provincial, amb 112 entitats i 32.000 treballadors representats per 84 delegats i es va acordar l'organitza-

ció en Sindicats Únics (SUT), l'ingrés a la CRTC i l'adhesió a la Internacional de Moscou.

- (4) Correspondència, entrades i sortides 1860/1940, caixa 259, AMTO.
- (5) Caixa 276, AMTO.
- (6) Estatuts de la Sociedad Única de Obreros, 15-XI-1931, Fons d'Associacions, AHT.
- (7) Butlletí Oficial de la Generalitat de Catalunya (BOGC), núm. 212, 31-VII-1934, pàg. 659-685.
- (8) Diari de Tarragona, núm. 78, 04-IV-1936.
- (9) Diari de Tarragona, núm. 105, 09-V-1936.
- (10) Diari de Tarragona, núm. 133, 31-V-1936.
- (11) Diari de Tarragona, núm. 139, 07-VI-1936 i 05-VII-1936.
- (12) Va morir al front.
- (13) Llibre d'Actes, 10-XII-1936, pàg. 99, llibre 45, AMTO.
- (14) Va ser membre de la Junta del CRDF (1936).
- (15) Va ser alcalde de Torredembarra des del 17 de desembre de 1936 fins al 3 de juny de 1937. A l'acabar la guerra va marxar exiliat a França.
- (16) "Acta d'Ocupació", Ajuntament de Torredembarra, 18-X-1936, i carta a la Comissió de Responsabilitats, 12-V-1937, PS BCN 210/4, AHNS.
- (17) Diverses cartes de la Federació al Delegat del Transport de la Generalitat a Tarragona, 1937, Fons de la Generalitat de Catalunya, 257/02, ANC.
- (18) Florenci va morir al front de Balaguer el 23-V-1938. Estava casat amb Dolors Cueto.
- (19) Nascut a San Fernando (Sevilla), va ser membre de la Junta administrativa de l'Hospital (1936), regidor per la CNT el 1937. Va treballar de teixidor, de paleta i a la Pirelli.
- (20) Carta a la Comissió de Responsabilitats, CNT-AIT Torredembarra, PS BCN 210/4, AHNS.
- (21) Entrevista a Josep Plana, El Tímbal, núm. 33, març de 2000, pàg. 6 i 7.
- (22) Sardà Fernández, Octavi, Viure Sant Boi, gener de 2002, pàg. 17.

Editen un cd amb tots els números de la revista anarquista 'Estudios'

Col·lectiu Catalunya

Apareguda a València en 1928 amb caràcter mensual, "Estudios. Revista Ecléctica" va ser una publicació orientada intel·lectualment cap a l'anarquisme, els principis del qual va divulgar. Va incloure articles de caràcter científic i ètic, defensant el pacifisme, així com col·laboracions sobre educació sexual, naturisme i vegetarianisme. Va arribar una tirada de 70.000 exemplars. Ara

n'han publicat tots els números en un disc compacte que conté la col·lecció completa de la revista mensual "Estudios" entre els anys 1928 i 1937.

La part gràfica (portades, fotomuntatges i vinjetes) va estar a càrrec de Josep Renau i Manuel Monleón. El treball realitzat permet tant la recerca seqüencial en els exemplars com la interrogació a text complet en les més de 4.000 pàgines publicades durant la vida de la revista. A més, s'ha

realitzat també una curosa descripció bibliogràfica dels articles que permet la recerca per autor, matèria i títol. L'estudi previ corre a càrrec de José Vicente Martí Bosca amb el títol "Estudios: Educació sexual, arte ciencia y cultura general". S'ha incòbia la versió 6.0 del programa Adobe Acrobat Reader. Versió híbrida per als usuaris dels sistemes operatius Windows i Macintosh.

El cd es pot adquirir a partir de la pàgina web www.faximil.com/

> MÚSICS, MÚSIQUES I VOLTANTS

Indigne Ramón

Joni

Avui és dilluns, tot i això no treballo, m'aixeco del llit força tard, ahir nit vaig tenir concert. Em poso música per donar-me ànims, una, dues, tres cançons del rock que es feia a l'Estat fa trenta anys. De repent surt en Ramoncín, era el meu ídol quan jo tenia onze/dotze anys; l'actitud, les lletres, la força musical i rítmica... Quina llàstima...

Fa trenta anys Ramoncín parlava del que no es veia als Telediarios, cantava a la dignitat de les classes més baixes, a la resistència juvenil, als qui es busquen la vida, als herois populars que es dedicaven a robar els més rics i viure sense cadenes. Avui el que queda de tot allò és la pasta produïda i la poca dignitat d'haver llençat el seu nas a les escumbreries.

Ha sonat "El loco de la calle larga", gran tema que avui probablement hauria titulat "El largo de la calle loca" on els "barriobajeros" viuen a mansions, surten a la tele, tenen grans entitats que els don suport i les víctimes són botxins, oi, Ramón?

Després de tots aquests pensaments, apago l'equip i obro el diari. 24 de setembre, em trobo una notícia que ja coneixia però que no per això deixa de sorprendre'm: l'indigne Ramón ha aconseguit 6.000 euros denunciant una pàgina web que havia obert un fòrum al voltant de les actituds de l'Sgae.

Jo no sóc periodista, ni advocat, no tinc ni idea del que legalment es pot dir i del que no, però sé que a aquest pas tots acabarem dient bestieses sobre imprementables persones públiques igual que tots acabarem cremant fotos de ja sabeu qui... No volem café? Dues tasses. Sé que el que dic o escric en aquell moment ho sento i això és suficient per fer-ho públic i saber si algú pensa igual, o similar, o tot el contrari.

Ramón, surts d'on surts i has arribat on has arribat. Ets persona pública perquè així ho has volgut, no et fa vergonya? Tan malament vius que necessites esgarrapar d'un web que si no fos per tu jo no coneixeria?

Sóc soci de l'Sgae i crec en la llibertat d'expressió, penso que ja seria hora que els mateixos socis ens plantéssim davant d'aquestes actituds prepotents i gens igualitàries. Tinc dos conflictes oberts amb dues empreses discogràfiques, un de fa deu anys i l'altre d'en fa tres, des de l'Sgae són incapaces de donar-me solucions ni cap mena de suport, tot i això el seu servei jurídic ha solvenat ràpidament i eficaç els problemes d'aquest cap visible.

Companys, socis de l'Sgae, solidaritat activa i raonament, per la llibertat d'expressió, prou de seguir aguantant tantes indignitats. 5 euros cada soci que no estigui d'acord amb la sentència i a fer públic el que estem fent, ingressos a: Associació per la Comunicació Horitzontal, Caixa de Terrassa: 2074 0069 11 3180125057. Més informació a www.alasbarricadas.org.

Des d'una cadira del departament d'atenció al soci de l'edifici de l'Sgae.

GRAN EXPOSICIÓ A VALÈNCIA DE L'OBRA DEL PINTOR I FOTOMUNTADOR

Josep Renau : compromís i cultura

Col·lectiu Catalunya

Del 25 setembre a l'11 de novembre, la ciutat de València acollirà una exposició sobre l'obra de l'artista Josep Renau. L'exposició tindrà diversos espais i es podrà visitar de dimarts a dissabte de 10 a 13.30 hores i de 16 a 20 hores; diumenge de 10 a 14 hores, amb entrada lliure.

Josep Renau és una figura clau per entendre el comportament de la cultura valenciana i de tot l'Estat del segle XX. Fins a l'extrem que la seua biografia com a artista, responsable de política cultural i, sobretot, intel·lectual compromès amb tot allò que competeix el present en el disseny de l'esdevenidor, simbolitza un dels pols d'aquesta acarnissada dialèctica entre pura i compromís que va marcar l'esdevenir de la nostra cultura contemporània.

La seua concepció de l'art i la cultura com a factors d'agitació, encara més, com a eines indispensables per transformar en una direcció de progrés les estructures que regeixen les relacions socials, fan d'ell un símbol alternatiu que es resisteix a entrar en cap mausoleu, perquè continua vigent com el gen més actiu entre tots aquells que van impulsar l'Edat de la Raó.

Activista polític, intel·lectual compromès més enllà dels princi-

pis generals, polemista infatigable i encertat, grafista, pintor, cartellista, fotomuntador, muralista... ens ha llegat (simbòlicament, però també de iure i de facto) una obra immensa l'excel·lència de la qual mereix una contemplació museística lúcida però, sobretot, una reinserció activa en la consciència i en l'imaginari col·lectiu.

El centenari del seu naixement constitueix una perfecta excusa per revisar i fer conèixer ideològicament, intel·lectualment i estèticament la seua figura i el seu llegat. És per això que té lloc, aquest 2007, aquesta exposició antològica.

L'exposició

Aquesta exposició està organitzada i coproduïda per a Univesitat de

València i la Societat Estatal de Commemoracions Culturals (SECC), i comissariada per Jaime Brihuega, que aplega més de dues centes obres, entre pintures, dibuixos, esbossos, fotomuntatges i cartells; a més d'abundant material documental i bibliogràfic (fotografies, cartes, revistes, catàlegs d'exposicions, llibres i altres documents).

Tot això es completa amb material divers sobre suport audiovisual, a través del qual podem accedir a filmacions de caràcter documental, audicions musicals i, també, a la projecció en gran format d'imatges dels murals realitzats per l'artista a Mèxic i Alemanya.

La mostra s'estructura en quatre seccions. En paral·lel, el discurs expositiu s'articula en quatre grans apartats adaptats convenientment als esmentats espais:

1) Temps de República: entre la formació i el compromís (1926-1931): Sala Thesaurus.

2) Espanya en guerra (1936-1939): Sala Thesaurus.

3) Creuant l'oceà: l'exili a Mèxic (1939-1958): Sala Estudi General.

4) Imatges més enllà del mur: Renau a la República Democràtica Alemanya (1958-1982): Centre Octubre.

En cadascun d'aquests apartats es combinen les obres originals amb el material documental i les projeccions audiovisuals, tant d'obra associada a l'arquitectura i a l'espai urbà, com de textos de Renau que sintetitzen la seua postura intel·lectual. Aquesta exposició es presentarà al Centro Cultural Conde Duque (Madrid), en desembre de 2007 fins al mes de març de 2008.

OPINIÓ: Al voltant de "Manifest sobre el treball" del Grup Krisis

Santiago Fortuny Pàmies

El passat 23 d'abril, em vaig comprar dos llibres, un d'ells va ser "Manifesto contra el Trabajo", val a dir que aquest llibre em venia recomenat per un company de lluita que respecto molt, per tant les expectatives sobre el llibre eren bones. Tot i això, el títol em despertava certa desconfiança, ja que sembla un títol una mica esquerranista, almenys des de la meua visió marxista de la lluita; ja que com molt bé remarca el llibre, des de fa gairebé un segle l'esquerra anticapitalista majoritàriament s'ha posicionat a favor de treball.

El llibre explica que el fet que l'esquerra "alternativa" des de fa més o menys un segle es posiciona a favor del treball és una aberració a la lluita anticapitalista, ja que un dels pilars bàsics i importatíssims del capitalisme és el treball. El mateix treball crea aliena-

ció, és una expressió del patriarcat, és el motiu principal de l'"apartheid" social, destrueix la terra, etc.

Doncs si com diu el llibre el treball és un dels mals principals del capitalisme, com pot ser que l'esquerra continuï defensant-lo? Aquesta pregunta sembla tenir una resposta en clau pregunta fàcil: com viurem si no treballem? Doncs el llibre ho aclareix de manera també fàcil: ara mateix al món ja hi ha exedents suficients per viure, per viure sense treballar, alhora que al món també hem produït maquinària i tecnologia suficient per agilitar i per tant reduir les hores de treball: ja no fa falta treballar.

O per resumir-ho millor agafarem una expressió del mateix llibre fent al·lusió al manifest comunista "proletarios del mundo, dejadlo ya!". És molt important entendre el que aquest llibre ens explica, per que llavors entendrem

que em d'anar més enllà, més enllà de totes les lluites obreres que hi ha hagut fins avui en dia i superar-les.

No desmarcar-nos de les teories històriques que critiquen el capitalisme, ja siguin marxistes o anarquistes, però això sí, a l'hora de dur-les a terme, hem d'innovar i atacar conceptes que l'esquerra de manera reformista havia donat suport. Lluitar per demanar un lloc de treball digne, és una ximpleria com una catedral, ja que el treball per molt digne que sigui serà treball, explotació i capitalisme. Hem de lluitar contra els valors de canvi de la societat capitalista (plusvàlua, mercaderia,...) i el treball n'és un d'ells, de fet fins avui en dia totes les societats, capitalistes, feixistes-totalitaristes i les malanomenades socialistes, s'han basat en el treball com a pilar de la societat; fins i tot el propi himne de la Internacional diu "qui no treballi morirà...!"

Imaginem-nos fins a quin punt arriba la perversió de les lluites obreres.

Realment, tota persona que lluita contra el sistema, ja sigui des dels sindicats, organitzacions polítiques, moviments socials, Casals... hauria de llegir-se aquest llibre i sobretot, debatre sobre els conceptes que desenvolupa i que per a molts ens vindran de nou, perquè l'esquerra tradicional no va poder (o voler) lluitar contra la xacra del treball, i molts provinim d'organitzacions que encara que ho intentin tenen "tics" de l'esquerra tradicional que defensava a ultrança el treball. Per això jo faig una crida al debat, al debat que suposa llegir aquest llibre, que en definitiva és la lluita des de l'organització popular i autogestionada contra el treball, en totes les seves representacions capitalistes i entendre com diu el llibre que la societat del treball ja ha mort.

Llibres

“República, Guerra Civil i primer Franquismo en Valverde de Llerena (1931-1947)”

JUAN CARLOS SANTERVAS
 Editat per la Diputació de Badajoz

cgtsabadell@hotmail.com

El llibre “República, Guerra Civil i primer Franquismo en Valverde de Llerena (1931-1947)” escrit per Juan Carlos Santervas, membre de la CGT de Sabadell, estarà a la venda en el local de la CGT (Carrer de la Unió, 59, de Sabadell). Se n’han editat 1.000 exemplars, dels quals 100 els vendrà l’Autor pel Vallès Occidental al preu de sis euros. Tots els beneficis de la venda, l’Autor els destinarà a una escultura en record als republicans morts al poble i una donació a grups de recuperació de la memòria històrica d’Extremadura.

El llibre intenta indagar en tots els motius i conseqüències de l’assassinat de l’u per cent de la població de Valverde de Llerena (Badajoz), poble d’origen dels pares de l’Autor, per part de gent de dretes de la localitat. Està dividit en 8 capítols, té 267 pàgines i està editat per la Diputació de Badajoz aquest mateix any.

“Idealistes sota les bales. Històries de la guerra civil”

PAUL PRESTON
 Editorial Proa

Pau Juvillà

A partir de la història dels corresponsals estrangers que van assistir a la guerra civil Paul Preston descriu novament el conflicte, ara però des d’un angle diferent, la d’aquells i aquelles que van venir a informar sobre la guerra i que molt sovint hi van prendre part, incorporant-se a les Brigades Internacionals, participant directament en les oficines de premsa o fent campanya en els seus respectius països en favor de la República.

Entre els articles viscuts en primera persona hi ha, per exemple, els de Jay Allen, que va descriure la massacre de quatre mil homes i dones a mans de les tropes legionàries i mores del general Queipo de Llano a la plaça de braus de Badajoz o be la crònica que va realitzar George Steer del bombardeig de Guernica i que va mostrar a l’opinió pública internacional, no pas als seus governants porucs del nazisme i del suposat ascens del comunisme que la victòria de la República podia portar sinó els horrors del feixisme del general Franco.

Tant va ser el desgast que

aquests articles van ocasionar al règim de Franco que amb posterioritat, veient que la versió oficial dels fets emesa pels feixistes durant la guerra civil no s’aguantava per enlloc, l’any 1963 Fraga va crear al Ministeri d’Informació el Departament Especial amb el nom de Secció d’Estudis sobre la Guerra d’Espanya, la feina del qual consistia a “posar al dia” la historiografia oficial del règim per tal de proposar una versió més plausible i moderna, una versió que significava el reconeixement implícit que l’anterior no fou certa i que inicià l’erosió creixent de la imatge del règim feixista. Cal afegir que la línia que Fraga inicià els anys seixanta continua encara avui, i Paul Preston no s’està de dir-ho, amb llibres com els escrits per Pío Moa o d’altres.

En definitiva, una nova i interessant visió de la guerra civil escrita per periodistes estrangers que van patir i sentir la República, el significat de l’esperança i de la lluita contra el feixisme internacional que esclafaria bona part d’Europa els anys posteriors i que sotmetria l’Estat espanyol a un règim del qual tot just comença a despertar.

“En tierra de los olivos”

SUMAYA FRHAY-NASER
 Editorial Aleph

Pau Juvillà

Qui vulgui conèixer el que succeeix des de l’any 1948 a Palestina cal que llegeixi aquest llibre. No es tracta d’un text històric on es descriu dates i esdeveniments a partir de la data de la Nakba (expulsió i ocupació de les terres Palestines), tot i que en els annexos hi ha una breu cronologia, ni es un llibre jurídic, tot i que en els annexos hi ha les famoses resolucions de l’ONU sobre Palestina que Israel, i la resta dels seus aliats, ignora i menysprea sistemàticament així com un resum dels acords de pau entre Palestina i Israel.

El nucli del llibre tracta de l’experiència del Jerusalem Link, un projecte de trobada entre dones Palestina i Israelianes en favor de la pau conformades pel Palestii “Jerusalem Center for Women” a Jerusalem Est i l’israeli Bat Shalom a Jerusalem Oest. A partir d’aquest projecte, de les seves accions i bàsicament de les discussions en el seu si es conforma una visió del conflicte. Així mentre les dones Israelianes proposaven tractar el tema de l’ocupació i de tota la violència, desestructuració i destrucció que aquesta genera. Tal i com diu l’autora: “Les palestines exigeixen que es parli de política mentre que les israelianes volen cultivar amistats, prendre cafè juntes, parlar sobre nens, llibres bons que han llegit, o sobre temes de dones, en particular sobre la violència contra les dones”.

Des d’aquesta visió de gènere l’escriptora descriu l’intent d’estendre ponts de diàleg entre ambdós col·lectius de dones sense renunciar en cap moment a dir les coses pel seu nom, per molt que, com passa molt sovint en l’experiència del Jerusalem Link, els ponts s’acabin trencant.

La fi del Jerusalem Link es també un paradigma del que succeeix a Palestina, el projecte s’acaba a partir de la segona intifada quan les dones Palestines ja no poden, literalment, sortir de la seva ciutat d’origen per anar a treballar a Jerusalem.

El llibre acaba amb una metàfora respecte de la situació dels palestins i de la seva ocupació i pren com a imatge un arbre, les oliveres. Aquestes responen a l’existència del poble palestí, es per això que un dels seus proverbis diu que “mentre tinguem oliveres, no hem de témer a res”.

Deu ser per això que l’exèrcit d’Israel n’ha arrencat a milers, deu ser per això que el mur de Cisjordània esquartera, trenca i aïlla molts d’aquests camps.

> IMATGES QUE PARLEN

Les “explotacions”

Josep Estivill

Avui dia, estem acostumats al fet que el cinema i la televisió parlem dels conflictes socials: drogues, alcoholisme, violacions, etc. Però durant molt anys la moralitat no permetia tractar-los obertament i s’havia de recórrer a les el·lipsos narratives i les metàfores.

Als anys trenta i quaranta alguns productors espavilats van aprofitar les escales de la permisivitat per realitzar un grapat de films amb una vocació diu-guem-ne educacional. Films per al·lçonar els joves i, en general, les famílies, sobre els perills que s’amagava rere els comportaments depravats.

Així, per exemple, en un d’aquests films, “Marihuana” (Dwain Esper, 1935), se’ns explicava la història d’una noia de classe alta, Burma, que anava a les fetes per fumar marihuana i banyar-se despullada amb les amigues. Va acabar embarrassada i sense marit, forçada a donar el fill en adopció i finalment a sobreviure com a traficant de drogues.

En un altre film de l’època, “The Wages of Sin” (“Traficants de l’amor”, Herman Webber, 1937), una noia sense treball és rendida frívolament a la vida fàcil i a la seducció d’un paio que era un traficant de dones i que la iniciava en el consum de la cocaïna. Aquesta noia acabava fent-se addicta a la droga i a pagar-se les dosis amb la prostitució.

En general, aquests films, coneguts genèricament com a “explotation” estaven realitzats amb poquíssims mitjans econòmics -els decorats eren d’allò més llastimosos- i l’equip tècnic el formaven directors sense talent, actors impossibles i guionistes sensacionalistes. Però això tampoc no importava perquè els espectadors no cercaven obres d’art. S’exhibien fora dels circuits comercials, en cinemes itinerants o en sessions improvisades a l’aire lliure i al marge de les pressions dels poders fàctics, com les associacions catòliques.

Aquestes pel·lícules no pretentien cap altra cosa que moralitzar... o potser no tant. Es publicitaven amb eslogans com ara “allò que els vostres fills haurien d’evitar”, “expliqueu-ho als vostres fills”, etc. però, en realitat, amb l’excusa d’una lloable finalitat educacional eren les úniques pel·lícules on es podia veure a la gran pantalla els comportaments pecaminosos que les altres pel·lícules de les grans productores de Hollywood no s’atrevien ni a esmentar: prostitutes, drogoaddictes, etc. Aquí s’hi veien escenes de sexe, toxicomanies, pedofília, alcoholisme etc. Tot el que no es podia ni esmentar aquí rajava a l’engròs. A la puta censura li van marcar un gol descomunal.

Revistes

MASALA
 Periòdic bimensual d’informació, denúncia i crítica social des de Ciutat Vella, Barcelona, masala@ravalnet.org

EL PEÓN ROJINEGRO
 Butlletí de la Federació Local de Valladolid de la CGT, Dos de Mayo 15, 47002 Valladolid, elpeon@elpeon.es / fl.vall@cgts.es

RAVACHOL
 Butlletí de la Federació Intercomarcal de Castelló de la CGT, Cerdan de Tallada, 23 entll., 12004 Castelló, ravachol-cgt@hotmail.com

PUNTO DE FUGA
 Revista antipresons i antirepressiva, i de suport als presos, ap. 30, 27080 Lugo, www.puntodefuga.org / papelesenllamas@riseup.net

LAIA ESTRADA, EVA GUERRERO I MARC DEL JESÚS, MEMBRES DE L'ASSEMBLEA PER L'HABITATGE DIGNE DE TARRAGONA

'Que retirin el POUM i obrin un procés participatiu real'

"Volem que es faciliti l'accés als 10.000 habitatges buits que hi ha a la ciutat"

"S'ho han manegat per tal d'aconseguir la mínima participació possible"

El POUM de Tarragona afecta 1.600 famílies, a les quals se'ls expropria la casa per fer principalment zones verdes

Josep Alomar

L'Assemblea de l'Habitatge Digne a Tarragona es va constituir el desembre del 2006. Ara, la seva atenció està centrada en el nou Pla d'Ordenació Urbanística Municipal de Tarragona (POUM) de la ciutat de Tarragona, el qual rebutgen després d'haver-lo revisat detingudament. El POUM afecta 1.600 famílies, a les quals se'ls expropria la casa per fer principalment zones verdes, en una ciutat que sota govern de CiU-PP es va encarregar prèviament de no fer-ne cap i omplir totes les que ho podien ser de cases, o un parc arqueològic.

-Què heu fet davant del POUM de Tarragona que denuncieu?

-L'Assemblea per l'Habitatge Digne de Tarragona vam presentar al·legacions per demanar la retirada total del POUM el passat dimecres 25 de juliol. La presentació de les al·legacions es va realitzar adjuntant 260 signatures de ciutadans, recollides només en una tarda, que hi donaven suport, i entenem que l'obligació de l'actual consistori és portar a terme aquesta retirada del pla perquè precisament van votar-hi en contra.

Volem denunciar que el model de ciutat que va dissenyar el franquisme ha continuat fins als nostres dies a través del govern de CiU, i ara veuen que PSC i ERC no tenen intenció de canviar-ho, ja que tot i votar en contra del darrer POUM, en cap moment, ni durant la campanya electoral ni després d'aquesta, han manifestat públicament el seu desacord ni la intenció de retirar-lo. Aquest POUM ha de ser retirat, ja que està concebut pels interessos econòmics i espe-

culatius, agreujant el problema actual de l'habitatge i el medi ambient.

-La seva elaboració i aprovació s'ha fet d'esquena a la ciutadania?

-Com a conseqüència de tot el procés que han seguit, deduïm que no només no han fet l'esforç d'implicar els ciutadans i les ciutadanes en aquest POUM, sinó que més aviat els esforços s'han fet en la direcció contrària, i s'ho han manegat per tal d'aconseguir la mínima participació possible.

Si no ha estat així, no ens expliquem quin és la raó per la qual el "procés participatiu" es va realitzar únicament en hores laborals (de 8 a 15h) i en un lloc tancat com és el Palau de Congressos de la ciutat, enlloc d'apropar-se a la població en espais públics de gran afluència i a les tardes, com fan en altres qüestions com per exemple en el moment de campanya laboral.

Tampoc ens expliquem per què han fet tan dificultós l'accés al nou POUM a través del web principal de l'Ajuntament, la qual cosa és gairebé impossible, i un només es pot informar a partir dels cercadors.

És vergonyós que només es duguessin a terme reunions amb la Cambra de Comerç de Tarragona i la Cepta, la patronal tarragonina, sense comptar per res amb els moviments socials, sindicats, agrupacions ecologistes, associacions de veïns, etc. La manca de participació és una qüestió innegable per tot l'esmentat i a més a més si tenim en compte que els mateixos veïns afectats pel POUM no s'assabentaven de l'expropiació de les seves cases fins que no surt a la premsa.

-Però a hi ha hagut un canvi de color a l'Ajuntament, d'un govern format per CiU i PP s'ha passat a un format per PSC i ERC...

-Ha quedat clar que CiU i PP han portat tota la qüestió del POUM d'amagat, i el que estem veient és que PSC i ERC continuen la mateixa política quan ens prenen el pèl d'aquesta manera, dient d'una banda que "no és el seu POUM i vam votar-hi en contra", com ha manifestat repetidament l'Ajuntament, i alhora ser incapaços d'afrontar-ho amb coherència portant a terme la seva retirada.

-Aquest model no respon a les necessitats reals d'habitatge?

-L'actual POUM només preveu un vint per cent d'habitatge de protecció oficial, que curiosament és el mínim que marca la nova Llei sobre habitatge.

-Amb el nou POUM també es continua imposant un model d'oci i de consum en el qual es transport privat és imprescindible...

-Justifiquen la construcció d'una urbanització perquè augmenti l'ús del transport públic (cas de la punta de la Móra 2) i alhora promocionen la dependència del vehicle privat construint grans superfícies de serveis a les afores de la ciutat, com preveuen els Plans Parcial Urban 54, 55 i 57. Aquests plans parcials, a banda de les conseqüències ambientals derivades de la promoció de l'ús del cotxe, tenen l'objectiu d'impulsar el model d'oci que es redueix al consum homogeneïtzat i amenacen directament a la supervivència del petit comerç.

-Què hauria de ser el POUM?

-Per totes les raons exposades,

des de l'Assemblea per l'Habitatge, demanem la retirada del POUM i no denunciem la hipocresia de PSC i ERC quan diuen (a través del regidor d'urbanisme) que si no ho fan és "per respecte als veïns afectats, perquè si es retira el POUM hauran d'esperar quatre anys angoixats". Nosaltres denunciem que retirar el POUM no implica tenir aquests veïns patint per les seves cases, bàsicament perquè no hi ha cap necessitat de tirar-les a terra.

-A qui perjudica la retirada del POUM, als veïns, com ens volem fer entendre, o als constructors que ja han començat a comprar els terrenys?

-Des de l'Assemblea de l'Habitatge Digne exigim una ciutat digna, amb habitatges dignes i per a tothom. Per a això, cal que retirin el POUM i en facin un de nou que si realment pretén satisfer les necessitats dels ciutadans, contempli les següents qüestions:

-Que es faciliti l'accés als 10.000 habitatges buits de la ciutat.

-Que es construï habitatges que siguin realment necessaris, i que tots ells siguin de protecció oficial en règim de lloguer indefinit.

-La retirada del POUM i l'obertura d'un procés participatiu real que doni resposta a les necessitats esmentades, respectant el territori i el medi ambient. El procés participatiu no es pot reduir a la presentació d'al·legacions, com va manifestar el regidor d'Urbanisme, que per altra banda ja hem fet, sinó que ha de servir per elaborar de nou el pla.

Per tal d'aconseguir-ho, estem divulgant tot el que representa aquest POUM i cridant tota la ciutadania a la mobilització.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Poeta (un)

Jordi Martí Font
(jordimartif69@mesvilaweb.cat)

Un poeta ha de saber dir que no, que és el monosil·lab més precís que hi ha, o no.

Un poeta ha de saber somiar i fer soroll, quan així ho disposin les seves ganes de fer-ne, i despertar-se i no dir mu quan el que toqui és observar.

Un poeta s'ha d'arrabatar i notar que l'ànima se li crema com les ànimes del mas del cremaànimes de Riudoms, transitant el difícil camí que hi ha entre l'aquí i l'univers com qui fa un passeig per la Rambla del seu poble (sempre que no sigui Barcelona, que aquella és propietat dels turistes) i no s'atura ni a prendre un gelat perquè té el cap ple de pensaments.

Un poeta ha de saber negar l'evident si en té constància i somiar l'impossible tant si en depèn la seva subsistència com si no.

Un poeta ha de tenir sempre a mà una capsa de mistos per incendiar mots d'adolescent, i saber bufar-los o immolar-se quan el mercat no l'accepti, que serà sempre, i cremar els diners com els cambres galàctics de Sisa o els de Bustamante (l'autèntic).

Un poeta ha de saber triar les lectures i què no llegirà.

Un poeta ha de saber acceptar que el convidin a dinar cada cop que algun amic es cregui que avui fa anys i cridar a les postres "escopiui a la closca pelada dels cretins".

Un poeta ha de saber sintaxi, fonètica, ortografia, matemàtica, geografia, psicologia, retòrica i ètica... per saltar totes i cada una de les lleis, totes i cada una de les normes, començant per les de la llengua i dir: "uhhhhhhh!" o "anti" sempre que convingui o li vingui de gust.

Un poeta ha de buscar-se una bona jubilació.

Un poeta ha de negar la pàtria i escriure, aquí, només en català, esperant o llatí.

Un poeta ha de mudar-se quan li donin un premi i recollir-lo sense dir el que pensa igual que escriu sense pensar el que diu.

Un poeta pot ser paleta i construir poemes, o tenir un contacte directe amb el cementiri i caminar mur enllà entre blaus de to diversos.

Un poeta ha de ser social necessàriament i que ningú l'entengui i defensar 'l'art pour l'art' cada matí en llevar-se i cada començament de mes quan 'la Caixa' de tots o la de Catalunya només li abonin la nòmina fundacional.

Un poeta ha de saber despullar el cor i treure-se'l enmig de festes privades on es consumeix droga il·legal mentre la legal li engreixa panxa i estómac.

Un poeta ha de copular brutalment, amb tota la tendresa possible, amb noies i nois joves que també volen ser "unes i uns poetes".

Un poeta ha de viure només per la poesia, només per negar el món de prosa que el capital dicta, els estats vigilen i nosaltres construïm.